

VNNS • số 265 • tháng 05 năm 2014
Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Quế Phương & Thái Tăng An
- 3 Quan điểm** • Mừng Phật Đản Phật Lịch 2558
- 4 Chủ đề** • Mái ấm quê hương
• Phật nhập Niết Bàn và Xá Lợi Phật
• Sự màu nhiệm và nét đẹp của niêm Phật
- 10 Phiếm luận** • Lây Tây
- 11 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
• Tin Hòa Lan • Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 37 Truyện ngắn** • Bạn tôi • Ngàn ánh dương rực rỡ
• Người muôn năm cũ
- 33 Trang Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Đặng Chương
• Minh Đạo • Thái Bạch Vân • Lữ Thái Hành
• Tôn Thất Phú Sĩ • Trần Việt Bắc • Ngọc Trân
- 34 Văn** • Phép màu giá bao nhiêu • Trường tiểu học Phật Pháp đầu tiên ở Âu Châu • Bóng Tháp • Về, mùi mảnh vụn • Gởi những nhà lãnh đạo Việt Nam hiện nay
- 47 Du lịch** • Kinh đô ánh sáng Paris
- 50 Sức khỏe** • Vài điều cần biết về thuốc ngủ
- 51 Gia Chánh** • Cách làm Tàu Hủ ngon không chứa thạch cao
- 52 Vui cười**
- 53 Danh sách độc giả đóng tiền báo**
- 54 Lá thư tòa soạn**
- 55 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp Nederland
Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Telefoon: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm
Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo
• Đinh Ngọc Hiền • Đỗ Văn Bùi
• Hoài Tâm Niệm • Lê Quang Kế
• Mây Lang Thang • Miên Thụy • Nguyễn
Quyết Thắng • Ông Năm Chuột • Tam Hợp •
Tiểu Yến Tử • Thái Tăng An • Tuyết Lê • Tyna
• Trúc Hà • Võ Đức Tiến • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tinh cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Mừng Phật Đản Phật Lịch 2558

Mùa Phật Đản lần thứ 2558 lại trở về với người Phật tử khắp năm châu. Ngày mà những người con Phật, dù đang ở quốc độ nào, hoàn cảnh nào, đều cung kính chào đón Đức Phật đản sanh, ngày đem lại niềm vui cho chúng sinh, tình thương yêu bao la cho nhân loại.

Trước khi bước vào đường tu, Đức Thích Ca sống trong một gia đình quyền quý. Ngài là con vua Tịnh Phạn và hoàng hậu Ma Da nước Ca Ty La (Nepal ngày nay). Năm ngài 19 tuổi, trong một dịp dạo chơi ngoài kinh thành, ngài thấy cuộc sống con người đầy những nỗi khổ đau: bệnh tật, già yếu, đói khổ và chết chóc. Ngài thấy con người luôn luôn đối diện với biển khổ trầm luân, không có hạnh phúc chân thật và vĩnh cửu. Với một đại nguyện lớn lao, Ngài quyết định lìa bỏ gia đình, khước từ mọi quyền uy, lìa bỏ giàu sang phú quý để đi tìm con đường giải thoát chúng sinh khỏi khổ đau.

Theo dòng lịch sử, từ ngày Đức Bổn Sư Thích Ca giáng trần, đạo Phật được truyền bá và phát triển gần hơn 2500 năm. Với đặc tính khoan dung, lòng từ bi vô hạn, đạo Phật là món quà tặng cho thế gian. Nhưng cao quý hơn hết, Đức Phật đã đem đến cho nhân loại giáo lý giải thoát, giác ngộ; giáo lý ấy đưa con người ra khỏi bến mê để hưởng một đời sống an bình, hạnh phúc vĩnh cửu.

Đạo Phật được truyền vào Việt Nam gần 2000 năm, tư tưởng Phật Giáo đã thấm nhuần trong tâm hồn, đời sống hàng ngày của người Việt. Đạo Phật đã gắn liền với lịch sử, văn hóa, phong tục tập quán của ta. Sự thăng trầm của quê hương đã gắn liền với sự thăng trầm của đạo Phật từ bao thế kỷ qua.

Ngày nay, quê hương Việt Nam đang chịu sự thống trị của người Cộng Sản vô luân. Mọi tôn giáo đều bị áp chế, tự do tín ngưỡng bị áp đặt. Giáo hội Phật giáo tại quê nhà bị bức bách và đàn áp thẳng tay. Người Phật tử thuần thành ai mà chẳng đau lòng trước cơn Phấp nạm. Nhưng dù gặp khó khăn và sách nhiễu về mọi mặt, người Phật tử hiểu luật “vô thường”, tin rằng không có chế độ nào có thể tồn tại mãi mãi. Rồi đây chế độ Cộng sản sẽ tàn lụi và Phật pháp sẽ lại được hoàng dương, Giáo hội sẽ phục hoạt như xưa trên quê hương.

Riêng đối với người Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan, chúng ta may mắn sống trong một đất nước thanh bình, được tự do học hỏi đạo pháp và hành động trong tinh thần vô úy. Người Phật tử tại Hòa Lan lại có cơ duyên lớn vì được chung sức xây dựng ngôi chùa Vạn Hạnh mới. Kinh điển Phật và lịch sử truyền bá Phật giáo đã luôn luôn ca ngợi tán thán công đức xây Chùa như công đức hàng đầu trong muôn ngàn công đức.

Mừng Phật Đản năm nay, không những chúng ta hân hoan chào đón Đức Thích Ca ra đời mà cũng là dịp để chúng ta cùng cầu nguyện cho Giáo hội quê nhà hết cơn bĩ cực, để Phật giáo lại được thăng hoa trong lòng dân tộc.

Ngô Thụy Chương

Mái ấm quê hương

Quảng Pháp & Quảng Phúc

*Quê tôi có gió bốn mùa
Có trăng giữa thảng, có chùa quanh năm
Sương hôm gió sớm trắng rằm
Chỉ thanh đạm thế, âm thầm thế thôi
Mai này tôi bỏ quê tôi
Bỏ trắng bỏ gió, chao ôi bỏ chùa*

Những năm tháng đầu tiên lưu lạc nơi xứ người, bắt đầu từ ngôi Niệm Phật Đường tại thị xã Hoorn, dưới sự hướng dẫn của thầy Thích Minh Giác, người Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan đã tụ tập về đây, theo câu kinh, nhịp mõ cùng nhau học hỏi giáo lý đức Phật. Năm 1993, do hạnh nguyện của Phật tử, Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan (Hội PG) đã mua một ngôi nhà tại Nederhorst den Berg, Phật tử Việt Nam đã biến cái ngôi nhà bình thường này thành ngôi chùa trang nghiêm âm cúng, biến đổi một khu vườn hoang sơ thành một “vườn Lâm Tì Ni” cho người Phật tử khắp nơi lui tới. Ngôi chùa đã trở thành mái ấm gia đình, là nơi tu học, là nơi giữ gìn truyền thống và văn hóa Việt Nam. Chùa Vạn Hạnh, ngôi chùa Việt Nam đầu tiên tại Hòa Lan, được hình thành từ niềm ao ước đó.

Do sự phát triển các sinh hoạt của Hội PG như sinh hoạt Gia Đình Phật Tử, sinh hoạt nhóm Thực Tập Chánh Niệm, sinh hoạt Nhóm Thọ Bát Quan Trai và ngay cả sinh hoạt của nhóm Phật tử người Tích Lan. Thêm nữa, số lượng Phật tử và đồng hương tham dự các ngày lễ tết càng ngày càng đông, ngôi chùa Vạn Hạnh tại Nederhorst den Berg trở nên quá chật hẹp, không đủ điều kiện cho Phật tử sinh hoạt hay hội tụ vào những ngày Đại Lễ.

Niên ao ước có một ngôi chùa mới với sắc thái Việt Nam lại bàng bạc trong tâm tư người Phật tử. Với tâm thành mong muốn có một nơi tu học rộng rãi, một nơi thờ tự trang nghiêm, Phật tử và đồng hương đã phát nguyện cúng dường hoặc cho mượn để Hội có khả năng tìm mua được một nơi khả dĩ có thể xây dựng ngôi chùa mới rộng lớn và khang trang hơn.

Trước sự thành tâm của Phật tử, Hội PG quyết định tiến hành dự án xây chùa mới. May mắn thay, trong giai đoạn đó, thị xã Almere có một khu đất thích hợp cho việc xây dựng ngôi chùa Việt Nam, ngày 1-8-2010 Thượng Tọa Thích Minh Giác, chủ tịch Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan đã chính thức gửi đến Hội đồng thị xã Almere dự án xây dựng một ngôi chùa Việt Nam và đề nghị được mua một khoảng đất tại thị xã này. Khi nhận được dự án xây chùa của Hội PG, thị xã Almere đã mời đại diện Hội PG đến trình bày chi tiết dự án. Sau nhiều lần gặp gỡ giữa đại diện Hội PG và đại diện thị xã, ngày 10-02-2011 Hội PG nhận được tin chính thức từ thị xã

Almere thông báo Hội đồng thị xã đã chấp thuận kế hoạch của Hội PG cho việc xây dựng một ngôi chùa Việt Nam tại thị xã này.

Cơ duyên đã đến, không còn niềm vui nào to lớn hơn nữa, kế hoạch xây cất chùa mới đã trở thành hiện thực. Ban xây dựng, Ban kiến trúc, các nhóm công tác được nhanh chóng thành lập, các Phật tử có khả năng chuyên môn hăng hái tham gia vào các ban ngành trong tinh thần vô vị lợi.

Ban xây dựng nghiên cứu ngay mọi kế hoạch, tiếp xúc với nhiều hãng thầu, nhanh chóng hoàn thành đồ án. Rất nhiều họa đồ kiến trúc đã được vẽ, rất nhiều bài toán đã được tính, tất cả hòa chung một việc là làm sao việc xây cất ngôi chùa mới được mau chóng bắt đầu.

Sau nhiều tháng nghiên cứu, chuẩn bị, ngày 27 tháng 3 năm 2012 Hội PG đã chính thức nộp đơn xin giấy phép xây Chùa lên Hội đồng Thị xã Almere. Sau nửa năm nộp đơn và bổ túc hồ sơ, ngày 6 tháng 9 năm 2012 Thị xã Almere đã chính thức cấp giấy phép cho việc xây chùa Vạn Hạnh mới.

Ngày 12 tháng 12 năm 2012 là một ngày đáng ghi nhớ cho toàn thể Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan: Lễ đặt viên đá đầu tiên xây cất Chùa Vạn Hạnh mới được tổ chức.

Dù thời tiết mùa đông giá buốt, hơn 200 Phật tử, đồng hương và quan khách từ khắp nơi đã tụ họp về vùng đất Almere Buiten để chứng kiến giây phút quan trọng đầu tiên này. Buổi lễ bắt đầu bằng nghi thức Phật Giáo dưới sự chủ trì của cố Hòa Thượng Thích Minh Tâm, cố chủ tịch Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu và sự hiện diện của Hòa Thượng Thích Tấn Thiết, Thượng Tọa Thích Minh Giác, Thượng Tọa Thích Thông Trí, Thượng Tọa Thích An Chí, Thượng Tọa Thích Quảng Đạo.

Trong diễn văn khai mạc, Thượng Tọa Thích Minh Giác, chủ tịch Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan, đã lược trình sự hòa nhập của Phật giáo vào đời sống người dân trong lịch sử dân tộc Việt Nam và niềm mong ước sâu xa của những người con Phật lưu lạc xứ người có một ngôi chùa nơi quê hương mới. Ông André Kalden, Chủ tịch Hiệp Hội Phật Giáo Hòa Lan trong dịp này đã phát biểu: “Ngôi chùa

Vạn Hạnh này quả là một món quà cao quý của Phật Giáo Việt Nam gửi đến toàn thể Phật tử Hòa Lan.”

Kể từ thời gian ấy hãng thầu HEUTINK đã bắt đầu khởi công xây cất ngôi chùa mới. Song song với việc làm của nhà thầu, Hội PG đã thành lập Ban Xây Cất để tự mình hoàn thành một số việc xây cất trong mục đích tiếp giảm kinh phí. Đến nay ngôi Chùa mới đã gần hoàn thành. Sự tiến triển tốt đẹp này không những do hãng thầu đã xây cất theo đúng kế hoạch, mà còn do sự đóng góp bền bỉ tài chánh của Phật tử khắp nơi và một việc không thể không nhắc tới là sự đóng góp công sức rất to lớn mà các anh chị em Phật tử thuộc Ban xây cất đã và đang bỏ ra. Những việc làm quý báu của các anh chị em Phật tử đã làm chi phí xây cất giảm trên 200.000 Euro.

Tròn một năm qua, cứ mỗi cuối tuần thường có khoảng 30 anh chị em Phật tử khắp nơi tụ về đây. Mỗi người mỗi việc, này đây nhóm xây vách, xây tường, dựng cửa, lát gạch, chỗ kia có các anh, các chị dọn dẹp phụ các công việc, có người lo chụp ảnh để làm tài liệu. Những anh tay nghề giỏi chỉ dẫn cho các anh em chưa hề biết xây cất là gì. Nhìn những bức tường, những gian phòng được xây lên chắc chắn, nhìn những lớp gạch được lát thật đẹp, nhìn khu nhà bếp, các phòng vệ sinh được xây dựng khang trang, các nhân viên hãng thầu đã phải thán phục sự khéo léo của những “người thợ Việt Nam” bằng những lời khen cùng ánh mắt nể phục.

Có đến đây, bạn mới cảm nhận được tâm thành cùng sự tận tụy hy sinh của các anh chị em Phật tử khi dùng những ngày nghỉ cuối tuần về Chùa làm công quả. Có đến đây, bạn mới thấy các anh em làm việc bằng tất cả tấm lòng để dâng lên chư Phật.

Tháng này qua tháng nọ, biết bao anh em đã bỏ công sức để xây vách, xây những bức tường cao đến tận đỉnh mái Chùa. Có nhìn thấy hình ảnh các anh em chịu khó nhọc mang những viên gạch nặng trên 20kg chuyên từ sân cỏ lên đến chánh điện hay qua từng nấc thang đến tận mái Chùa. Có đến thăm anh em làm việc trong mùa đông lạnh giá, có thấy anh em dù mưa dù gió, vẫn hăng say làm việc; người quậy hồ, trộn ciment, người tô tường, xây vách, bạn mới cảm nhận được sự đóng góp của các anh em không bút nào tả nổi.

Đẹp hơn nữa là các chị, các em, các cháu ở khắp nơi đã về đây hàng tuần mang theo những thức ăn đã nấu sẵn hoặc những bát cơm, những tô mì nóng chan tình đồng đạo, sẵn sóc cho nhau chưa lúc nào đẹp hơn.

Thầy Thích Minh Giác và các Phật tử trong Ban Xây Dựng thường xuyên đến viếng thăm và xem xét hiện trường. Tất cả đều hoan hỷ khi thấy công việc diễn tiến tốt đẹp.

Thật là cảm động khi giờ đây đứng trước ngôi chùa Vạn Hạnh sắp hoàn thành. Nơi đây, hơn một năm về trước chỉ là mảnh đất hoang vu đầy cỏ dại. Hôm nay vùng đất này hiện lên một ngôi chùa khang trang với nét kiến trúc đầy sắc thái Việt Nam. Nhìn ngôi Tam Bảo, một hình ảnh của quê hương yêu dấu trên xứ người, lòng người không khỏi bồi hồi xúc động. Đẹp làm sao những người con Phật, dù xa xứ vẫn nhớ về cội nguồn, đã đóng góp rất nhiều công sức và tiền của để hoàn thành ngôi chùa Vạn Hạnh này.

Chùa Vạn Hạnh sẽ không dừng tại đó. Chùa sẽ còn tiến mãi để phục vụ chúng sanh. Chùa sẽ là nơi gieo nhân mới cho các thế hệ mai sau. Chùa sẽ là niềm hãnh diện cho toàn thể cho toàn thể người Việt đang sinh sống tại Hòa Lan. Lại nhớ đến câu Ông Bà xưa thường truyền tụng:

***“Mái Chùa che chở hồn Dân Tộc
Nếp sống muôn đời của Tổ Tông”***

Phật Nhập Niết Bàn và Xá Lợi Phật

Cư sĩ Tiểu Đệ

Được biết, Đức Phật Thích Ca thượng thọ 80 tuổi, Ngài sanh vào ngày rằm tháng tư âm lịch năm 624 trước công nguyên, tại vườn Lâm Tỳ Ni, thuộc nước Ấn Độ nay thuộc nước Népal và Ngài nhập Niết Bàn vào tháng rằm tháng hai năm 544 trước công nguyên, cho nên Phật Lịch năm 2014 sẽ là 2558. Bởi vì, lấy 544 + 2014 = 2558. Còn Phật Đản năm 2014 sẽ là 2638. Bởi vì, lấy 2558 + 80 (tuổi thọ) = 2638 hoặc lấy năm sanh của Đức Phật trước công nguyên là 624 + 2014 = 2638).

Ngoài ra, khi chúng ta đến chiêm bái Xá Lợi Phật còn có công đức ích lợi gì?

Căn cứ theo kinh Đại Bát Niết Bàn, quyển 2, Phẩm Di-Giáo (thứ 26), Đức Phật trước khi nhập Niết Bàn, Ngài ngự tại rừng Ta La, nơi này bốn phía có tám cây Ta-La (cây Ta La có thân cao chót vót, ít cành ngang, lá bầu và tròn như lá Bàng, Thân cây nhỏ như cây Dương ở miền nhiệt đới) chia làm bốn cặp, nên gọi là Ta La Song Thọ, nơi thành Câu Thi Na. Ngài ở cùng với tám mươi ức trăm ngàn vị đại Tỳ Kheo.

Khi Phật nhập diệt, hai cây “sala song thọ” cũng như người, chúng đau buồn và lá đều biến thành màu trắng như một rừng chim hạc. Kinh Đại Bát Niết Bàn kể rằng trên đoạn đường cuối cùng trong chuyến vân du về Câu Thi Na (Kushinagara) cùng với A Nan Đà, vị thị giả của mình, Đức Phật bảo: “Này A Nan Đà, ta cảm thấy mệt mỏi quá và muốn nằm nghỉ, hãy trải tấm tọa cụ ra giữa hai cây sala, đầu hướng về phương Bắc”....

Sáng sớm, ngày rằm tháng hai năm 544 trước công nguyên, Ngài sắp nhập Niết Bàn, Ngài dùng thần lực để thông báo khắp các nơi, suốt đến trời Tam Hữu Chi Đảnh tức Sắc Cứu Cánh Thiên, theo từng ngôn ngữ của mỗi loài mà bảo rằng : “Ngài sắp nhập Niết Bàn, tất cả chúng sanh nếu có chỗ không thông, nên đến bạch hỏi lần cuối cùng” để Ngài giảng giải thoả đáng trước khi nhập Niết Bàn. Khi hay tin này tất cả các nơi vội vàng về nơi Ngài ngự, trước gặp mặt Ngài để hỏi những thắc mắc, cùng mang theo những bảo vật trân quý nhứt để xin Ngài nhận lễ cúng dường, đồng thời than khóc xin Ngài đừng nhập Niết Bàn.

Khi giảng giải xong, Ngài căn dặn về việc nhập Niết Bàn như sau : Sau khi chuyển Luân Thánh Vương mạng chung, đình thi hài 7 ngày mới để vào quan tài vàng, rồi lấy dầu thơm vi diệu đổ đầy quan tài đầy lại thật kín. Đủ 7 ngày đem thi hài ra, dùng nước thơm tắm rửa, đốt hương thơm cúng dường. Dùng bông

Đâu La Miên bao khắp thân thể, sau đó dùng ngàn bức bạch diệp tốt đẹp vô giá thứ tự vấn chồng lên nhau khắp thi hài của Luân Vương. Vấn xong để dầu thơm đầy trong kim quan rồi mới để thi hài Luân Vương vào. Đậy kín quan tài xong, chở trên xe thất bảo, bốn mặt treo các chổi ngọc, dùng châu báu trang nghiêm xe ấy, vô số phan lọng bằng châu báu tốt đẹp giăng treo trên xe. Đốt hương thơm, thổi đại nhạc để cúng dường. Sau đó dùng thuyền những gỗ thơm cùng những dầu thơm mà Trà Tỳ. Trà Tỳ xong hốt lấy Xá Lợi, xây tháp thất bảo giữa đường ngã tư trong thành, bốn phía tháp có bốn cửa an trí xá lợi trong đó, để cho tất cả mọi người đồng chiêm ngưỡng.

Duyên giáo hóa thế gian đã xong, ta vì chúng sanh nên hôm nay thị hiện nhập Niết Bàn. Vì muốn cho chúng sanh khắp được cúng dường, nên ta theo pháp thế gian như vua Chuyển Luân, mà tấn táng cùng trà tỳ.

Tứ chúng nhơn thiên đem Xá Lợi của Như Lai dựng trong bình thất bảo xây dựng tháp thất bảo để cúng dường Xá Lợi, có thể làm cho chúng sanh được công đức lớn, lia khổ ba cõi đến vui Niết Bàn.

Một điều đáng lưu ý là lễ Trà Tỳ của Đức Phật không thể thực hiện được, vì không có ngọn lửa nào đốt được lâu gỗ thơm, mãi đến khi ngài Ma Ha Ca Diếp cùng năm trăm Tỳ Kheo ở tại núi Kỳ Xà Quật biết Đức Phật đã nhập Niết Bàn, nên vội vàng đến thành Câu Thi Na nơi Đức Phật nhập Niết Bàn để cúng dường Đức Phật xong, thì bảy giờ chính Đức Phật mới dùng sức đại bi từ nơi ngực phóng ra ngọn lửa ra ngoài kim quan để lần lần đốt cháy lâu gỗ thơm trải qua bảy ngày mới cháy hết.

. . . Ngài A Nâu Lô Đà cùng người trong thành vừa khóc than rơi lệ, vừa thâu lấy Xá Lợi để vào trong ché vàng trên tòa sư tử. Tám chén vàng đựng đầy Xá Lợi của Phật mới hết, rồi để yên trọn bảy ngày. Đại chúng trời người cũng trọn bảy ngày khóc than chẳng dứt và không ngớt đánh lễ cúng dường. Mỗi tòa sư tử đều có năm trăm nhà chú thuật giữ gìn, phong ngừa có thiên, long, dạ xoa, quỷ thần đến lén lấy Xá Lợi.

Và Xá Lợi Phật được chia làm 8 phần cho 8 nước. Yên Bà La Môn được thỉnh cái bình lờng Xá Lợi để đem về tụ lạc Đâu Na La xây tháp cúng dường.

Ảnh: Bảo tháp thờ Đức Phật nhập Niết Bàn (trái) Kim thân Đức Phật thờ trong bảo tháp dài 15m (phải)

Riêng Ông Thiên Đế được chia một răng nanh Xá Lợi ở hàm trên bên phải (hữu) đem về thiên cung xây tháp cúng dường ở trên trời, để cho Ông được phước đức vô tận. Thế là, sự phân chia Xá Lợi Phật cho tất cả trời, người cùng khắp ba cõi để tất cả thế gian đều được cúng dường.

Ngày nay, chúng ta đã biết Ngài sanh phía nách bên trái (tức hướng Đông) và kim thân Ngài nằm phía bên mặt (tức hướng Tây) thờ trong bảo tháp.[/SIZE]

Lời Phật dạy đáng trân quý và ngưỡng mộ noi theo Lời Phật dạy của Ngài rất nhiều, không thể tham khảo hết kinh điển để thâu thập hết được, chỉ đơn cử một lời nói của Ngài như: “Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành” = Ngã nãi dĩ thành chi Phật, chúng sanh nãi tương thành chi Phật (我乃已成之佛, 众生乃将成之佛) để khuyến tu cho mọi người Phật Tử (佛子) tức con Phật, dù xuất gia hay tại gia suy ngẫm cuộc đời và nên có tấm lòng Từ Bi Hỉ Xả để cho bản thân được nhẹ nhàng, Thân Tâm An Lạc để mọi người hoan hỉ vui sống và Ngài còn xem tất cả mọi người đều được bình đẳng vì cùng có máu đỏ và nước mắt mặn như nhau. Đó là, lời vàng ngọc của Ngài đáng trân quý và ngưỡng mộ noi theo.

Sự Mầu Nhiệm và Nét Đẹp Của Niệm Phật

Đào Văn Bình

Pháp môn niệm Phật, câu niệm “Nam Mô A Di Đà Phật” hoặc ngắn gọn hơn “A Di Đà Phật” đã hiện hữu với dân tộc Việt Nam hơn ngàn năm nay. Lúc tôi lên tám tuổi (1950), sống ở Hải Phòng, bà nội thường kể cho nghe Hội Chầy Chùa Hương lúc bà nội còn trẻ (thập niên 1920&1930). Lúc này đường đi còn khó khăn, đường lên Chùa núi dốc quanh co. Thế nhưng các cụ cứ chống gậy trúc mà miệng thì niệm “Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát”. Theo lời bà

kể lại thì chẳng mấy chốc mà leo tới nơi, chẳng mệt nhọc gì cả. Đoàn người lên núi gặp đoàn người xuống núi, đoàn người đi ra gặp đoàn người đi vào. Khi gặp nhau ai nấy đều cất tiếng chào “A Di Đà Phật!”. Câu niệm, câu chào âm vang cả một vùng núi non hùng vĩ, biến cuộc hành hương thành một hành trình vừa linh thiêng vừa nên thơ có lẽ độc đáo nhất trên thế giới. Hình ảnh này đã được nhà thơ Nguyễn Nhược Pháp ghi lại trong bài thơ Chùa Hương:

*Mẹ bảo “Đường còn lâu,
Cứ đi ta vừa cầu.
Quan Thế Âm Bồ Tát.
Là tha hồ đi mau.”*

Trong đoàn người đi như nước chảy đó, giữa khói hương trầm nghi ngút, “Hương như là sao lạc” cô gái 15 tuổi – nhân vật chính của bài thơ Chùa Hương, theo cha mẹ đi chầy hội, vì còn e thẹn cho nên:

*Thẹn thùng em không nói.
Nam Mô A Di Đà.*

Lúc còn nhỏ thì không để ý. Nay lúc tuổi già, hồi tưởng lại tâm linh dân tộc, suy nghĩ lại câu niệm “Nam Mô A Di Đà Phật” hoặc “A Di Đà Phật” của dân mình mới thấy nó có một ý nghĩa linh thiêng và đẹp tuyệt vời. Nó không phải chỉ nằm trong phạm vi tôn giáo mà còn hòa nhập thành truyền thống văn hóa dân tộc. Nó trở thành phong cách sống hài hòa giữa đạo và đời. Khi đi chùa gặp nhau, hoặc trong các lễ hội Phật, chúng ta cất tiếng “A Di Đà Phật!” thì tiếng “A Di Đà Phật” trở thành một câu chào hỏi, một lời thân thiện, một lời mừng rỡ rằng ta còn có nhau, một lời chúc tụng, một sự kính trọng, một ước vọng sau này (khi vãng sinh) sẽ lại gặp nhau trên Quốc Độ Thanh Tịnh của Phật A Di Đà.

Đó là hình ảnh đẹp ngoài đời. Còn trong gia đình, mỗi tối chúng ta thấy bà nội, bà ngoại, mẹ ta ngồi lẩm lẩm lẩm chuỗi hạt niệm Phật. Các cụ niệm Phật để làm gì vậy? Đối với chư tăng ni, hoặc Phật tử tu tại gia chắc chắn ai cũng đã hiểu rõ mục đích của niệm Phật. Thế nhưng đối với thế hệ trẻ, người khác đạo có thể họ không hiểu ông/bà/cha mẹ hoặc chúng ta niệm Phật để làm gì? Hoặc giả nếu có hiểu thì cũng có thể hiểu sai cho nên chúng ta cần nói ra cho rõ. Chúng ta cần phân biệt đi chùa lễ Phật và niệm Phật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đi lễ chùa có khi chỉ là hành vi hoàn toàn tín ngưỡng, nhưng niệm Phật lại là hành vi huấn tập, tu dưỡng bản thân. Ngoài ra chúng ta cần phải làm sáng tỏ cái Có và Không Có trong niệm Phật để cho thấy Đạo Phật không phải là Thần Giáo, chuyên cầu nguyện van vái để xin xỏ cái này cái kia, rồi trở thành tôi tớ cho Thần Linh.

Những Cái Không Có Trong Niệm Phật:

- 1) Niệm Phật không phải để cầu xin Phật ban cho một điều ước nào đó.
- 2) Niệm Phật không phải để tăng thêm sức mạnh, thêm can đảm để đối phó với kẻ thù. Cho nên trong Phật Giáo trải qua hơn 2500 năm, không hề có chuyện một đoàn quân lâm trận dương cao biểu tượng hay hình Đức Phật để hăng máu, can đảm xông lên chém giết kẻ thù.
- 3) Niệm Phật không phải là để van xin Phật ban cho một giải pháp để giải quyết một tình thế khó khăn.
- 4) Niệm Phật không phải để xin Phật ban bố phép màu, vãn cổ kẻ thù giúp chúng ta.
- 5) Niệm Phật không phải là quy lụy khóc than, trở nên hèn kém đối với Phật.
- 6) Niệm Phật không phải xin Phật chỉ lối, đưa đường cho chúng ta buôn may, bán đắt.
- 7) Niệm Phật không phải để đông dài kể lể, tâm sự chuyện kín, chuyện riêng tư với Phật.

8) Niệm Phật không giống như cầu nguyện, van vái Thần Linh.

9) Niệm Phật không phải để trở nên đòi đòi kiếp kiếp làm tôi đòi cho Phật.

10) Niệm Phật nhất thiết không phải để quên đời.

Những Cái Có Trong Niệm Phật:

- 1) Niệm Phật để tâm hồn thanh thản.
- 2) Niệm Phật để an trụ tâm. Đang nóng nảy, niệm Phật lòng dịu hẳn xuống. Đang tức giận niệm Phật, lửa sân từ từ hạ. Đang điên cuồng, niệm Phật tự nhiên bớt điên cuồng. Đang thù hận, niệm Phật hận thù hóa giải. Tham lam, niệm Phật bớt tham. Ké hung hăng, niệm Phật bớt hung hăng.
- 3) Niệm Phật để không cho niệm Ác nảy sinh. Nếu niệm Ác đã nảy sinh thì không cho nó phát triển. Do đó Chư Tổ nói rằng “Niệm Phật quên niệm Ma”. Khi niệm Phật thì tà ma, quỷ thần sẽ lánh xa.
- 4) Niệm Phật để giữ gìn Thân-Khẩu-Ý.
- 5) Niệm Phật là phương thuật giữ gìn Chánh Niệm.
- 6) Niệm Phật tới vô niệm chính là Thiền. Lúc đó sẽ không còn Chỗ Niệm (nặng) và Người Niệm (sở), hành giả hiển lộ Phật tánh có sẵn trong con người mình và đi vào trạng thái Định.
- 7) Niệm Phật để nuôi dưỡng lòng Từ Bi.

8) Niệm Phật riết rồi trở thành Phật chứ không phải trở thành nô lệ hay tôi tớ cho Phật.

9) Niệm Phật cũng là phép điều hòa hơi thở cho nhẹ nhàng. Đi, đứng, nằm ngồi đều có thể niệm Phật. Cho nên niệm Phật cũng là phép trị liệu, bảo vệ sức khỏe.

10) Niệm Phật để giải trừ bớt Ác Nghiệp gây tạo trong quá khứ.

11) Niệm Phật để lúc lâm chung chẳng còn lo sợ. Chẳng cần phải nhờ ai cứu rỗi. Một mình thẳng tiến lên Thế Giới Cực Lạc của Phật A Di Đà.

12) Càng niệm Phật đầu óc càng trong trắng, lòng dạ thảo ngay, tâm tính hiền từ.

13) Kẻ ác khẩu, nói năng hung dữ chuyên niệm Phật sẽ giải trừ được khẩu nghiệp. Niệm Phật khiến ta không vấp ngã trong lời nói. Một lời nói làm lỡ có thể tiêu tan sự nghiệp.

14) Niệm Phật khiến lời nói dịu dàng, khiêm tốn do đó không gây thù chuốc oán, không bị “vạ miệng”.

15) Mặt mày hung dữ, niệm Phật trở nên hiền từ, dễ coi. Niệm Phật để chuyển nghiệp.

16) Niệm Phật khiến đi đứng dịu dàng, cử chỉ khoan thai.

17) Niệm Phật có thể ngăn chặn được cám dỗ điên cuồng.

18) Chán nản, thất vọng nã nê, cùng đường không lối thoát muốn tự tử chết cho rồi, niệm Phật khiến tâm địa bình ổn từ đó mà tìm ra giải đáp hợp lý.

19) Lâm vào vòng lao lý, tù tội mỗi tối nên ngồi ở tư thế “bán già”, xoay mặt vào tường niệm Phật khoảng nửa tiếng đồng hồ, sẽ thấy tâm hồn thanh thản, thời gian ở tù qua nhanh, không phạm thêm tội lỗi, may mắn ân xá, giảm án sẽ tới. Nhờ niệm Phật mà sau khi ở tù ra lấy lại tự tin để xây dựng cuộc đời mới. Đây không phải là chuyện bịa đặt vì người viết bài này đã từng ở tù 9 năm. Những năm cuối cùng, tuyệt vọng, chán nản muốn tự tử chết, sau trở sang nghiên cứu Phật pháp, chuyên chú niệm Phật, kể cả tụng kinh và giờ đây dù bao gian khổ vẫn sống khơi khơi và sống đẹp.

20) Trong một đám đông hỗn loạn, đâm chém, phẫn nộ, cuồng điên, niệm Phật khiến ta bình tĩnh, không hăng máu lao vào chuyện thị phi, hoặc a tòng theo phe này phe kia, bênh-chống, khiến sau này hối không kịp. Tâm bình thế giới bình là như thế. Xin nhớ cho bình an là chân hạnh phúc.

21) Niệm Phật có thể trở thành Thánh Tăng. Cứ thử nhìn vào hình của Bồ Tát Thích Quảng Đức mà

xem. Lúc nào trên tay ngài cũng có chuỗi hạt. Điều đó chứng tỏ ngài theo pháp môn Tịnh Độ tức tụng kinh, niệm Phật. Ai đã có lần gặp ngài phải ngạc nhiên, trong lúc ngồi hay đi, đứng, cả thân hình và khuôn mặt ngài ôn tĩnh như một pho tượng. Điều đó chứng tỏ ngài luôn luôn nhập Chánh Định, tức xác thân ngài ở đây nhưng thần thức ngài đã ở Quốc Độ tức ở Cõi Phật rồi. Chính vì thế mà vào năm 1963 để phản đối Ngô Triều đàn áp tôn giáo, ngài ngồi kiết già tại ngã tư Phan Đình Phùng – Lê Văn Duyệt, bật ngọn lửa để thiêu đốt thân hình, cả thân thể ngập trong biển lửa mà không hề lay động. Thế giới Phương Tây đã kinh hãi và kính phục gọi ngài là Bậc Đại Định. Đó là công năng của phép niệm Phật chứ ngài chẳng có phép màu nhiệm của thần linh nào hết.

Do những kết quả tốt lành nói trên mà chúng ta:

- Buổi tối nên niệm Phật.
- Trước khi đi ngủ nên niệm Phật cho đến khi nào đầu óc thanh thản để từ từ đi vào giấc ngủ.
- Sáng thức dậy nên niệm Phật, dù vài câu, bởi vì sau giấc ngủ dài đầu óc con người thường hôn trầm.

Niệm Phật vào đầu sớm mai cũng là dấu hiệu bắt đầu một ngày mới tốt lành.

- Khi nào thấy buồn chán nên niệm Phật.
- Thấy mất tự tin nên niệm Phật.
- Thấy long xao xuyên nên niệm Phật.
- Thấy có thể bị cám dỗ nên niệm Phật.
- Thấy thời gian kéo dài, vô vị nên niệm Phật.
- Gặp rắc rối về pháp lý nên niệm Phật để bình tĩnh ứng phó.
- Bị ai chọc giận, công kích nên niệm Phật.
- Tại đám đông tụ họp, ăn nhậu, vui chơi, thấy người ta nói chuyện “vô duyên”, tào lao, nhằm nhí mắt thì giờ, nên niệm Phật để không giây dưa vào chuyện vô ích
- Các em khi vào thi, nên niệm Phật để đầu óc thanh thản, bình tĩnh.
- Đêm khuya thanh vắng một mình trên tàu, xe, trên sông nước nên niệm Phật.
- Khi bệnh tật, đau ốm nằm nhà thương nên niệm Phật để không mất tinh thần, không sợ chết.

Danh ngôn lời Phật dạy

Yêu đương thường có ba trường hợp: một là vừa gặp đã phải lòng nhau ngay, hai người cùng vui vẻ với nhau cho đến khi tóc bạc da mồi. Bạn cần vừa gặp đã phải lòng rất nhiều người, ưng ý nhau với một số người, sau đó mới có thể tóc bạc da mồi với một người mà thôi.

Phiếm Luận

Tiểu Yến Tử

Lấy Tây

Tiểu Yến Tử có cô cháu gái ở bên Mỹ khi mới đến tuổi cập kê, thì đã nghe bà chị dâu bảo là bà chỉ thích cô cháu lấy chồng Việt Nam mà thôi. Tôi tò mò hỏi chị tại sao chị lại thích cháu lấy chồng Việt Nam, thì chị bảo ngon ơ là để khi nào chị giận thì chị có thể mắng chúng nó bằng tiếng Việt cho dễ. Nghe cũng có lý. Bà bạn của chị xía ngay vào là lấy chồng gì thì lấy, chứ bà chỉ lo ngay ngáy là cô con gái cưng của bà vào một ngày đẹp trời nào đó sẽ dẫn một anh da đen về nhà giới thiệu với mình. Nghe vậy Tiểu Yến Tử thấy cũng thông cảm nỗi lo của chị. Phải nói cái thành kiến 'phân biệt chủng tộc' của nhiều người trong chúng ta cũng còn không nhiều thì ít. Ngày xưa ở Việt Nam, các cô lấy Mỹ thường bị mọi người gọi với giọng hơi khinh miệt là 'me Mỹ'. Thời Pháp thuộc, thì họ bị gọi xách mé là 'me Tây'. Nếu mà lại lấy anh Tây đen hay anh Mỹ đen nữa, thì xem như là 'tận cùng bảng số' rồi đấy.

Thấy bà chị dâu nói thế, mình bảo đùa là nếu cô cháu gái lấy chồng Mỹ đen, mà là Obama thì sao. Nghe thế, chị cũng hơi chùng hứng. Lấy Mỹ thì vậy, nhưng lấy Tàu thì chị bảo là chị thấy chấp nhận được. Vì chị bảo là người Tàu cũng như người mình. Thế như mà lấy Phi, tuy cũng giống như người mình, nhưng chị vẫn tỏ ra không hài lòng cho lắm. Mình hiểu, thế hệ chị, tuy ở Mỹ nhưng vẫn còn Việt nam lắm, vì ở vùng Little Saigon thì đích thị là một nước Việt Nam thứ hai rồi. Khỏi cần học tiếng Mỹ, vẫn sống lai rai như thường. Vả lại, trong xóm mình ngày xưa, đâu thấy cô nào lấy chồng người Miên hoặc người Thượng đâu. Nếu có lấy thì chắc cũng không đem về làng về xóm.

Kể cũng lạ. Từ khi sang châu Âu, ít nhiều gì mình cũng quen cái lối sống đa văn hóa. Cũng có cởi mở hơn đôi chút, nhưng vẫn không tránh khỏi bệnh thành kiến. Ngay cả bên nhà vợ mình, dân Tây ấy mà, nghĩa là người Việt nhưng vẫn giữ quốc tịch Tây từ thời thuộc địa, nhiều cháu lấy vợ lấy chồng Tây, nhưng ba má chúng nó vẫn 'thèm' có được dâu rể người Việt. Không phải để khi giận thì mắng tiếng Việt cho dễ, mà lại bảo là người Việt với nhau thì đối xử vẫn thấy thoải mái hơn. Trong nhà, có một thằng cháu lại có cô bạn gái người 'Rệp'. Ai cũng bảo là con bé dễ thương, nhưng lại sợ là thằng cháu sẽ phải theo đạo Hồi thì tội nghiệp cho nó. Lấy Tây, chúng nó 'sans fou' đạo Thiên chúa của chúng nó. Chứ Hồi giáo e rằng không như thế. Tiểu Yến Tử cứ nói đùa, là đàn ông Ả Rập sướng muốn chết, được phép lấy đến 4 cô vợ cơ mà.

Con Tiểu Yến Tử còn bé quá, nên chưa có cái lo như các bác trong nhà. Tiểu Yến Tử tự vẫn an mình là con mình có đem ai về cũng được, miễn là chúng nó hạnh phúc với nhau là đủ. Biết trọng lễ nghĩa và phong tục nhà mình thì tốt. Có lấy chồng lấy vợ chủng tộc khác, thì cũng tốt thôi, vì con lai thường đẹp và lại còn giảm thiểu được yếu tố bệnh di truyền. Thấy bên nhà vợ khen 'con bé Yvonne quý má chồng nó' và 'thằng Marchand biết chiều vợ' làm Tiểu Yến Tử cũng cảm thấy yên lòng, nếu con mình có đi lấy Tây, lấy Tàu hay lấy Rệp đi chẳng nữa.

**Đọc và ủng hộ Việt Nam Nguyệt San
30 Euro một năm**

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Tưởng Nhớ Ngày Quốc Hận 30 tháng 4, Biểu Tình Phản Đối Cộng Sản Việt Nam

Den Haag Vào trưa ngày 27-4-2014, đồng hương từ khắp nơi trên vương quốc Hoà-Lan đã đến trước toà đại sứ Việt Cộng tại thành phố Den Haag để biểu tình phản đối hành vi bán nước cho Trung Cộng và sự vi phạm nhân quyền tại Việt Nam. Cuộc biểu tình này do Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan tổ chức với sự yểm trợ của một số đoàn thể tại Hoà-Lan.

Trước khi cuộc biểu tình bắt đầu, một bàn thờ tổ quốc được dựng ngay ngoài trời, những biểu ngữ lớn mang nội dung phản đối cộng sản Việt Nam, kèm theo một bức hình cha Nguyễn Văn Lý đang bị bịt miệng ngay trong phiên toà và một rùng cờ bao vây toà đại sứ Việt Cộng đã gây nhiều chú ý của người đi đường và những dân cư ngụ trong khu vực.

Cuộc biểu tình bắt đầu lúc 13g30 với nghi thức chào quốc kỳ và hát quốc ca. Mọi người hiện diện cùng hướng về bàn thờ tổ quốc được dựng ở ngoài trời, tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh vì tổ quốc và đồng bào đã bỏ mình trên đường tìm tự do.

Tiếp theo đó, ông Nguyễn Hữu Phước, người điều khiển cuộc biểu tình đã mời ông Nguyễn Đắc Trung, chủ tịch Cộng Đồng tại Hoà-Lan phát biểu. Sau khi ngỏ lời cảm ơn các đồng hương tham dự cuộc biểu tình, ông chủ tịch Cộng Đồng đã cùng với mọi người hướng về phía toà đại sứ Việt Cộng vạch trần những tội ác mà cộng sản đã gây ra cho dân tộc Việt Nam kể từ khi chúng cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam vào ngày 30-4-1975, cũng như những hành vi bán nước của chúng cho quan thầy Trung Cộng. Bà Nguyễn Thị Thu Vân đã tuyên đọc lý do cuộc biểu tình bằng Anh Ngữ và Hoà Ngữ để các người ngoại quốc có thể theo dõi.

Những tiếng hô “Đả Đảo Cộng Sản Việt Nam”, đã đảo “Hồ Chí Minh”, “Nhân Quyền “Tự Do cho Việt Nam”, “Dân Chủ cho Việt Nam” bằng Việt, Anh và Hoà Ngữ vang dậy cả khu phố.

Một số đại diện hội đoàn được mời phát biểu gồm ông Lê Quang Kế (đại diện Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà Lan), ông Đình Ngọc Hiền (đại diện Cơ Sở Việt Tân tại Hoà-Lan), ông Trần Hữu Sơn (Nhóm Vinh Danh Cờ Vàng) và 2 người thuộc giới trẻ Hoà-Lan là cô Phi Yến và anh Quốc Minh. Xen lẫn chương trình là những bản nhạc được mọi người đồng ca. Ngoài ra, anh Nguyễn

Quang Kế và chị Yến Ngọc cũng đóng góp một số bài hát đơn ca.

Cuộc biểu tình chấm dứt vào lúc 15g30 cùng ngày, mọi người chia tay và hẹn gặp lại trong các cuộc đấu tranh khác chống bạo quyền Việt Cộng và yểm trợ cuộc đấu tranh cho Tự Do Dân Chủ ở quê nhà Việt Nam.

Sinh hoạt với Trung Tâm Bảo Vệ Sự Sống tại Việt Nam

Thánh lễ tại Lisse

Vào lúc 10g00 sáng ngày 4 tháng 5 năm 2014, Giáo khu Công Giáo Người Việt tại thành phố Lisse đã đặc biệt đón tiếp linh mục Nguyễn Kim Phùng và bà Trần Thị Hường thuộc dòng Chúa Cứu Thế Hà-Nội trong chuyến đi Âu Châu và ghé thăm Hoà-Lan.

Linh Mục Trần Đức Hưng, quản nhiệm Giáo Xứ Thánh Mẫu Các Thánh Tử Đạo Việt Nam tại Hoà-Lan đã cùng Linh Mục Nguyễn Kim Phùng đồng dâng thánh lễ và nguyện cầu an bình cho đất nước Việt Nam.

Sau thánh lễ là phần nói chuyện của LM Phùng và bà Hường về lý do hình thành Trung Tâm Bảo Vệ Sự Sống tại Việt Nam. Trong phần trình bày bằng phóng ảnh, bà Hường cho biết hiện nay Việt Nam là quốc gia đứng đầu trên thế giới về số người phá thai. Việc phá thai tại Việt Nam diễn ra tùy tiện, không kiểm soát và các thai nhi không được chôn cất chu đáo. Có người sau khi phá thai thì đem bỏ xác thai nhi vào thùng rác hoặc bỏ trước nhà thờ...

LM Phùng cho biết đó chính là lý do của sự hình thành của “Trung Tâm Bảo Vệ Sự Sống”, vì từ khi được hình thành trong bụng mẹ, các thai nhi đã có sự sống và khi phá bỏ các thai nhi này, chính là đã giết đi một mạng người.

Trung Tâm Bảo Vệ Sự Sống tại Việt Nam đã thành lập các nhóm sinh hoạt tại nhiều địa phương, giúp đỡ việc chôn cất các thai nhi bị vất bỏ, tổ chức những buổi nói chuyện để các phụ nữ có ý định phá thai tìm hiểu và ngăn ngừa việc phá thai, hoặc giúp đỡ họ sau khi sanh đẻ.

LM Phùng cho biết việc quan trọng mà Trung Tâm Bảo Vệ Sự Sống muốn thực hiện là thông tin rộng rãi đến các người dân, để họ ý thức được việc phá thai là huỷ diệt mạng sống của con người, để giảm bớt tình trạng phá thai tùy tiện, bừa bãi và không ý thức trách nhiệm như đang diễn ra tại Việt Nam.

Sau khi sinh hoạt cùng giáo dân tại Lisse, LM Phùng và bà Hường đã đến sinh hoạt cùng giáo dân tại thành phố Spijkenisse. Tại đây LM Phùng đã dâng thánh lễ và sinh hoạt cùng giáo dân. Sau chuyến đi thăm Hoà-Lan, LM Phùng và bà Hường đã lên đường đi Thụy Sĩ và các quốc gia khác.

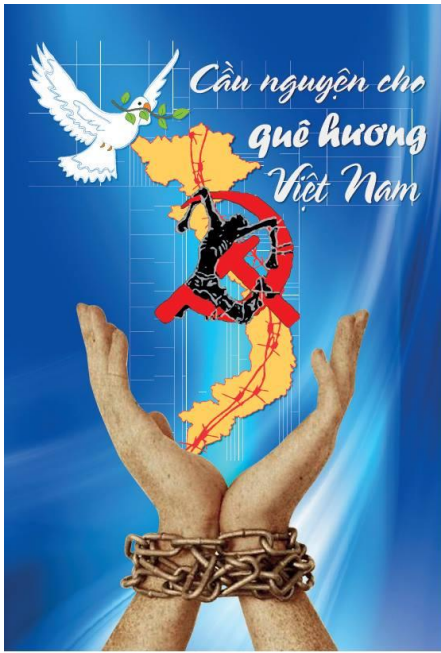

Thánh lễ tại Spijkenisse

Thánh lễ cầu nguyện cho quê hương Việt Nam

Etten-Leur – Waalwijk.

Vào lúc 13:10 giờ, ngày chủ nhật, 4-5-2014 một thánh lễ cầu nguyện cho quê hương Việt Nam được diễn ra tại thánh đường St.-Antoniuskerk – Waalwijk với sự hiệp thông của các linh mục Nguyễn Đức Minh, Nguyễn Văn Thông và linh mục Nguyễn Văn Khải đến từ Roma.

Mở đầu chương trình Lm. Nguyễn Đức Minh trình bày ý nghĩa của thánh lễ là nhằm tiếp nối trong những ngày đau thương của dân tộc Việt Nam, ngày quốc hận 30 tháng 04.

Tiếp theo là phần sinh hoạt sống động của Lm. Nguyễn Văn Khải. Linh mục Khải đã kể lại cho cử tọa nghe những mẫu chuyện bi thương tại miền Bắc sau ngày 30-04-1975 mà chính ông đã là nhân chứng, trải nghiệm qua trong đời mình. Kết thúc phần sinh hoạt, Lm. Khải đã đề nghị cùng cử tọa những việc nên làm như: đoàn kết với nhau thành sức mạnh tổng hợp, giúp đỡ các tổ chức chánh trị để họ có thêm tài lực để đào tạo cán bộ hoạt động,

giúp đỡ những gia đình thân nhân của các tù nhân lương tâm để họ không thấy cô đơn và có thêm nghị lực,... tất cả những điều này đều nhằm thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa cho Việt Nam.

Sau cùng là chương trình thánh lễ trong không khí thật trang nghiêm, đầm ấm. Tất cả đều hướng lòng hiệp thông cầu nguyện cho quê hương Việt Nam một ngày mai tươi sáng.

Thánh lễ quy tụ khoảng 60 đồng hương và chấm dứt vào lúc 18:25 giờ cùng ngày.

Tìm Phật

Minh Đạo

*Tôi đi tìm Phật mà không thấy
Tìm trong kinh, sách đã lâu rồi
Núi cao động vắng tìm chẳng được
Tám hướng mười phương vái khắp nơi*

*Chùa to Nam Bắc đều lui tới
Đền miếu linh thiêng cũng tới lui
Tôi đi tìm Phật ngoài không thấy
Tôi về tôi lễ Phật trong tôi.*

Nhận định về tình hình

Việt Nam: Quốc Gia Thu Tô Bên Bờ Vực Thẳm

Một điều mà ai cũng thấy trong biến cố Biển Đông đang diễn ra là sự im lặng hoàn toàn của thành phần lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam trước hành động xâm lăng của Trung Quốc. Như nhiều người đã vạch ra, trong cương vị là Tổng Bí Thư Đảng CSVN thì trên nguyên tắc ông Nguyễn Phú Trọng là vị lãnh tụ tối cao của Việt Nam. Thế nhưng ông ta không một lần đề cập đến việc Trung Quốc đưa giàn khoan vào hải phận Việt Nam khi đọc diễn văn khai mạc đại hội Trung ương 9 khóa 11 vào ngày 8 tháng 5. Chủ tịch Nước CSVN Trương Tấn Sang cũng không có một tuyên bố nào về mối nguy cơ mà quốc gia đang gặp phải. Cho mãi đến ngày 11 tháng 5, lúc không còn tiếp tục im lặng được nữa vì phải phát biểu tại Hội nghị của khối ASEAN ở Miến Điện, Nguyễn Tấn Dũng mới chịu cất tiếng lên án hành động xâm lăng của Trung Quốc. Và mới đây, vào ngày 12 tháng 5, tờ New York Times đã căn cứ vào tiết lộ của một nhà ngoại giao ẩn danh để đưa tin rằng ông Nguyễn Phú Trọng thậm chí đã ngỡ lời muốn sang Bắc Kinh để điều đình nhưng đã bị từ chối...

Nói cho cùng, thái độ của các lãnh tụ CSVN trước cuộc xâm lăng của Trung Quốc là một điều không có gì đáng ngạc nhiên. Như đã trình bày trong một bài trước, nước Việt Nam mà họ đang cai trị là một quốc gia thu tô. Tương tự như giai cấp địa chủ đã từng ngồi không để thu địa tô của tá điền mà sống, người CS bây giờ dùng chính quyền trong tay họ để thu tô của những người sống dưới tay họ. Loại tiền thường được gọi là tiền hối lộ thật ra là tiền tô mà người CS bắt buộc người dân phải trả để vượt qua những chướng ngại pháp lý và hành chính do chính người CS dùng bộ máy công quyền dựng lên. Để duy trì quốc gia thu tô, người CS đã kết luận từ lâu rằng họ phải tránh xung đột với Bắc Kinh bằng mọi giá. Người CS thừa biết rằng nếu có xung đột thì, trong điều kiện chính trị và địa lý hiện nay, nó sẽ xảy ra trên biển và Việt Nam gần như chắc chắn sẽ thua cuộc hải chiến đó, đưa đến sự sụp đổ không thể tránh được của chế độ thu tô đã đem lại cho họ cuộc sống nhàn hạ mà họ đang có. Ở đây chúng ta thấy tính chất nhất quán trong chính sách đối nội cũng như đối ngoại của người CS. Họ phải duy trì "hòa bình" để giữ vững quốc gia thu tô. Họ nhất định không quên rằng vào đầu thập niên 80, tập đoàn quân phiệt có nợ máu với nhân dân ở Argentina

cũng đã sụp đổ sau khi bị Hải Quân Hoàng Gia Anh đánh bại tại quần đảo Falklands...

Đọc sách báo của người Việt tỵ nạn CS tại Hải Ngoại, chúng ta thường thấy những lời dè bĩu người CS. Họ, người CS, là những kẻ quê mùa thiếu học, hoàn toàn không có khả năng lèo lái quốc gia. Việc cựu Tổng Bí Thư Đỗ Mười từng làm nghề thiến heo thường được đem ra chế giễu. Chỉ có điều đáng nói là chính người CS cũng ý thức được cái hạn chế của họ, nên họ cương quyết giữ cho được chính quyền mà họ đã chiếm đoạt từ tay những người có thể có trình độ văn hóa cao hơn họ (nhưng lại liên tiếp "thua cuộc" trong giai đoạn từ 1945 đến 1975) để duy trì những quyền lợi kinh tế mà họ giành được nhờ chiến thắng này...Nếu đánh mất chính quyền thì họ sẽ mất tất cả, vì họ không có kỹ năng để sinh hoạt trong một xã hội mà họ không còn có quyền thu tô...Kiến thức chuyên môn của một ông giáo sư triết lý Mác-Lê Nin như ông Nguyễn Phú Trọng có giá trị kinh tế nào trong một nền kinh tế thị trường? Có lẽ hàng triệu đảng viên CS cùng thân nhân của họ đã và đang đặt ra cho chính họ một câu hỏi tương tự... (Bởi vì con số khá lớn của họ, khối người không có giá trị kinh tế cao này sẽ là một vấn đề mà chính quyền của một Việt Nam hậu Cộng Sản phải giải quyết.)

Tuy bị bóc lột nặng nề qua hình thức thu tô, nhưng trong thời gian qua, người Việt Nam có vẻ như chưa có đủ động cơ thúc đẩy để đứng lên lật đổ chế độ. Điều kiện kinh tế tại Việt Nam hình như chưa tồi tệ đến mức người dân sẵn sàng chịu trả một giá rất cao để thay đổi chế độ một cách tức thì. Sự căm phẫn của họ đối với chế độ thu tô hiện hành dường như đang được dồn nén. Chỉ cần có một biến cố châm ngòi thì nó sẽ bùng nổ. Một bài trước về vấn đề này đã gợi ý rằng biến cố châm ngòi có thể là sự sụp đổ của chế độ Kim Chính Vân ở Bắc Triều Tiên. Thế nhưng bây giờ thì chúng ta có thể thấy rằng ngòi nổ đó lại chính là sự xâm lăng của Trung Quốc và hành vi đào nhiệm trắng trợn của các lãnh tụ CSVN. Nhìn từ góc độ của người CS, chúng ta có thể nói rằng kể từ lúc Liên Bang Xô Viết cáo chung hơn hai mươi năm về trước, chưa bao giờ nguy cơ chế độ CS tại Việt Nam bị sụp đổ lại lớn như lúc này...Sự việc có vẻ như đã bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát của chế độ. Vào ngày 13 tháng 5, đài BBC loan tin rằng: Công nhân ở Bình Dương và Sài Gòn bất ngờ đình công, biểu tình rầm rộ phản đối Trung Quốc. Trong khi đó thì đài RFA lại cho biết: Ở Nha Trang một số khách sạn, nhà hàng phục vụ du khách nước ngoài đã tự động đặt thông báo tẩy

chạy, không phục vụ người Trung Quốc trừ khi Chính phủ Trung Quốc rút giàn khoan ra khỏi vùng biển Việt Nam.

Câu hỏi ở Việt Nam hiện giờ hình như không còn là liệu chế độ CS có sụp đổ hay không mà là sự sụp đổ này sẽ diễn ra một cách không đổ máu hay với sự đổ máu. Lực lượng Công An, một lực lượng thu tô khét tiếng của chế độ, sẽ phản ứng như thế nào khi miếng cơm manh áo của họ bị thời cuộc đe dọa trực tiếp?

Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và hệ thống thông tin toàn cầu.

Biệt ly

Tôn Thất Phú Sĩ

*Thuở ấy nhà anh cách nhà em
Con sông uốn khúc chảy êm đềm
Hai bờ xuôi mái con đò nhỏ
Chờ ánh trăng về bên phía em
Gặp em anh đã muốn làm quen
Nhưng sao em vẫn cứ vô tình
Theo em mòn cả đôi giày mới
Mòn cả tim hồng mới lớn lên
Từ đó anh là kẻ không hồn
Đi tìm ánh nắng cuối hoàng hôn
Vết thương đầu đời em đâu biết
Bao mùa lá rụng vẫn còn đau
Rồi bỗng một ngày em hiểu anh
Tình ta vắng vắng ánh trăng rằm
Là ngày anh xuống con thuyền nhỏ
Nợ tang bồng theo cuộc chiến chinh
Giây phút chia tay thật lạ kỳ
Dòng sông sôi nước sóng lao xao
Bờ chờ bến đợi đưa tay vẫy
Nỗi khổ nào hơn khổ biệt ly*

Chùa Vạn Hạnh

Chùa xinh tháp đẹp cổng uy nghi
Vạn phước muôn duyên đã đến kỳ
Hạnh ngộ mười phương hàng Phật Tử
Chào mừng bốn hướng chúng Tăng Ni

*Pháp đàm giáo lý vừa khai mở
Điện Phật Đài Sen nở kịp thì
Hương tỏa diệu vi điều thánh thiện
Sáng ngời danh hiệu Đấng Từ Bi*

2014 HTN

Lời Buồn Trên Đá

Thái Bạch Vân

*Kỷ niệm nào phôi phai
Lời buồn ghi trên đá
Chợt mở bừng xót xa
Cho ngày dài héo hắt*

*Trời xanh ngả bóng tà
Mây hồng vương sắc xám
Lòng nhỏ giọt mưa sa
Đêm đọa đầy thức trắng*

*Bệnh bồng giữa ta bà
Bén mơ, thuyền trôi nổi
Cõi mộng chợt vỡ vàng
Nổi sầu buồn thăm thẳm*

*Ngày chảy dài Tha La
Trường sơn im trải bóng
Nẻo tình bước lang thang
Nẻo đời du khắp khểnh*

*Đếm dòng thơ chứa chan
Đong tình thơ dẫu ái
Vọng tình khúc sang trang
Đếm dài thêm, cô tịch*

Buồn réo buồn miên man...

Tin Thế Giới

Ngoại trưởng Mỹ: 'Trung Quốc hung hăng' trên biển Đông

Người Việt 13-5-2014

SINGAPORE – Tuyên bố sau cuộc hội đàm với Ngoại Trưởng Singapore K. Shanmugam tại Washington, Ngoại Trưởng John Kerry nói Hoa Kỳ và các nước quan ngại sâu sắc về hành động "hung hăng" của Trung Quốc ở Biển Đông.

Ngoại Trưởng John Kerry và Ngoại Trưởng K. Shanmugam tại bộ ngoại giao Hoa Kỳ ở Washington. (Hình: Singapore, Ministry of Foreign Affairs)

Ngoại trưởng Kerry nói rằng việc triển khai giàn khoan dầu cùng hàng chục tàu chính phủ là hành động khiêu khích, và ông bày tỏ lo ngại về sự "hung hăng" của Trung Quốc ở Biển Đông

Đây là lời bình luận của một giới chức ngoại giao nước ngoài cao cấp nhất kể từ khi xảy ra đối đầu căng thẳng do vụ Trung Quốc đưa giàn khoan HD 981 xâm phạm vùng biển đặc quyền kinh tế của Việt Nam.

Nữ phát ngôn viên bộ ngoại giao Trung Quốc Hoa Xuân Oánh trong buổi họp báo, thuật lại cuộc điện đàm giữa Ngoại Trưởng Vương Nghị với Ngoại Trưởng Kerry và dẫn lời ông Vương đòi ông Kerry phải thận trọng trong lời nói cũng như hành động, Ngày Thứ Ba nữ phát ngôn viên bộ ngoại giao Hoa Kỳ Jen Psaki, cho biết trong cuộc điện đàm, Ngoại Trưởng Kerry kêu gọi hai bên "giảm căng thẳng, đảm bảo an toàn cho các tàu trên biển và giải quyết những bất đồng bằng biện pháp hòa bình, phù hợp với luật pháp quốc tế".

Trước đó trong cuộc hội đàm với Ngoại Trưởng Singapore, Ngoại trưởng Kerry cho biết đã thảo luận về nhiều chủ đề. "Một trong những vấn đề mới nhất, rõ ràng, là thách thức của Trung Quốc đối với

quần đảo Hoàng Sa. Và chúng tôi đặc biệt quan ngại sâu sắc về hành động gây hấn này", Ông nói: "Chúng tôi muốn thấy việc thiết lập một bộ quy tắc ứng xử, chúng tôi muốn thấy vụ việc này được giải quyết một cách hòa bình bằng luật biển, thông qua trọng tài hay bất cứ biện pháp nào khác, nhưng không phải là đối đầu trực tiếp và hành động hung hăng".

Ngoại Trưởng Shanmugam biểu lộ sự đồng tình với Ngoại Trưởng Kerry trong mong muốn ASEAN và Trung Quốc thống nhất bộ quy tắc ứng xử trên Biển Đông.

Từ trước đến nay Hoa Kỳ vẫn tuyên bố không đứng về bên nào trong tranh chấp lãnh thổ, nhưng xác định là có lợi ích trong tự do thương mại và hàng hải ở Biển Đông, một hải lộ quốc tế quan trọng. (HC).

2 vùng miền đông Ukraine tuyên bố độc lập

(Thế Giới Mới 13-5-2014) Những người ly khai thân Nga ở khu vực Luhansk của Ukraine đã tuyên bố độc lập khỏi Kiev, không lâu sau khi những người ly khai ở vùng Donetsk kế cận tuyên bố tương tự, và yêu cầu Moscow xem xét sáp nhập khu vực này vào Liên bang Nga. Những lời tuyên bố ngày hôm nay theo sau cuộc trưng cầu độc lập gây tranh cãi hôm Chủ nhật ở hai khu vực này của Ukraine.

Hãng tin nhà nước Nga RIA Novosti dẫn lời thủ lĩnh ly khai Valery Bolotov nói rằng nước Cộng hòa Nhân dân Luhansk tự tuyên bố đã bắt đầu cuộc sống mới mà không có "chính quyền Kiev" mà ông cáo buộc theo "chủ nghĩa phát xít và chủ nghĩa dân tộc."

Trước đó thủ lĩnh Denis Pushilin tuyên bố Nước Cộng hòa Nhân dân Donetsk hiện là một 'nhà nước có chủ quyền' và yêu cầu được trở thành một phần của Nga.

Ông này nói rằng khu vực này sẽ đề nghị khai triển 'lực lượng gìn giữ hòa bình' nếu tình hình tại đó xấu đi. Trong khi đó, Tòa Bạch Ốc hôm thứ Hai nói rằng Mỹ không công nhận kết quả trưng cầu dân ý hôm Chủ nhật ở miền đông Ukraine. Phát ngôn viên Jay

Carney cũng nói Washington "thất vọng" vì Moscow đã không sử dụng ảnh hưởng của mình để ngăn tiến hành cuộc bỏ phiếu.

Những người tổ chức các cuộc trưng cầu dân ý ở Donetsk và Luhansk nói rằng khoảng 90% những người bỏ phiếu đã ủng hộ lời kêu gọi đòi chủ quyền, nhưng khó có thể kiểm chứng được kết quả. Một phóng viên của VOA tại Donetsk mô tả cuộc bầu cử là "rối ren" vì không có quy trình rõ ràng về đếm kiểm phiếu, có hiện tượng bỏ phiếu nhiều lần, và nhiều thùng phiếu tạm bợ.

Trong khi đó, Chủ tịch Hội đồng châu Âu Herman Van Rompuy lên án cuộc trưng cầu ở Donetsk và Luhansk là "bất hợp pháp" và "không khả tín."

Sáng ngày thứ Hai, Liên hiệp châu Âu đã áp đặt các biện pháp trừng phạt với 13 người nữa và hai công ty mà tổ chức này nói rằng có liên hệ tới sự can thiệp của Moscow ở Ukraine, nhưng dừng lại ở đó mà không nhắm mục tiêu vào các ngành kinh tế chính của Nga.

Ngoại trưởng các nước EU đã đồng ý ban hành những lệnh cấm visa và phong tỏa tài sản mới, thêm vào danh sách 48 cá nhân trước đây bị trừng phạt vì liên hệ của họ với Tổng thống Nga Vladimir Putin và ủng hộ việc Moscow sáp nhập bán đảo Crimea của Ukraine hồi tháng 3. Nhưng khó có khả năng Liên minh châu Âu đi thêm bước nữa trước cuộc bầu cử tổng thống Ukraine vào ngày 25 tháng 5.

Tổng thống lâm thời của Ukraine đã lên án các cuộc trưng cầu dân ý ở các khu vực do người nổi dậy kiểm soát là một "trò hề mang tính tuyên truyền và không có bất kỳ cơ sở pháp lý nào." Ông nói trước quốc hội Ukraine rằng các cuộc trưng cầu dân ý "không khác gì việc tuyên truyền nhằm che đậy các vụ giết người, bắt cóc, bạo lực và các tội trạng nghiêm trọng khác."

Tuy nhiên, Tổng thống tạm quyền Ukraine nói ông muốn "tiếp tục đối thoại với những người ở miền đông Ukraine mà bàn tay không vậy máu và những người sẵn sàng bảo vệ mục tiêu của mình một cách hợp pháp."

Tổng thống Vladimir Putin hiện chưa đưa ra bình luận về các cuộc trưng cầu dân ý, nhưng điện Kremlin ra thông cáo hôm thứ Hai nói rằng, Nga tôn trọng kết quả cuộc bỏ phiếu diễn ra hôm qua ở Ukraine, cũng như kêu gọi "đối thoại" giữa chính phủ Ukraine và hai tỉnh ly khai.

Phát ngôn viên Dmitry Peskov của ông Putin nói trên báo Kommersant rằng "chiến dịch tấn công" của chính phủ Kiev ở đông nam Ukraine đã khiến hai khu vực này khó nghe theo lời đề nghị của ông Putin hoãn trưng cầu dân ý.

Bộ Ngoại giao Nga kêu gọi một "thảo luận rộng rãi" về tương lai của Ukraine liên quan đến "tất cả các lực lượng chính trị và khu vực của đất nước." Nhưng Bộ này cũng cáo buộc chính quyền Ukraine tìm cách làm gián đoạn cuộc trưng cầu dân ý hôm Chủ nhật bằng cách sử dụng "phân tử vũ trang, vũ khí hạng nặng, thành phần cực đoan quốc gia, quân đội" chống lại dân thường.

Hoa Kỳ điều phi cơ tìm nữ sinh Nigeria

BBC 13 tháng 5, 2014

Các chuyên gia tình báo Mỹ đang tìm manh mối từ đoạn phim của Boko Haram

Hoa Kỳ cho biết đã thực hiện các chiến dịch giám sát trên không ở Nigeria nhằm tìm kiếm hơn 200 nữ sinh bị nhóm dân quân Hồi giáo Boko Haram bắt cóc.

Các hình ảnh vệ tinh cũng sẽ được chia sẻ với chính phủ Nigeria, theo quan chức Hoa Kỳ.

Quyết định trên được đưa ra sau khi lực lượng dân quân công bố đoạn video gồm hơn 130 em gái, nói họ có thể dùng để trao đổi tù binh.

Nhóm Boko Haram bắt giữ các nữ sinh từ một trường học ở phía Bắc tỉnh Borno hôm 14/04.

"Chúng tôi đã chia sẻ các hình ảnh vệ tinh với Nigeria và huy động dụng cụ bay ISR (tình báo, giám sát và trinh sát) có người lái trên vùng trời Nigeria với sự cho phép của chính phủ nước này," một quan chức cấp cao của chính phủ Hoa Kỳ muốn giấu tên nói.

Một đội gồm khoảng 30 chuyên gia Hoa Kỳ - trong đó có thành viên của Cục Điều tra Liên bang (FBI), bộ Quốc phòng và bộ Ngoại giao - đang có mặt ở Nigeria để giúp tìm kiếm.

Phóng viên của BBC, Rajini Vaidyanathan ở Washington nói loại máy bay được huy động không được nêu rõ, nhưng máy bay tối tân của Hoa Kỳ có thể nghe được sóng điện thoại di động và các liên lạc viễn thông trên diện rộng.

Đi tìm manh mối

Các quan chức khác, do Reuters dẫn lời, nói rằng Hoa Kỳ cũng đang xem xét việc cho khí cụ bay không người lái tham gia cuộc tìm kiếm.

Phát ngôn viên bộ Ngoại giao Hoa Kỳ Jen Psaki hôm thứ Hai 12/05 phát biểu rằng các chuyên gia tình báo đang xem xét kỹ lưỡng đoạn phim của Boko Haram để tìm ra manh mối có thể giúp xác định vị trí của các nữ sinh.

Pogu Bitrus, một lãnh đạo ở thành phố Chibok, nơi các nữ sinh bị bắt giữ, nói cây cối trong đoạn phim giống với loại cây ở vùng bảo tồn rừng Sambisa gần đó.

Video của Boko Haram chiếu cảnh 136 em gái mang khăn trùm đầu. Nhóm dân quân nói họ đã “cải đạo” theo Hồi giáo.

Gia đình các nữ sinh cho biết phần lớn các em là người theo đạo Cơ đốc.

Hai nữ sinh trong đoạn phim bị tách riêng ra để hỏi nói các em từng là giáo dân, nhưng đã cải đạo theo Hồi giáo.

Thủ lĩnh nhóm Boko Haram, Abubakar Shekau, nói rằng có thể dùng các em gái để trao đổi với “anh em chúng tôi đang ở trong tù”.

“Tôi thề trước Allah vĩ đại, các ông sẽ không bao giờ được thấy lại mặt họ cho tới khi các ông thả những người anh em của chúng tôi đang bị giam giữ,” ông ta nói.

Trong một đoạn video khác hồi tuần trước, Abubakar Shekau đã đe dọa sẽ bán các nữ sinh làm nô lệ.

Tin Việt Nam

Tàu Trung Cộng đâm tàu Việt Cộng gần Hoàng Sa

HÀ NỘI — Việt Nam tuyên bố các tàu Trung Cộng (TC) canh gác một giàn khoan dầu gần quần đảo Hoàng Sa đã nhiều lần đâm vào tàu tuần của Việt Nam trong lúc căng thẳng leo thang tại Biển Đông.

Các giới chức CSVN đã công bố một băng video cho thấy tàu hải quân TC đâm vào các tàu của VC gần quần đảo Hoàng Sa ở Biển Đông. Hồi cuối tuần qua, TC đã dựng một giàn khoan gần quần đảo có tranh chấp, một khu vực cả hai nước nhận chủ quyền. Phó chủ nhiệm ủy ban biên giới CSVN Trần Duy Hải nói có tới 80 chiếc tàu TC, kể cả 7 tàu quân sự, được bố trí để canh gác giàn khoan.

Phó Tư lệnh Tham mưu trưởng Bộ Tư lệnh Cảnh sát biển Việt Nam, ông Ngô Ngọc Thu nói các tàu TC đã đâm vào tàu Việt Nam và dùng vòi rồng phun vào tàu, làm cho nhiều thủy thủ bị thương.

Cục An toàn Hàng Hải TC loan báo trên trang web của cục hôm thứ bảy rằng tất cả tàu thuyền phải ở cách giàn khoan 1,6 kilomet và hôm thứ hai còn mở rộng khoảng cách đó tới 5 kilomet.

Phát ngôn viên Bộ Ngoại giao TC nói Bắc Kinh đã yêu cầu Việt Nam đình chỉ mọi hành vi gây rối các hoạt động hợp pháp của các công ty TC trong lãnh hải của họ.

NẮNG QUÊ-HƯƠNG

(Tháng Tư đến 2014)

Đăng-Chương

*Ba chín năm, kể từ ngày gẫy súng !
Người còn đây, mà hồn để nơi đâu !
Nhìn tuyết rơi ! trắng xóa ngấn ngọc sầu,
Hòn sông núi, trong ta còn chất ngất !*

*Người lính già, ngời buồn nơi đất khách,
Nhớ quê hương mà quặn thắt từng cơn !
Đồng đội cũ biết bao người đã mất ,
Để mình ta chờ đợi Nắng quê hương !*

*Nắng quê hương sẽ có ngày chiếu dội ,
Ta sẽ về tạ tội với non sông !
Ta sẽ thấp ngán vụn nén hương lòng ,
Bên mộ, những anh hùng không tên tuổi !*

*Bạn ta đó ! Sẽ ngậm cười chín suối !
Hồn sẽ tan vào Tổ-quốc chân không ,
Hay đạp sóng Thái-Bình, kinh lũ giặc ,
Rồi hát vang giữa rừng núi mênh-mông .
(Ba câu cuối: Không, Hải, Lục quân)*

Giàn khoan trị giá 1 tỷ đôla thuộc quyền sở hữu của Tổng Công ty Dầu khí Quốc doanh TC, tên viết tắt là CNOOC và đã khoan dầu ở phía nam Hong Kong.

Hôm chủ nhật, Việt Nam nói giàn khoan nằm trong vùng đặc quyền kinh tế và ở trên thềm lục địa của Việt Nam, cách bờ biển Việt Nam khoảng 220 kilomet.

Trước đó trong ngày thứ tư, nữ phát ngôn viên Bộ Ngoại giao TC Hoa Xuân Oánh tuyên bố Bắc Kinh có 'quyền tiến hành các hoạt động khoan dầu trong lãnh hải của họ'.

Bà Hoa nói chính phủ đã yêu cầu Việt Nam đình chỉ mọi hành vi gây rối các hoạt động hợp pháp của các công ty TC trong lãnh hải của họ.

Hôm thứ ba, Hoa Kỳ đã đưa ra ý kiến về vụ tranh chấp. Nữ phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ Jen Psaki gọi quyết định của TC cho giàn khoan hoạt động ở lãnh hải có tranh chấp là 'khiêu khích và không giúp ích cho việc duy trì hòa bình và ổn định trong khu vực'.

Nữ phát ngôn viên TC Hoa Xuân Oánh nói các hoạt động hợp pháp của các công ty TC 'không can hệ gì đến Việt Nam và càng không có can hệ gì với Hoa Kỳ'.

Nhà chức trách Việt Nam nhấn mạnh rằng họ đang mưu tìm các phương tiện ôn hòa để giải quyết vụ tranh chấp. Các giới chức Bộ Ngoại giao Việt Nam cho hay họ đã tiếp xúc với giới hữu trách TC 8 lần về vấn đề này, với các cuộc họp ở Hà Nội và Bắc Kinh.

Bắc Kinh nhận chủ quyền gần như toàn bộ Biển Đông, gồm các tuyến hàng hải quan trọng và được cho là phong phú về trữ lượng dầu khí. Việt Nam, Malaysia, Philippines và Brunei cũng nhận chủ quyền các khu vực khác nhau, cùng với Đài Loan. TC đã chiếm quần đảo Hoàng Sa trước đó do Việt Nam Cộng Hòa kiểm soát hồi tháng Giêng năm 1974.

Hàng chục ngàn công nhân tấn công các công ty Trung Quốc

Tuesday, May 13, 2014 11:48:45 AM

VIỆT NAM (NV).- Cuộc diễn hành của hơn chục ngàn công nhân các khu chế xuất, khu công nghiệp tỉnh Bình Dương trên các đường phố lớn ở thị xã Thuận An đã lan đến các khu công nghiệp Thủ Đức, Sài Gòn và cả Đồng Nai

Công nhân đã tấn công nhân viên bảo vệ một số nhà máy, hạ cờ Trung Quốc, thay bằng cờ Việt Nam. Hình thức phản đối ôn hòa trong các cuộc xuống đường trước đây đã chuyển sang hình thức

bài Trung Quốc chưa từng có tại Việt Nam, trong ngày 13 tháng 5, 2014.

Trong hai ngày qua, các cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc đặt giàn khoan khổng lồ tại thềm lục địa, xâm phạm vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam đã lần lượt bùng nổ tại các thành phố lớn như Sài Gòn, Hà Nội, Đà Nẵng, Cần Thơ, Quảng Ngãi... Tuy nhiên, phần lớn các cơ quan truyền thông Việt Nam chỉ dành mấy giờ để nhắc đến sự kiện này.

Chẳng hạn như báo Tuổi Trẻ số ra ngày 12 tháng 5, 2014 đưa tin "hàng trăm công nhân tỉnh Bình Dương diễn hành phản đối hành động Trung Quốc đặt giàn khoan trái phép tại vùng biển Việt Nam." Cuộc diễn hành bắt đầu từ lúc 4 giờ 45 phút chiều ngày 12 tháng 5, sau giờ tan ca. Trong khi đó, tin tức, hình ảnh liên quan đến cuộc diễn hành của hàng ngàn công nhân các khu công nghiệp, khu chế xuất đóng tại tỉnh Bình Dương tràn ngập trang mạng xã hội, gây sự chú ý của dư luận chưa từng có sau hai ngày bùng phát các đợt biểu tình, xuống đường phản đối Trung Quốc.

Cuộc tuần hành ban đầu chỉ vài trăm người sau thành hàng chục ngàn người. (Hình: Facebook)

Bài báo hiếm thấy trên tờ báo của giới trẻ ở Sài Gòn nói rằng hàng trăm công nhân đã diễn hành suốt một đoạn đường dài từ bồn binh An Phú ở thị xã Thuận An, kéo đến đường liên tỉnh, vòng qua khu công nghiệp, kéo đến đường số 4, đại lộ Độc Lập... Bài báo cho biết, bất chấp cơn mưa lớn trút xuống khu vực, hàng trăm công nhân vẫn tiếp tục cuộc diễn hành. Họ lấy áo mưa, dù... che cho nhau, băng qua các con đường lớn của khu công nghiệp Việt Nam - Singapore 1 thuộc thị xã Thuận An.

Trong khi đó, truyền thông ngoại quốc như đài BBC, RFA liên tiếp đưa tin nói rằng, cuộc biểu tình diễn ra tại khu công nghiệp Việt Nam – Singapore 1, Việt Hương, Sóng Thần 1 kéo dài từ chiều 12 tháng 5, cho đến chiều ngày 13 tháng 5, qui tụ từ 8,000 đến 10,000 người. Theo đài BBC, cho đến trưa ngày 13 tháng 5, 2014, các công nhân tham dự cuộc diễn hành chuyển sang bạo động khi đập phá cửa kính một công ty Trung Quốc, lấy đi một số thiết bị văn phòng.

Một số nhân chứng nói rằng, người diễn hành cứ thấy bảng hiệu công ty viết chữ Hoa, không cần

phân biệt Trung Quốc hay Đài Loan, là nhào tới phá phách. Đài BBC cũng dẫn một số trang mạng xã hội đưa hình một nhóm người cầm cờ đồ sao vàng, đập phá bằng hiệu các nhà máy viết bằng chữ Hoa. Nguồn tin này cũng nói rằng, cho đến 3 giờ chiều ngày 13 tháng 5, đám đông vẫn chưa giải tán và công an đã có mặt để “giải quyết tình hình.”

Đài BBC còn dẫn lời một phóng viên làm việc tại tỉnh Bình Dương nói rằng, hành động của các công nhân là tự phát, thể hiện lòng căm giận chính quyền Trung Quốc. Ông này cũng thú nhận rằng truyền thông Việt Nam “cần trọng với thông tin như thế, chỉ báo cáo với cấp trên chứ không đưa tin.”

Cũng theo BBC, một nhóm công nhân Công ty Giày An Lạc đóng tại quận Bình Tân, Sài Gòn đã bao vây một công ty giày của nhà đầu tư Trung Quốc để phản đối hành vi xâm lược của chính quyền nước này. Nhóm công dân dùng cây đập các thùng xô âm ỉ, hò hét phản đối Trung Quốc chiếm đóng Việt Nam. Theo một nhân chứng có mặt tại đây, công nhân Giày An Lạc không đập phá gì hết, cũng không có biểu ngữ, băng rôn, không cờ xí, đã lao vào công ty Pou Yuen hô hào công nhân đình công, ra về. Còn theo đài Tiếng nói Hoa Kỳ, VOA, hàng trăm công nhân cầm quốc kỳ Việt Nam, mặc đồng phục, tham dự cuộc diễn hành đã hô khẩu hiệu bài Trung Quốc. Có người còn nói, công nhân đã hạ cờ Trung Quốc treo tại các nhà máy, thay bằng cờ Việt Nam. Một cư dân sinh sống chung quanh khu công nghiệp Việt Nam – Singapore kể cho biết, người diễn hành đã hô hào công nhân các công ty Trung Quốc nghỉ việc để tham dự cuộc diễn hành, và quay sang tấn công trụ sở các công ty Trung Quốc.

Theo nguồn tin này, một số công ty Nhật cũng đang lo sẽ bị ảnh hưởng vì sợ rằng công nhân Việt Nam không phân biệt được tiếng Hoa và tiếng Nhật, tưởng là công ty Trung Quốc thì “nguy to.” Cũng theo đài VOA, ông Nguyễn Quang A, từ Hà Nội đã lập tức kêu gọi mọi người bình tĩnh, “tránh đi tới tình trạng bạo động, dùng bạo lực phá phách không có lợi cho ai.”

Tin tức, hình ảnh xuất hiện trên các trang mạng xã hội cho thấy, một số nhà máy trong các khu công nghiệp ở Bình Dương đã vội vã đóng cửa, treo băng viết rằng “Nhà máy dừng hoạt động, công ty Mỹ,” và cho treo một lá cờ Mỹ to đùng ở bên cạnh.

Trang mạng xã hội cũng cho hay, công nhân Bình Dương tràn ngập các khu công nghiệp Việt Nam – Singapore, Đồng An, Sóng Thần, khu chế xuất Linh Trung, Bình Chiểu, Linh Trung 1 thuộc quận Thủ Đức... Một số công ty Trung Quốc đã phải hạ cờ Trung Quốc để không bị tấn công. (PL)

BIỂU TÌNH CHỐNG TRUNG CỘNG TẠI QUỐC NỘI

Sáng Chủ Nhật ngày 11 tháng 5, người dân quan tâm đến việc Trung Cộng (TC) kéo giàn khoan dầu HD 981 vào sâu trong khu đặc quyền kinh tế Việt Nam, dù biết rằng sẽ có các cuộc biểu tình xảy ra tại Hà Nội và Sài Gòn để chống lại hành động xâm lược này. Hàng ngàn người đã âm thầm chờ đợi để sáng 11-5-2014 biểu lộ lòng yêu nước cũng như sự giận dữ của mình qua hành động biểu tình chống TC lần đầu tiên trên ba miền đất nước.

HÀ NỘI

An ninh quanh khu vực đại sứ quán TC cũng đã được thắt chặt. Tuy nhiên, đông đảo những người biểu tình yêu nước đã bắt đầu xuất hiện. Quá nửa khuya, blogger Nguyễn Hoàng Vi gửi lời nhắn nhắn đến anh em: "em đã thoát được! em muốn ngủ sớm nhưng cứ nôn nao không ngủ được". Trên FB Trần Ngọc Anh cho biết an ninh và công an giả dạng côn đồ bám sát theo dõi đường đi nước bước của từng thành viên Phong Trào Liên Đới Dân Oan Tranh Đấu. Tối qua, các dân oan đã phân tán đi nhiều nơi Sài Gòn tìm chỗ nghỉ qua đêm chờ sáng mai xuống đường.

Blogger Hồ Nhật Thành đang trên đường "lẩn trốn" đã tâm tình cùng bạn bè: "Tôi biết những người yêu nước không theo định hướng XHCN như tôi sẽ bị ngăn cản đến cuộc biểu tình vào ngày mai. Tôi biết dù có thể thoát được vòng vây an ninh thì vẫn có thể bị đàn áp tại điểm biểu tình. Chúng tôi biết có thể sẽ bị bắt, bị đánh, bị sỉ nhục nhưng chúng tôi không lùi bước, bởi một Đất nước không thể có tự do khi không có những con người dám trả giá cho điều đó. Trung Quốc xem thường chúng ta không phải vì chúng ta là nước nhỏ mà vì sự im lặng bao lâu nay của chúng ta khiến họ nghĩ chúng ta ươn hèn!"

Từ Nha Trang, blogger Mẹ Nấm - Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, SeaFree Phạm Văn Hải cũng đã lặn và các "anh" đang xôn xao đi tìm. Peter Lâm Bùi và Bạch Hồng Quyền cũng đã tạm thời tự do đầu đó trong đêm Sài Gòn. Từ Hà Nội, blogger Gió Lang Thang cũng đã biến từ mấy ngày trước và đang tiến về Sài Gòn.

Tin cho biết Ls Lê Công Định và Nguyễn Tiến Trung

đã bị "mời" và khuyến cáo không được tham gia biểu tình.

Blogger Miu Mạnh Mẽ cũng được các anh "ưu ái" đến chơi trò hèn và Miu rất là Mạnh Mẽ gửi ngay thông điệp trên FB của Miu:

Vào lúc 8 giờ tại Hà Nội, hàng trăm người dân đã tập trung đông đảo tại công viên Lenin và cùng nhau tiến tới trước Đại sứ quán TC. Trên tay họ là những biểu ngữ chống TC bằng nhiều câu khác nhau. Anh Nguyễn Đức Quốc, từ Lăng Cô, Huế ra Hà Nội hai ngày trước đây cho biết

.Biểu tình phản đối TC xâm phạm lãnh hải Việt Nam trước Đại sứ quán TC ở Hà Nội sáng 11/05/2014.

“Bây giờ mọi người đang dần dần đổ về tại công viên Lenin cũng được ba bốn trăm người, theo thông báo thì lúc 9 giờ mới bắt đầu. Công an đứng chung quanh rất nhiều nhưng chưa thấy hàng rào. An ninh cầm máy quay phim quay người tham gia biểu tình. Rất đông đồng bào các nơi đổ về như Đà Nẵng, Quảng Trị, Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An v.v...”

Chị Nga một khuôn mặt nổi tiếng bất đồng chính kiến cho chúng tôi biết cụ thể: “Hôm nay người dân Việt Nam xuống đường để phản đối TC xâm lược trước cửa Đại sứ quán TC. Lực lượng an ninh mật vụ cùng lực lượng dư luận viên từng đàn áp các cuộc biểu tình trước đây cũng có mặt. Hôm nay được huy động thêm bộ đội thanh niên sinh viên cầm băng rôn biểu ngữ cờ đỏ sao vàng để chống Trung Cộng.”

Theo tin từ dân làm báo, cuộc biểu tình tại Hà Nội có khoảng 1000 người với khí thế chưa từng có.

SÀI GÒN

Đoàn người biểu tình hô vang các khẩu hiệu chống TC trước Tổng lãnh sự quán TC ở TP-HCM. Không riêng tại hai thành phố lớn là Hà Nội và Sài Gòn, thành phố tiêu biểu của miền trung là Đà Nẵng cũng có biểu tình chống TC, Anh Nguyễn Văn Thạnh có mặt từ sớm tại công viên 2 tháng 9 cho biết:

“Hôm nay chắc cũng trên trăm người. Anh chị em đến thể hiện chính kiến của mình đối với hành vi xâm lược của TC. Có rất nhiều khẩu hiệu và an ninh cũng như lực lượng chức năng không làm khó dễ gì cả, họ chỉ thực hiện chức năng của họ. Bây giờ sau khi làm lễ các anh linh liệt sĩ, anh em tập trung tuần hành đến Hội đồng nhân dân thành phố.”

Mặc dù Đà Nẵng không biết chắc chắn số lượng người biểu tình là bao nhiêu, nhưng tại tp.HCM thì con số có thể đoán được. Ít nhất hai ngàn (2000) người có mặt tại hai địa điểm là Nhà Hát lớn thành phố và Nhà văn hóa Thanh Niên gần khu vực Hồ Con Rùa.

Tại Nhà hát lớn thành phố từ 8 giờ đã có vài chục người tập trung và 30 phút sau đã lên đến vài trăm người. Đoàn người biểu tình hô vang các khẩu hiệu chống TC trước Tổng lãnh sự quán TC ở Saigon.

Có một trở ngại cho người biểu tình giống như tại Hà Nội trước đây đã làm, đó là một dàn nhạc đã được mang tới trước nhà hát thành phố. Không biết đây là sự sắp đặt hay chỉ vô tình nhưng ông Lê Công Giàu một thành viên trong nhóm người kêu gọi biểu tình cho biết:

“Bây giờ đang tập họp trước nhà hát lớn nhưng chưa đông lắm chỉ vài trăm người. Có một dàn nhạc trước nhà hát theo tôi nghĩ thì nó vẫn chơi hàng tuần lát nữa mình sẽ nói với họ. Tôi nghĩ lần này nhà nước sẽ không cản trở đâu.” Tuy nhiên khác với sự yên ắng tại các nơi, nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế (DCCT) không được tự do tập trung người biểu tình như những khu vực khác.

Lúc 8 giờ một số an ninh, dân phòng, cùng với cảnh sát giao thông đã bao vây DCCT và những khuôn mặt trước đây từng đàn áp dân oan có mặt như muốn gửi tin nhắn tới những người đi biểu tình vào sáng hôm nay. Chị Trần Ngọc Anh, một trong hàng chục dân oan tham gia biểu tình cho biết:

“Đúng rồi, đang bị bao vây và bây giờ bắt đầu xuất phát. Chúng nó bao vây thì kệ nó mình cứ ra chứ biết sao bây giờ? Những khuôn mặt mà chúng tôi thường bị cưỡng chế bắt lên xe gặp tội tôi biết chứ. Chúng tôi là dân oan, chúng tôi biết tội nó chứ.”

SÀI GÒN BIỂU TÌNH QUA TƯỜNG THUẬT CỦA MỘT NHÀ BÁO NỮ

Sương Quỳnh

Tôi cùng các bạn “NO-U” và một số bạn bè khác đã gặp nhau tại nhà VHTN theo lời kêu gọi của 20 Tổ Chức Dân Sự. Yêu nước không đọc quyền nên chúng tôi đã xuống đường bằng cả nhiệt huyết và quyết tâm.. Lúc đầu chúng tôi bị đám an ninh và biểu tình quốc doanh lấn át. Chúng tôi cũng đã lường trước như vậy. Nhưng tiếng hô:

**- ĐẢ ĐẢO TRUNG QUỐC XÂM LƯỢC
- TRUNG QUỐC CÚT KHỎI VIỆT NAM
- ĐẢ ĐẢO - ĐẢ ĐẢO...**

Đương nhiên gặp nhau cùng ý tưởng thì sao lại không? Người dân đến 4 Phạm Ngọc Thạch khá đông, Tiếng hô quyện vào nhau, vang dậy trời đất. Khi chúng tôi rẽ sang Hai bà Trưng hướng về TLS Trung Quốc, thì nhóm "quốc doanh" hướng đoàn đi thẳng ra đường Phạm Ngọc Thạch. Chúng tôi tách ngay, mặc dù một số người đứng ngăn cản. Tôi và các bạn "NO-U" luồn qua mấy người này chạy ra phía trước, đoàn người trùng trùng đi theo. Thế là cờ quạt nhóm "quốc doanh" đành chấp chới lục tục quay lại đi. Trên đoạn đường này đã xuất hiện nhiều Nhân Sĩ trí thức. Tôi đi bên nhà thơ Phan Đắc Lữ và nhà văn Phạm Đình Trọng. "Quốc doanh" hoàn toàn mất tự chủ. Chúng tôi bám sát ba-ri-e trên đường Hai bà Trưng gần TLS Tàu Cộng, và gào lên: ĐẢ ĐẢO TRUNG QUỐC XÂM LƯỢC. Lúc này một người đàn ông cầm loa chen lên cạnh tôi, bắt đầu ra rả: Đề nghị bà con không... Chưa hết câu tôi liền ghé sát vào loa hét liên tục: ĐẢ ĐẢO TRUNG QUỐC XÂM LƯỢC. Hấn chẳng nói được câu nào nữa. Ông ta chen sang chỗ khác, đến cạnh bác Phan Đắc Lữ và Phạm Đình Trọng cũng đang đứng sát ba-ri-e, tôi liền bám theo sát. Hấn vừa bật loa, tôi lại hét vào liên tục: ĐẢ ĐẢO TRUNG QUỐC XÂM LƯỢC. Bác Lữ và anh Trọng gào theo: ĐẢ ĐẢO- ĐẢ ĐẢO. Hấn cứ tắt rồi bật, tôi cứ thấy bật là gào vô, chẳng khác nào hấn cầm hộ loa cho tở. Một cậu (an ninh) chạy vào kéo áo ông này: "Anh ra ngoài này đi". Hấn đi rồi chúng tôi cười vang. Nếu anh Hai của hấn ngồi trong TLS có nghe thấy tiếng ĐẢ ĐẢO của chúng tôi, thì: "Xin lỗi, đâu có phải do bọn tao, do đàn em chúng mày tạo điều kiện đấy chứ"!

Chúng tôi quay lại, lúc này những khẩu hiệu: TỰ DO CHO NGƯỜI YẾU NƯỚC- BÙI HẰNG- ĐIỀU CÀY - BA SÂM được tung ra. Một số an ninh nhảy vào cướp. Tất cả chúng tôi hô vào mặt chúng: ĐẢ ĐẢO TAY SAI BÁN NƯỚC, những tiếng phụ gầm lên: ĐẢ ĐẢO- ĐẢ ĐẢO. Chị Vũ Thị Phương Anh còn giơ cả nắm đấm lên phản đối về phía chúng, làm chúng phải chùn mắt. Đoàn người bắt đầu những tiếng hô vang:

- TỰ DO CHO NGƯỜI YẾU NƯỚC,**
- TỰ DO CHO DÂN TỘC VIỆT NAM**
- TỰ DO CHO ĐIỀU CÀY**
- TỰ DO CHO BA SÂM**
- TỰ DO CHO BÙI HẰNG**
- TỰ DO CHO TRẦN HUỖNH DUY THỨC**
- TỰ DO CHO TRẦN ANH KIM...**

Tiếng hô vang lên suốt con đường từ hai Bà Trưng đến nhà hát TP. Chúng tôi tiếp tục đi sang đó vì "quốc doanh" hoàn toàn bị át với những tiếng hô của chúng tôi. Chỉ có mấy chú cờ đỏ sao vàng được bảo kê đi đầu, nhưng chúng tôi cứ lâu lâu đứng lại hô to, làm chúng lại vội vàng tụt lại, (làm như cùng đoàn)

cố gắng dương cái cờ đỏ sao vàng để có vẻ "lãnh đạo toàn diện".

Khi đến nhà hát TP, đoàn dân biểu tình dứt khoát không chịu sang nhập cuộc, đứng lại và tìm đường khác để đi. Đàng sau chúng tôi, xe cộ kẹt cứng ngăn cản chúng tôi quay lại. Các bạn NO-U một lần nữa tìm đường thoát, chạy len lỏi sang bên kia đường và Người Dân lại trùng trùng theo đi về hướng chợ Bến Thành. Ở đây, chúng tôi thấy nhiều nhà báo nước ngoài đứng chụp hình, và người dân đứng ở đây hóng chuyện vỗ tay reo hò cùng chúng tôi, có người chạy vào và cùng hô vang: TỰ DO CHO DÂN TỘC VIỆT NAM- TỰ DO CHO NGƯỜI YẾU NƯỚC. Cờ quạt "quốc doanh" lại cố sống cố chết chạy ra đàng trước. Đến bùng binh, chúng tôi đổi hướng rẽ đường Nguyễn Huệ. Mấy bạn này trời chết chạy theo.

Chưa bao giờ tiếng hét ĐÒI TỰ DO được hét vang trên đường phố Sài Gòn như ngày hôm nay. Những tiếng hét bị đè nén, những tiếng hét uất hận, những tiếng hét đòi QUYỀN LÀM NGƯỜI vang dội và hào hùng.

"CÁC BẠN ƠI TÔI THẬT TỰ HÀO, ĐỒNG BÀO ƠI TÔI THẬT HẰNG DIỆN ĐÃ ĐƯỢC ĐỨNG CHUNG CÙNG MỌI NGƯỜI NGÀY HÔM NAY."

Cuộc biểu tình Hà Nội, Sài Gòn, Đà Nẵng chấm dứt.

Ngày 11 tháng 5, 2014 đánh dấu một bước ngoặt quan trọng. Lần đầu tiên - công khai và có thông báo trước - những thông điệp phản đối Trung cộng xâm lược và tranh đấu đòi tự do cho những người yếu nước bị giam cầm đã được giương cao tại Sài Gòn, Hà Nội.

Đảng và nhà nước vừa phải canh gác các blogger vừa phải huy động đảng viên, thành đoàn HCM lập gánh hát xuống đường để nhập dòng phản đối các "đồng chí 16 vàng 4 tốt".

Cuộc biểu tình chấm dứt. Chúng ta đã lên tiếng nói. Nhưng đất vẫn còn mát, biển vẫn còn bị cướp và lờn khoan bá quyền vẫn nằm trấn ở cửa ngõ biển Đông. Cuộc chiến đấu chống giặc ngoài thù trong vẫn tiếp diễn.

Cuộc biểu tình thành công tốt đẹp là một chiến thắng vang dội của người dân yêu nước trên cả 3 miền Tổ Quốc. Thành quả hôm nay, chúng ta đạt được đã phải trả giá bằng sự hy sinh và nỗ lực của tất cả những người yêu nước bị tù đày chỉ vì lên tiếng chống Trung Cộng xâm lược.

Chúng Ta, hay cùng cất lên những khẩu hiệu đã được hô vang trong cuộc biểu tình hôm nay: Tự do cho những người yêu nước - Tự do!

GỬI MẤY ANH AN NINH CHƠI TRÒ HÈN

Theo tin từ CTV Danlambao, hầu hết các ngã tư và giao lộ dẫn đến địa điểm biểu tình là Nhà văn hóa Thanh Niên đều có sẵn công an sắc phục chốt chặn. Nhiều hàng rào thép cũng đã được chuẩn bị sẵn tại góc đường. Tại điểm nóng, Nhà Văn Hóa Thanh Niên (NVHTN), lực lượng an ninh đủ thành phần cũng xuất hiện rải rác. Theo quan sát, phía đối diện là tòa nhà của Đoàn thanh niên Cộng Sản Hồ Chí Minh có thể sẽ là nơi công an đặt đầu não chỉ huy. Sát khu vực NVHTN, tại ngã tư Phạm Ngọc Thạch - Nguyễn Thị Minh Khai, xuất hiện khoảng 20 người mặc áo thanh niên xung phong và trật tự đô thị đứng ngời la liệt.

Cách đó không xa, khu vực tòa Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc được dựng sẵn nhiều lớp hàng rào sắt, kẽm gai. Đây là một hình ảnh hết sức phản cảm ngay trước mặt tiền của tòa nhà có lối kiến trúc quái dị giữa Sài Gòn.

1) "Không biết các anh các chú có cha mẹ hay không nhưng các anh có vẻ rất thích kích động và hù dọa đối với gia đình người khác. Trời nhân quả có mắt hết đó các anh, các anh làm gia đình người khác xáo xáo, gia đình gây gỗ cãi nhau, làm mẹ của tôi và bạn tôi lo lắng khóc vì con thì sau này gia đình các anh cũng sẽ lãnh hậu quả tương tự thôi. Muốn tôi không đi đâu ngày mai thì làm ơn gọi đt nói chuyện trực tiếp với tôi. Tôi cũng có số đt mà, tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm việc tôi làm, cha mẹ tôi hoàn toàn không liên quan dính líu đến việc làm cá nhân tôi nên đừng có lợi dụng tình thương của họ. Các anh đang vi phạm trắng trợn đến quyền tự do đi lại và quyền riêng tư cá nhân của tôi. Tôi nguyện rửa tên công an nào gọi đt hăm dọa mẹ tôi để mẹ tôi lo lắng và khóc trước mặt tôi hôm nay, tên đó sẽ nhận lại nỗi đau đớn gấp 100 lần mà tôi đang cảm nhận này."

2) "Chúng tôi biểu tình để khẳng định lại quyền công dân của mình, để tìm lại danh dự một Quốc gia đang bị chà đạp, khẳng định với cả thế giới này, người dân Việt Nam không yếu hèn, chúng tôi yêu nước Việt... Chỉ khi chúng ta dám mở miệng lên tiếng bảo vệ đất nước mình thì thế giới mới có thể nghe thấy đứng về phía chúng ta. Khi nhà bạn bị cướp, bạn

không lên tiếng thì đừng mong có thằng hàng xóm nào nhảy vào bắt cướp phụ. Chúng tôi không chống lại các anh, chúng tôi cũng không chống lại Nhà nước này nếu nó chịu yêu nước một cách chân chính. Chúng tôi chống Trung Quốc và chúng tôi muốn yêu cầu những người lãnh đạo phải có trách nhiệm với nhân dân, với đất nước. Nhấn với mấy anh an ninh đang phải làm những nhiệm vụ quái gở dưới nhà tôi và nhà các bạn tôi."

3) Cậu mình là bộ đội cũ, hôm qua ghé thăm thấy mình được mấy anh an ninh "bảo vệ" cả ngày ở dưới, ông chủi đồng "an ninh đéo ra biển Đông mà canh giữ, ở đó canh con đàn bà làm gì!". Minh thì thấy tội nhiều hơn, cả ngày nắng nôi, tối đến không được về nhà ăn cơm với gia đình, chơi với con cái mà phải ngồi đó canh chừng mình. Các anh không thể từ bỏ công việc "lý tưởng" để yêu nước một cách tự do như mình và mình cũng không thể vì các anh mà yêu nước một cách có định hướng..."

4) "Chúng tôi biểu tình để khẳng định lại quyền công dân của mình, để tìm lại danh dự một Quốc gia đang bị chà đạp, khẳng định với cả thế giới này, người dân Việt Nam không yếu hèn, chúng tôi yêu nước Việt... Chỉ khi chúng ta dám mở miệng lên tiếng bảo vệ đất nước mình thì thế giới mới có thể nghe thấy đứng về phía chúng ta. Khi nhà bạn bị cướp, bạn không lên tiếng thì đừng mong có thằng hàng xóm nào nhảy vào bắt cướp phụ. Chúng tôi không chống lại các anh, chúng tôi cũng không chống lại Nhà nước này nếu nó chịu yêu nước một cách chân chính. Chúng tôi chống Trung Quốc và chúng tôi muốn yêu cầu những người lãnh đạo phải có trách nhiệm với nhân dân, với đất nước."

Từ Hải Phòng, blogger Phạm Thanh Nghiên cho biết nhà nước đã phải huy động thêm một dàn an ninh mật vụ, lưu manh côn đồ bao vây tư gia của chị từ hai ngày trước. "Các anh đã không đủ tự tin trong việc dùng luật cộng sản bỏ tù tôi. Cụ thể là dùng án quản chế để biến tư thất của tôi thành lao thất. Vì thế, phải huy động thêm một dàn an ninh mật vụ, lưu manh côn đồ bao vây tư gia của tôi hai ngày trước khi có cuộc biểu tình vào sáng 11.5." Tuy nhiên, cũng theo Phạm Thanh Nghiên người ta chỉ có thể

giam cầm được thân xác, không ai có thể bỏ tù được lòng yêu nước. Và Nghiên đã chứng minh bằng hành động. Trước cổng nhà, hàng chữ này được viết lên như lời ngỏ của một người tù đang bị quản chế được đồng hành yêu nước với mọi người:

VÀI Ý KIẾN TRÊN MẠNG INTERNET

1) CSVN hiện nay rất cô đơn không như Nhật và Philippine. Nhật và Philippine còn có những hiệp định tương tác với Hoa Kỳ. Philippine mới đây còn thỏa thuận cho Mỹ lập những căn cứ trên đất Philippine. Vì vậy Mỹ có trách nhiệm phải bảo vệ Philippine cũng như Nhật, vậy VNCS?

Những trò ma giáo lừa bịp của CSVN đã không được các nước tin cậy vì vậy hiện nay VNCS không có bất cứ một đồng minh nào cho dù nhỏ bé như Lào hay Campuchia.

Người dân Việt không hèn, quá khứ đã chứng minh điều đó nhưng hiện nay dưới sự cai trị của CS, chúng đã bó tay người dân Việt hơn thế giữa người dân và chính quyền CS lại còn đối nghịch. Vậy đất nước VN sẽ đi về đâu? Mất dần biển đông, hải đảo, đất liền, không phận là chuyện tất nhiên.

Người đàn anh, người thầy Trung Cộng với "4 tốt và 16 chữ vàng" sẽ không ngu dần mà không lợi dụng cái yếu của CSVN để chiếm đoạt.

Khi chuyện đã rồi thế giới có quan tâm thì cũng "yêu cầu, đòi hỏi" Trung Quốc phải thế nọ thế kia hoặc lên án, không chấp nhận thì cũng chẳng thay đổi được gì. Thay đổi từ "Nghĩa Trang" sang "Nghĩa địa" thì cũng thế thôi.

2) Đọc qua các trang mạng lẽ trái mới vỡ lẽ đi biểu tình chống Trung Quốc cũng có 2 phe. Phe nhân dân và phe "quốc doanh". Phải chăng nhà nước ta thực sự chống TQ? Các bạn thử xem xét chi tiết sau sẽ có câu trả lời: Giàn khoan HD 981 là giàn khoan nửa nổi - nửa chìm, có chiều dài 114m, chiều rộng 90m, chiều cao 137,8m và khối lượng 31.000 tấn, không phải là con rệp, để nói rằng: "Không rõ Giàn khoan HD-981 của TC kéo vào vùng đặc quyền kinh tế của chúng ta từ bao giờ?"

- Bốn tứ trụ triều đình "Dũng, Sang, Trọng.." vẫn ngậm tằm! Cả một rừng Dân Biểu Quốc Hội, những người luôn vỗ ngực đại diện cho dân, nhưng trong lúc người dân phản đối thì các ngài vẫn im lặng? Phải chăng TC cấm các ngài lên tiếng? -Trung Ương Đảng đang họp kỳ 9. Tại sao từ ngài to nhất xuống đến nhỏ nhất vẫn lặng câm?

Kết luận, Đảng và Nhà Nước đã biết từ đầu nhưng cố tình giấu nhẹm. Đến khi giàn khoan định hình mới la làng! Đặt nhân dân vào thế đã rồi, chỉ còn cách biểu tình phản đối và Đảng cho đám "quốc doanh" ăn theo ra cái về Đảng ta đây cũng yêu nước lắm

lắm! Đảng đều với nhân đến thế là tận cùng của sự đều cang rồi đó!

3) Bấy nhiêu chưa đủ, hãy xuống đường với triệu triệu người VN để cho họ biết rằng đất nước chúng ta tuy nhỏ bé nhưng luôn luôn đoàn kết chống ngoại xâm. Và để cho thế giới thấy được là TC cậy mạnh hiếp yếu. Thế kỷ thứ 21 rồi, đáng lẽ ra con người phải đối xử với nhau văn minh hơn, nhất là nước lớn đối với nước nhỏ. Những gì TC đã làm không phải là biểu tượng của một cường quốc, mà là hình tượng của bọn hải tặc "Somalia" không hơn không kém.

Thế Giới Mới tổng hợp tin tức

Mê Lộ

Tuệ Nga

*Con mắt nào mỗi một
Ngại nhìn đời rồi ren
Con tim nào thao thiết
Thèm nghe tiếng Kinh Hiền*

*Sân si, hồn u tối
Việc không làm lại làm
Trí tuệ, đem vùi kín
Mê lộ! Cỏ hồng hoang...*

*Nguyện nhiệm màu chân lý
Ánh đạo vàng vô biên
Đạt Từ Bi Cha hiền
Tịnh thanh lòng vị kỷ.*

Thông báo của Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa tại Hòa Lan

Trong thời gian vừa qua chúng tôi có nhận được sự yểm trợ của quý ân nhân sau đây cho quỹ xây dựng tượng đài thuyền nhân:

- T.T.Trinh Thai H/O Stome € 100,00
- Hr Ba Cung Nguyen € 20,00

Ngoài ra chúng tôi cũng nhận được sự yểm trợ của quý ân nhân sau đây cho quỹ Thương Phế Binh Việt Nam Cộng Hòa:

- Nguyễn t.n. Bích (Riddekerk) €30,00
- BL.Do (R'D) € 100,00

Chân thành cảm ơn quý ân nhân

BCH.GDQCCVNCH/HL

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Stationsweg 46 , 2131 XD Hoofddorp Nederland ,Tel: +31 (0)23-5640166
www.congdonghoalan.com IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Thư Mời

Biểu Tình Chống Trung Cộng Xâm Lăng Việt Nam

Hoà-Lan, ngày 16 tháng 5 năm 2014

Kính thưa quý vị đại diện tôn giáo, đoàn thể, đảng phái,

Kính thưa quý đồng hương,

Vào ngày 2 tháng 5 năm 2014, Trung Cộng đã tiến xa hơn bước nữa trong việc xâm lăng Việt Nam bằng cách lắp đặt giàn khoan dầu của chúng trong lãnh hải thuộc chủ quyền của Việt Nam. Trung Cộng đã dùng các tàu của chúng để tấn công các tàu Việt Nam đang hoạt động trong vùng và gây thương tích cho một số người.

Trong khi nhà cầm quyền cộng sản tiếp tục “hèn với giặc, ác với dân”, người dân Việt Nam từ khắp các miền Bắc Trung Nam đã vùng lên biểu tình phản đối hành vi xâm lăng của Trung Cộng.

Để bày tỏ sự hậu thuẫn với đồng bào trong nước và cùng hoà nhịp với khí thế đấu tranh của đồng bào trên khắp thế giới, Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan, với sự tiếp tay của một số đoàn thể và nhân sĩ sẽ tổ chức một cuộc biểu tình phản đối Trung Cộng tại địa điểm:

Toà Đại Sứ Trung Cộng

Willem Lodewijklaan 10

2517 JT Den Haag

Thời gian: Từ lúc 14g00 đến 16g00 ngày thứ bảy 24 tháng 5 năm 2014

Chúng tôi kính mong quý vị tiếp tay phổ biến rộng rãi thư mời này và cùng với chúng tôi vận động thân hữu tham gia đông đảo cuộc biểu tình.

Kính chào quý vị trong tinh thần đoàn kết.

TM Ban Chấp Hành CĐVNTNCS/HL
Nguyễn Đắc Trung
Chủ Tịch Cộng Đồng

BẠN TÔI

Ngô D. Thái

Mẹ tôi dịu dàng nhưng lì lợm. Ba tôi ngang tàng. Và tôi đưa con kết quả của cái tình yêu tuyệt vời của Cha và Mẹ; thùa kế đủ cả hai đặc điểm đó. Lì lợm và ngang ngược. Tôi lại là cháu đích tôn, muốn gì được nấy. Đi học đến trường, bọn con trai chịu tôi không nổi. Tuổi nhỏ của tôi là alpha male, lead chứ không follow. Bạn bè con trai đâm ra không ưa tôi. Gây nhau đánh nhau suốt. Rồi chúng nó cho tôi ra rìa, chỉ trừ khi tôi bày được một trò chơi gì đó chúng nó mới quên mà chơi với tôi. Rồi lại đánh nhau. Tôi còn nhớ trận đòn tàn nhẫn của Thầy dạy lớp tư, cả hai tuần lễ tôi không nằm giường được.

Tôi xoay ra chơi với con gái. Chúng nó dễ bảo hơn và không nề hà gì chuyện kể cả và trịch thượng của tôi. Với lại, với bọn con gái tôi nhẹ nhàng hơn (con nít ranh đã biết nịnh đầm)

Và cứ thế những năm tiểu học của tôi bạn bè toàn là con gái. Tôi đi đâu cũng có một bầy con gái bao quanh (cái sao Đào hoa thổ tả chạy bầy, trật năm trật tháng, khi tôi mười tám hai mươi nó trốn mãi đâu làm tôi không có lấy một mối tình học trò làm thuốc)

Nhưng người thân nhất với tôi và kéo dài qua nhiều năm tháng là Châu. Cô nhỏ người Bắc, gia đình di cư. Rất nghèo. Cô là chị cả của mấy đứa em nheo nhóc và mồ côi cha.

Châu là tom girl, sẵn sàng đánh nhau với bất cứ thằng nào "cà chớn". Đánh nhau đàng hoàng. Đám, thụi, đá chứ không cào cấu. Và đánh rất lý, không khóc. Bọn con trai hầu như chạy mặt, một phần cũng vì không muốn mang tiếng đánh nhau với con gái. Tôi bị trận đòn nứt dít, nằm sấp hơn hai tuần cũng vì một thằng cà chớn ở đâu mới về, bà con dây mơ rễ má gì với Thầy lớp tư.

Nó thuộc loại bully, và cái đích nó nhắm là Châu. Châu cũng chẳng ngán ngẫm gì thằng này nên thằng khốn nổi khủng đánh con bé. Nó đánh nhau thật bản. Châu chưa thua thằng nào, nhưng thằng này đánh bản. Nó xoắn tóc Châu để ghệt đầu xuống

rồi lên gối vào mặt. Chẳng biết thằng khốn kiếp này học được ở đâu, không ai đánh con gái kiểu này trong đám con trai học cùng trường vẫn thường đánh nhau với Châu.

Thường Châu vẫn đi học sớm hơn tôi vì nhà gần trường và siêng dậy sớm. Khi tôi đến trường thì Châu đã vô phương cựa quậy chỉ biết dùng hai cánh tay để che mặt mà thôi. Phải chi cô tom girl hơn chút nữa, bóp dé thằng lỏi này thì đâu đến nỗi.

Thấy Châu, máu nhỏ xuống đất là bao nhiêu tiết trong người tôi sôi lên hết. Tôi hay đánh nhau, nhưng chưa lần nào đánh dã man như lần này. Thằng lỏi lớn con hơn nhưng lúc ấy tôi là con cộp điên. Mặt mày nó xơ như mướp, môi mỗ sừng vù tóe máu. Tôi cũng chẳng hơn gì, nhưng thằng khốn nạn chịu thua bỏ chạy. Tôi vội vã chạy đến với Châu, lúc ấy máu mũi vẫn còn chảy. Không khóc. Tôi dẫn Châu ra giếng nước, rồi vận dụng hết kiến thức y khoa của một thằng lỏi con 6 tuổi để chăm sóc bạn mình. Rồi cũng xong. Tuy nhiên, khi nhìn mặt Châu sừng húp là tôi điên tiết lồng lên chạy đi tìm thằng ôn con. Nhát thấy Cu cậu đang đứng xuýt xoa, tôi lại xông vào, vật nó xuống đất và cứ thế đấm như mưa vào mặt. Tôi như say máu, chẳng thấy gì ngoài hình ảnh Châu với cái môi sừng. Vừa lúc ấy Thầy đến. Tôi nằm dài trên bục, Thầy đánh tôi với cây roi mây lớn khoảng ngón tay cái. Cây roi mây te tua, thì thử hỏi cái móng trinh trắng của tôi (tôi chưa hề bị đòn) tan nát đến cỡ nào.

Tôi phải nghỉ học ở nhà, chỉ có thể nằm sấp, hai bàn tay cũng sừng tấy (cái đầu thằng nhóc cứng quá, đúng là nai rạc móng chó cũng le lười). Châu đến nhà thăm tôi vì không thấy tôi đến trường. Thấy tôi quá thảm nó bật lên khóc. Đây là lần duy nhất tôi thấy Châu khóc kể cả những năm tháng cơ cực sau này của đời Châu. Nhưng kể từ đó, thằng lỏi cạch mặt Châu và ngay cả đám con trai cũng chẳng đưa nào chơi với nó. Trong cái trí của chúng nó, đã đánh con gái lại còn tím tóc, thì không chấp nhận được.

Tôi và Châu càng thân hơn. Không thân còn đỡ, thân rồi, ngày nào khoảng 4, 5 giờ sáng là nó tới nhà kéo tôi ra biển bơi cho bằng được. Tôi lười không dậy, nó vào đến tận giường mà lỏi tôi dậy.

Châu, mặt thì xinh nhưng đen như củ sừng, tóc cháy vàng chẻ năm chẻ bảy, lúc nào cũng dựng như rễ tre vì toàn những muối. Không hiểu sao nó mê bơi đến thế. Nhưng sau này tôi bơi giỏi là cũng nhờ Châu.

Châu mày tao với tất cả đám con trai, chỉ có với tôi thỉnh thoảng nó xưng tên.

Châu theo tôi bất cứ đâu, bơi qua sông vào mãi tận chân núi đào để hang rắn, bẫy nhông. Đào đất sét

cho tôi vo đạn thổi ống đồng. Theo tôi riết, Châu chơi toàn trò con trai.

Có hôm, đêm rằm trăng sáng, tôi đến nhà nó rủ ra biển bơi đêm. Bơi thì nó chẳng chối từ. Biển êm, trăng sáng. Tôi cởi tuột áo quần vùi xuống cát cho khỏi bị gió thổi bay rồi giục nó làm theo. Chẳng hề ngần ngại, Châu bắt chước tôi. Rồi hai đứa trần như nhộng nhảy ùm xuống nước bơi ra xa (Rõ nỡm, mới nứt mắt đã bày trò skinny dipping)

Ra mãi xa, hai đứa ngừng bơi, nằm giữa ngắm trăng. Trăng sáng vàng vạc trên bầu trời bao la như vô tận. Những con sóng lăn tăn trông giống như những con rắn vàng đang bơi lội. Châu lên tiếng. Giọng bỗng dưng thật êm. Trăng sáng đẹp ghê nhỉ! Thích ghê.

Từ đó, mỗi đêm trăng sáng hai đứa lại rủ nhau ra biển tắm trường. Thấm lạnh, bơi vào bờ moi quần áo giữ cát mặc vào. Rồi còn tiếc cái cảnh biển êm, trăng sáng hai đứa lên nằm dài trên bờ. Châu nằm nhìn trăng, chân gác lên người tôi, thì thào những mơ ước mai sau. Không nghèo như bây giờ. Có thể lo cho các em tươm tất hơn. Trong tất cả những điều mơ ước của một đứa con gái nghèo mà Châu đang nói với tôi bằng cái giọng Bắc dễ thương, êm dịu khác hẳn ngày thường, tôi chẳng thấy nó ước gì cho riêng mình. Tôi nằm im bên cạnh lắng nghe. Tỉnh thoảng chêm vào đôi câu hoặc câu nhàu, mày cứ gác chân lên người tao. Nhiều khi say sưa phần khởi với ước mơ, Châu nhồm dậy chống tay lên cằm nhìn tôi, mắt long lanh sáng. Nếu được thế thì thích lắm nhỉ! Lúc này nó chẳng mày tao mà xưng tên. Tôi chẳng biết nói gì chỉ ậm ừ. Nhưng trong lòng thấy thương Châu, sao nó chẳng ước gì cho nó nhỉ?

Năm tháng qua đi, chúng tôi lên lớp ba, nhì, rồi nhất. Tình thân thiết giữa hai đứa vẫn thế, Châu vẫn như con trai, vẫn tóc cháy vàng, da đen nhẻm.

Rồi tôi đi xa, khi quay về Châu đã mười sáu. Tìm gặp, thì Châu đã nghỉ học, ở nhà phụ mẹ nuôi em. Châu nói tôi đem sách vở học cho nó mượn để tự học. Giọng nói vẫn tự nhiên, vẫn đôi chút con trai, nhưng ánh mắt đã thấy có nét buồn. Rồi đến một ngày Châu 18 tuổi. Tình bạn vẫn như trước tuy không còn quàng vai bá cổ, vẫn rủ nhau ra biển nằm ngắm trăng nghe tiếng phi lao reo trong gió đêm và ước mơ. Nhưng không còn gác chân gác cẳng như xưa (tất nhiên là cái vụ tắm trường thì chẳng đứa nào nhắc tới) Châu đã trở thành thiếu nữ, xinh nhưng vẫn đen thui tuy có trắng hơn một tí và tóc thì đã đỡ cháy vàng và chĩa ngang chĩa dọc như trước. Châu đã biết làm dáng, nhưng tội nghiệp cho Châu, con gái nhà nghèo, ăn còn không đủ lấy gì làm dáng. Tôi muốn giúp bạn nhưng Châu từ chối không nhận bất cứ cái gì.

Rồi một tối, Châu tìm đến nhà, không kêu réo như mọi lần mà vào đến tận phòng gọi tôi ra ngồi dưới gốc cây ngọc lan cao vút sau vườn nói chuyện. Châu nói Châu phải lấy chồng để có thể nuôi em. Giọng như ướt nước nhưng Châu không khóc. Châu vẫn luôn như thế. Rồi Châu lập gia đình.

Tỉnh thoảng, gặp nhau trên đường. Chào nhau rồi đường ai nấy đi. Có lần Châu nhờ ai đó đưa tôi miếng giấy. Nói rằng, tôi vẫn mãi là người bạn thân thiết nhất của Châu. Nói rằng, đừng hời âm vì lão chồng già ghen dữ lắm. Rồi tôi lăn lụng vào nơi lửa đạn, năm tháng miệt mài. Tôi vẫn nhớ Châu nhưng không một lần về thăm đợc.

Lần bị thương về phép, tôi tìm đến xóm cũ nhà mẹ Châu. Khu nhà lá lụp xụp đã bị giải tỏa. Mọi người không còn ai quanh đó. Một chút dây liên lạc với người bạn yêu dấu thuở thiếu thời đã đứt.

Tôi không còn bao giờ được gặp lại Châu nữa. Giờ đây tuổi đời đã hơn 60, tính lại tôi đã không gặp Châu đã gần 50 năm. Tôi vẫn luôn tự hỏi trong những năm tháng trôi qua, Châu có được chút nào yên vui hay không.

Những dịp quay về nơi xưa, tôi vẫn thường ra biển ngồi và nhớ con bé ốm tong teo, đen nhẻm, tóc cháy vàng da diết. Tôi thì thào, Châu ơi, mong Châu được yên vui.

Đôi khi tôi tự hỏi, đó có phải là tình yêu đến muộn tôi dành cho Châu.

Yêu Hoa

Lữ Thái Hành

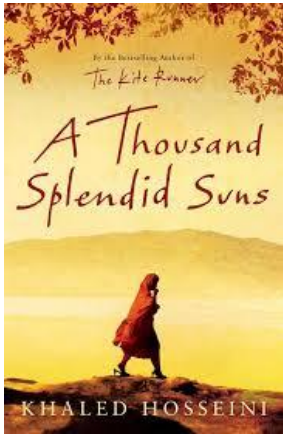
*Đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài
Ký ức cuộc tình được mở ra
Trong đó tình em là tuyệt nhất
Tên em... đã ghi vào tim anh*

*Tên các loại hoa có tên em...
Càng nhìn thì càng thấy thương hơn
Vậy em là hoa nào biết không?
Hoa ấy đã nhốt anh rồi đấy!*

*Anh yêu hoa từ độ quen em
Mỗi lúc xuân về lại nhớ hoa
Vì trong hoa có tên em đó...
Đó là loại hoa tình yêu đấy*

*Khi anh nhìn em có biết không?
Dù hoa có gai cũng vẫn yêu
Tim anh đã tái tê vì em đó...
Ký ức cuộc tình là yêu hoa!*

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini

Trúc Hà dịch

Chương 6

Họ chôn bà Nana trong một góc nghĩa trang làng Daman. Mariam đứng cạnh bà lão Bibi trong nhóm đàn bà, trong khi ông giáo già Mullah Faizullah đọc kinh lúc người ta hạ huyệt thân xác quần vải liệm của bà Nana.

Sau đó, ông Jalil dẫn Mariam đi bộ về căn chòi và ở đó, trước mặt những người dân làng đi theo, ông làm tuồng như lo lắng cho nàng. Ông thu vài món đồ của nàng bỏ vô túi. Khi nàng nằm xuống, ông đến ngồi bên và quạt cho nàng. Ông vuốt trán nàng và với vẻ buồn rầu hỏi nàng có cần gì không? - bất cứ điều gì, ông hỏi như thế hai lần.

“Con muốn Mullah Faizullah,” Mariam nói.

“Dĩ nhiên. Ông giáo ở ngoài kia. Để ta ra gọi ông cho con.”

Khi nhìn thấy dáng gầy và lom khom của ông giáo già xuất hiện nơi ngưỡng cửa, lần đầu tiên ngày hôm đó Mariam mới bật khóc.

“Mariam, con ơi.”

Ông giáo già ngồi xuống bên Mariam và đưa hai tay đỡ mặt nàng. “Cứ khóc đi con. Khóc đi. Không có gì phải mắc cỡ. Nhưng con nhớ, kinh Koran đã nói: “Đáng kính thay Người là cha của muôn loài, Người là kẻ quyền uy trên mọi vật, là kẻ tạo ra cái chết và sự sống nên Người muốn thử con. Kinh Koran nói lên sự thật đó con à. Mỗi thử thách, mỗi buồn phiền mà Thượng đế bắt ta chịu, Người đều có một lý do.” Nhưng Mariam không tìm được sự an ủi trong lời nói của Thượng đế ngày hôm đó, trong giờ phút đó. Nàng chỉ nghe lời bà Nana nói: “Má sẽ chết nếu con đi, Má sẽ chết thôi.” Nàng chỉ biết khóc và khóc, mặc cho những giọt nước mắt tuôn rơi trên bàn tay cằn cỗi của ông giáo già.

Trên đường về nhà mình, ông Jalil ngồi nơi băng ghế sau trên chiếc xe hơi của ông bên cạnh Mariam, tay ông chòai qua vai nàng. “Con có thể đến ở với cha, cha đã bảo dọn một căn phòng trên lầu cho con. Cha chắc con sẽ thích phòng đó, vì nó nhìn xuống khu vườn.”

Lần đầu tiên Mariam lắng nghe lời ông nói bằng đôi tai của bà Nana. Bây giờ nàng mới thấu rõ tất cả sự dối trá trong những lời hứa rỗng tuếch và giả dối của ông. Mặc dù cố gắng, nàng cũng không thể nào nhìn thẳng mặt ông.

Xe dừng lại trước nhà ông Jalil, anh tài xế mở cửa cho họ xuống và mang va-li của Mariam vô nhà. Chòai vai Mariam, ông Jalil dẫn nàng vào nhà, cũng đi qua cánh cổng mà hai hôm trước nàng đã nằm ngủ trên vỉa hè để chờ ông. Hai ngày trước thôi - lúc điều ước ao duy nhất của Mariam là được cùng ông Jalil đi dạo trong khu vườn này - mà dường như một cuộc đời khác. Mariam tự hỏi tại sao cuộc đời của nàng lại có thể đảo lộn nhanh như thế. Nàng cúi gằm mặt nhìn xuống đôi chân bước trên con đường lát đá màu xám. Nàng nhận biết có sự hiện diện của nhiều người trong vườn, họ thì thầm và tránh ra khi nàng và ông Jalil đi qua. Nàng cảm nhận có những cặp mắt đang theo dõi nàng, từ sau các cửa sổ trên lầu.

Vào đến bên trong nhà, Mariam vẫn tiếp tục cúi đầu. Chân nàng bước đi trên thảm màu nâu xẫm dẹt những hình bát giác xanh vàng. Liếc nhìn từ đuôi mắt, nàng chỉ thấy phần chân của các bức tượng bằng đá cẩm thạch, nửa dưới của những lọ bình, và phần mép đã sờn của những tấm thảm nhiều màu sắc treo trên tường.

Nàng bước cùng ông Jalil lên những bậc thang rộng cũng được trải thảm tương tự và được đóng đinh chặt ở mỗi bậc thang. Lên đến trên, ông dẫn nàng đi sang bên trái, theo một hành lang khác dài cũng trải thảm. Ông dừng lại trước một cánh cửa, mở ra và đưa nàng vào.

“Chị Niloufar và chị Atieh của con thỉnh thoảng chơi ở đây,” ông nói, “nhưng thường thì phòng này dành cho khách. Ta nghĩ con sẽ cảm thấy thoải mái ở đây. Phòng đẹp đấy chứ?”

Trong phòng có đặt một cái giường phủ chăn màu xanh lục có hoa. Màn cửa sổ - được kéo ra để lộ khu vườn phía dưới - hợp với chăn. Bên cạnh giường có một cái tủ ba ngăn kéo với bình hoa trên đó. Dọc trên tường là những kệ, trên đó trưng khung ảnh của những người Mariam không nhận ra. Trên một cái kệ, nàng nhìn thấy một bộ gồm những con búp bê bằng gỗ giống nhau sắp xếp theo thứ tự từ lớn tới nhỏ.

Ông Jalil thấy nàng nhìn. “Búp bê matryoshka đó (chú thích: búp bê bằng gỗ rỗng của Liên Xô). Cha mua bên Mạc-Tu-Khoa. Con có thể lấy chơi nếu con muốn, không ai phản đối đâu.”

Mariam ngồi xuống giường.

“Con có cần gì không?” ông Jalil hỏi.

Mariam nằm xuống. Nhắm mắt lại. Một lúc sau, nàng nghe tiếng ông nhẹ nhàng đóng cửa.

Ngoại trừ khi phải xử dụng phòng tắm dưới nhà, Mariam không ra khỏi phòng. Cô gái có vết xăm, người đã mở cổng cho nàng bữa trước, mang thức ăn mỗi bữa đến trên một cái khay: thịt trườn nướng, rau và súp. Hầu hết còn nguyên khi dọn đi. Ông Jalil ghé thăm mấy lần, ngồi trên giường bên cạnh nàng và hỏi nàng có khoẻ không.

“Con có thể xuống nhà ăn với mọi người,” ông nói một cách không mấy sốt sắng. Khi Mariam trả lời rằng nàng thích ăn một mình thì ông không ngần ngại tỏ vẻ thông cảm.

Từ cửa sổ nhìn ra, Mariam lạnh lùng quan sát những gì trước đây nàng vẫn thường tò mò muốn biết cũng như mong mỗi được nhìn thấy: những điều xảy ra trong cuộc sống hàng ngày của ông Jalil. Những người làm tấp nập ra vào nơi cổng nhà. Một người phu làm vườn lúc nào cũng bận rộn cắt tỉa những bụi cây và tưới cây trong nhà kiếng. Những chiếc xe hơi dài bóng loáng dừng lại ngoài đường. Từ trên xe những người đàn ông mặc đồ vét đầu đội mũ lông cừu, những bà đội khăn che mặt và những đứa trẻ tóc chải gọn gàng bước xuống.

Nhìn ông Jalil bắt tay những người xa lạ này, nhìn ông đặt chéo bàn tay lên ngực rồi cúi đầu chào các bà vợ của họ, Mariam hiểu bà Nana đã nói lên sự thật. Chỗ này không phải là nhà của nàng.

Nhưng đâu là nhà của ta? Ta phải làm gì bây giờ?

Má là tất cả những gì con có trên đời này, một mai má chết đi, con không còn gì hết. Con không còn gì hết cả. Con không là gì hết!

Như làn gió thổi qua hàng liễu quanh chòi, từng cơn gió lốc tối tăm dậy lên trong lòng Mariam.

Vào cuối ngày thứ hai ở nhà ông Jalil, một cô bé bước vô phòng Mariam. “Tôi phải lấy đồ,” cô bé nói. Mariam ngồi dậy trên giường và tréo chân lại rồi kéo mền đắp lên đùi. Cô bé chạy vội đến mở cửa tủ và lấy ra một cái hộp vuông màu xám.

“Biết đây là gì không?” cô bé hỏi và mở hộp ra.

“Cái này gọi là máy hát đĩa. Máy hát. Đĩa. Chơi đĩa nhạc. Biết nhạc không. Máy hát đĩa.”

“Em là Niloufar, em tám tuổi.”

Cô bé gái nở nụ cười. Cô bé có nụ cười và cái cằm chẻ của ông Jalil. “Sao chị biết?”

Mariam nhún vai. Nàng chẳng cho cô bé biết là nàng đã từng đặt tên cô bé cho một viên sỏi.

“Chị muốn nghe một bản nhạc không?” Mariam lại nhún vai. Niloufar cắm máy hát. Từ trong cái túi dưới nắp hộp, cô bé lôi ra một cái đĩa. Cô đặt đĩa lên máy và hạ kim xuống. Nhạc bắt đầu chơi. “Em sẽ dùng một cành hoa làm giấy, để viết cho anh lá thư tình. Anh là vua của lòng em, là vua của trái tim em.”

“Chị biết bài này không?”

“Không.”

“Của một phim Ba Tư. Tôi coi rồi ở rạp hát của cha tôi. À, chị muốn coi cái này không?”

Mariam chưa kịp trả lời thì Niloufar đã đặt hai bàn tay và trán xuống nền nhà. Cô bé đẩy chân một cái, thế là người lộn ngược và đứng thẳng bằng đầu, trong cái thế ba chân.

“Chị làm được không?” cô bé hỏi bằng giọng chắc nịch.

“Không.”

Niloufar thả hai chân xuống và kéo áo xuống.

“Tôi dạy cho,” cô bé vừa nói vừa vén tóc lòa xòa trên trán đồ ửng. “Chị ở đây bao lâu vậy?”

“Không biết.”

“Má nói chị không phải là chị của tôi như chị nói.”

“Tôi đâu có nói bao giờ,” Mariam đối.

“Má nói chị có nói. Nhưng không sao. Chị có nói, hay chị có phải là chị của tôi, cũng được.”

Mariam nằm xuống. “Tôi mệt rồi.”

“Má nói “âm hồn” khiến má chị treo cổ.”

“Ngừng được rồi,” Mariam nói, vừa xoay người nằm nghiêng “Ngừng nhạc đi.”

Cũng ngày hôm đó, bà lão Bibi đến thăm nàng. Lúc bà đến, trời đang mưa. Mặt nhăn nhó, bà hạ người to béo của mình xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

“Trời mưa như thế này là hại cái hông của bác đó, là giết bác đó nghe Mariam. Hy vọng ... Ở kia, đến đây con. Đến đây với bác. Đừng khóc. Tội con quá. Thật tội cho con.”

Đêm hôm đó, Mariam nằm trần trọc rất lâu. Nằm trên giường, nàng nhìn bầu trời và lắng nghe tiếng chân dưới nhà, tiếng nói bị vách tường hãm lại và tiếng mưa rơi đập vào cửa sổ. Đến khi nàng chìm vào giấc ngủ thì có tiếng la hét làm nàng giật mình tỉnh dậy. Có tiếng nói từ dưới nhà, lớn tiếng và giận dữ. Mariam không nghe được họ nói gì. Có người nào đó đóng xăm cửa.

Sáng hôm sau, thầy giáo Mullah Faizullah đến thăm nàng.

Thoạt nhìn thấy bạn mình đứng nơi cửa, hàm râu bạc với nụ cười móm mém thân thiện của ông, Mariam lại cảm thấy cay xè nơi khoé mắt. Nàng vội vã bỏ chân xuống giường và chạy đến bên ông. Nàng hôn tay ông như mọi khi, còn ông hôn lên trán nàng. Nàng kéo ông ngồi xuống ghế. Ông đưa nàng xem quyển kinh Koran mà ông đem theo và mở ra. “Ta nghĩ mình không có lý do gì để bỏ qua thông lệ của mình, con nhỉ.”

“Thầy ơi, thầy biết con đâu cần học nữa. Thầy đã dạy con hết những bài, những đoạn trong kinh Koran từ lâu rồi.”

Ông giáo mỉm cười và giơ hai tay lên trong một cử chỉ đầu hàng. “Vậy thì thầy đành thú thật, vì con đã biết hết ý ta rồi. Tuy nhiên thầy còn có thể viện nhiều lý do tệ hơn nữa để đến thăm con.”

“Thầy không cần phải có lý do nào hết cả. Ai chứ thầy thì không.”

“Con nói dễ thương quá, Mariam.” Ông giáo đưa quyển kinh Koran cho Mariam. Đúng theo ông dạy, nàng hôn lên quyển kinh ba lần - đưa kinh chạm trán sau mỗi cái hôn - rồi đưa lại cho ông.

“Con cảm thấy thế nào hả con?”

“Con cứ ...” Mariam mở miệng nói, nhưng phải dừng lại vì cảm thấy như có cục đá chặn ngang cổ họng. “Con cứ nhớ tới những lời má con nói trước khi con bỏ nhà đi. Má ...”

“Không, không, không.” Ông giáo Mullah Faizullah đặt tay lên đầu gối của nàng.

“Má con, xin Allah tha tội cho bà, là một người đàn bà nhiều đau khổ và bất hạnh. Bà đã làm một việc khủng khiếp đối với bản thân bà. Đối với bản thân bà ấy, đối với con và cả đối với Allah. Ngài sẽ tha tội cho bà ấy bởi vì Ngài rất rộng lượng, tuy nhiên Ngài rất buồn về việc bà ấy đã làm. Ngài không tán thành việc cướp đi mạng sống, cho dù là của ai khác hay của chính mình, vì Ngài đã phán rằng mạng sống là thiêng liêng. Con có hiểu không?”

Ông kéo ghế lại gần và cầm lấy bàn tay của Mariam trong hai tay ông.

“Con à, ta biết má con từ lúc con còn chưa sinh ra, từ lúc bà ấy còn là một cô bé, và ta nói để cho con hiểu, là khi đó bà ấy đã là một người bất hạnh rồi. Ta nghĩ, hạt giống đưa đến việc bà ấy làm đã được gieo từ lâu lắm rồi. Điều ta muốn nói với con là con không có lỗi gì cả. Đó chẳng phải là lỗi của con, con gái ời.”

“Đúng ra con không được bỏ má con, đúng ra con phải ..”

“Đừng nói thế. Những ý nghĩ này chẳng đi đến đâu cả, Mariam à. Nghe ta nói không? chẳng hay ho gì hết. Chúng sẽ hủy hoại con. Lỗi không phải tại con. Không phải tại con. Không.”

Mariam gật đầu, tuy trong lòng không thể nào tin được lời ông giáo già nói, cho dù nàng rất muốn.

Vào một buổi trưa, một tuần sau đó, có tiếng gõ cửa phòng rồi một người đàn bà cao, da trắng, tóc hung đỏ, với những ngón tay dài, bước vào.

“Tôi là Afsoon, mẹ của Niloufar.” bà nói. “Rửa mặt đi Mariam, rồi xuống nhà.” Mariam bảo nàng chỉ muốn ở trong phòng.

“Không, cô không hiểu. Cô phải xuống nhà. Chúng tôi cần phải nói chuyện với cô. Có chuyện quan trọng.”

(còn tiếp)

Người Muôn Năm Cũ...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Tôi cứ ngóng ra ngoài cửa quán, sốt ruột vì bóng dáng yêu kiều của chị Trang bật tằm, chị đi theo tiếng gọi của tình yêu! Còn tôi thì vì cái gì mà phải ngồi đây chờ chị, chỉ vì nghe chị rủ đi ăn chè mà tôi không cam lòng từ chối làm người đồng hành với chị, nên giờ này không biết chị đang ở đâu để gọi chị cùng về. Anh Tiến là bạn của chị Trang thì phải thay chị ngồi đây “canh” tôi, Anh hết kể chuyện đời xưa cho tôi nghe lại kể chuyện đời nay, chuyện phong sương, nắng gió đời lính của các anh mà tôi nghe cũng chẳng hiểu hết...

Anh Tiến nói anh Trung (là người yêu của chị Trang) và anh sắp chuyển đi nơi khác rồi, anh thì không có người yêu để từ giã nhưng anh Trung thì có chị Trang để Tạ- Từ- Trong- Đêm! Thấy tôi cứ nhấp nha, nhấp nhồm anh Tiến vỗ về tôi: “Họ gặp nhau thì còn nhớ thời gian gì nữa mà em trách, em nên thông cảm cho họ mà đừng sốt ruột, lỡ chuyện này đi tụi anh trở về bằng hòm gỗ cài hoa thì em có muốn cũng đâu còn cơ hội để tốn thời gian như thế này...”. Gì chứ vụ kiêng nói chuyện rui ro thì tôi cũng biết nên phản đối anh “Em ừ thích nghe anh nói vậy, súng đạn mà thấy các anh chỗ này nó bay qua chỗ khác, úm ba la! Các anh phải mạnh khỏe, may mắn sống đến già... úm ba la!”.

Tôi ngồi im lặng được một lúc vì phải lắng nghe giọng hát ngọt ngào từ chiếc máy Akai to đùng từ góc quán phát ra “... đại bác đêm đêm dội về thành phố người phu quét đường dừng chổi đứng nghe...”. Tôi chưa biết nhiều đến nỗi buồn, tôi chưa cảm nhận được cuộc sống này có lắm mất mát, chia lìa chực chờ sẵn đây, nên tôi không biết chia sẻ nỗi niềm với người trong cuộc chiến (đang ngồi trước mặt tôi), tôi chỉ biết tôi cần phải về nhà với chăn ấm, nệm êm. Với bài vở và những ngày tháng vô tư của đời học trò. Nên dù cũng có chút thông cảm tôi cũng hết chịu được:

- Em phải về thôi, đã chín giờ rồi mà vẫn hồng thấy hai ông bà đó quay lại...

Anh Tiến gật đầu:

- Ừ! Tùy em, nếu không thể đợi nữa thì em cứ đi về...

Rồi anh buộc miệng nói:

Buổi sáng

Trần Việt Bắc

*Gió thổi than sương đượm lá
Xuân không trở, đợt chưa xanh
Con chim nhỏ, ngơ ngác lạ
Chân hờ hững, bám đầu cành*

*Sương mênh mang như đợt gió
Sáng chưa tỏ giọt lung linh
Mộng sớm mai vùi biển nhớ
Mưa không gọi nước bằng bênh*

*Mơ theo bọt tàn ngọn sóng
Đời vụn nhỏ bước lên đênh
Tâm hời hợt chuỗi hơi thở
Số kiếp nào cõi buồn tênh*

*Sớm mai đợt ngày buông nắng
Ngóng phương xa động giọt tình
Miên viễn vương sâu lạc niệm
Cô miên trở gót điêu linh*

*Sương xám dần đời lang bạt
Rong rêu trôi giạt cuối ghềnh
Buông lái thuyền chờ đợt sóng
Theo dòng nước đợt u minh*

- ... Nghe nói con đường về nhà em, chỗ bụi rậm dưới triền dốc dạo này ban đêm thường xuất hiện... yêu râu xanh lắm...

Tôi giật mình vì liên tưởng ngay ra một hình thù quái dị có một cái đầu to quá khổ, tóc dựng đứng như rễ tre, râu ria xồm xồm, thấy người là nhảy chồm lên vỗ lầy nhe răng nanh táp một phát làm nạn nhân chết ngay, mà run cả người:

- Yêu râu xanh! Có phải nó có hàm râu quai nón tua tủa xanh màu lá cây?

Anh Tiến cau mày ra vẻ suy nghĩ:

- Không hẳn là có râu, đôi khi mày râu nhẵn nhụi, nhưng đặc điểm chung của loại “yêu” này là thích con gái đi đêm... một mình!

Tôi thấy trường hợp của mình có thể rơi vào “sở thích” của... nó, nên hỏi lại cho chắc ăn:

- Nếu đi hai mình thì không sao chứ?

- Còn phải xem “mình” đi chung kia là ai? Nếu là người can đảm dám đưa nắm đấm vào đối phương để bảo vệ mình còn lại thì có lẽ không sao thật.

Tôi lóe lên... niềm hy vọng:

- Anh... anh có phải là người can đảm không?

Anh Tiến nhún vai:

- Ồ! Anh không thích khẳng định về mình như thế bằng lời nói. Anh chỉ thích chứng minh bằng hành động. Nếu con yêu râu xanh nào mà gặp anh, anh sẽ nhổ sạch hàm râu của nó như nhổ cỏ...

Nghĩ đến con đường tối tối sắp phải đi mà dựng cả tóc gáy, tôi thở dài:

- Nhưng anh đâu làm sao gặp được nó, chỉ có em phải đi về đoạn đường ấy thôi...

Anh Tiến xoa cằm, vẻ mặt quan trọng:

- Anh vẫn có cơ hội gặp nó đấy chứ, trong trường hợp nếu em nhờ anh đưa về, nhưng anh vẫn sẵn sàng giúp. Anh hùng, quân tử không ngại những việc gian khó dù biết nguy hiểm đang chờ mình...

Tôi nuốt nước bọt qua cổ họng đang khô đắng dù tôi đã cho trôi qua đó hai ly chè đầy, rồi ngập ngừng mở lời:

- Vậy nếu một lát nữa mà chị Trang không quay lại thì em đành phải nhờ anh, vì em còn phải về học bài, hôm nay em chưa động gì đến sách vở...

Rồi tôi cáu những ngón tay vào đầu, nhăn nhó tự trách sự ngu ngốc của mình:

- ... Lần sau chị Trang có rủ, em cũng hông thèm hộ tống cho chỉ đi gặp anh Trung nữa, đến đây hai người cũng dẫn nhau đi đâu mất bỏ em ngồi đợi.

- Thì anh cũng như em thôi, mà anh có than vãn gì đâu, anh cũng tháp tùng cho thằng Trung xuống đây rồi ngồi đợi. Dù sao thì chúng nó cũng chu đáo khi tính trước mỗi bên sẽ có một tên hộ tống nhưng... không được có mặt khi chúng nó gặp riêng nhau, nên thằng Trung rủ anh theo là vì sợ bỏ em ngồi một mình...

- Lúc kêu em đi chị Trang chỉ nói là muốn khao em ăn chè...

- Thì em cũng đã vừa ăn đấy thôi. Chưa nói có khi chúng ta còn có công lớn trong việc giúp “tăng dân số”...

Tôi tròn mắt:

- Em không biết việc này có ảnh hưởng gì trong việc tăng dân số mà anh nói, song em biết ngày mai em sẽ bị đứng chào cờ giữa lớp vì hông thuộc bài...

Lúc này anh Tiến có vẻ thương cảm cho tình cảnh của tôi nên đứng lên trước;

- ... Thì đi về vậy, ra trước đi chờ anh trả tiền.

Tôi nhẹ cả người khi rời quán chè, quận lý thừa người, với vài con đường mà ánh đèn vàng vọt không đủ sáng. Bóng anh Tiến cao lớn ngã dài trên đường và bóng tôi cứ lẩn vào bóng anh. Qua hết đoạn có ánh sáng, tôi ngo lờ:

- Em đi trước mặt anh nhen, còn anh thì đi ngay sau lưng em...

- Tại sao?

Tôi không muốn lộ tẩy ý nghĩ rằng mình sợ con yêu râu xanh bất ngờ hiện ra, nếu lỡ nó hiện ra phía bên tôi thì tôi cũng khó tránh, chi bằng đi trước, còn anh Tiến đi sau sẽ dễ... bảo vệ cho tôi hơn, hoặc có gì thì anh... bị trước. Nhưng anh gạt đi:

- Rắc rối quá. Sắp đến nhà rồi. Nếu sợ thì nói chuyện cho quên “nó” đi...

Tôi bí xị không dám làm méch lòng anh, nhưng cũng cố vớt vát:

- ... Anh cho em gọi... cái tay vào túi áo anh nhen...

Anh gạt đầu, rồi nắm bàn tay tôi đút vào túi áo khoác của anh.

Đi đến đoạn có triền dốc, tôi liếc mắt nhìn xuống nơi bóng tối phủ một vùng bao la như đồng lữa với tội ác chực chờ xảy ra. Tôi chợt thấy tội nghiệp anh Tiến lắm, vì lát nữa khi tôi về đến nhà, anh phải một mình quay lại, biết đâu con yêu râu xanh lúc đó mới xuất hiện, rồi anh phải làm sao khi trong tay anh không có cái búa của Thạch Xanh!

- Lát nữa quay lại anh nhớ chạy cho thật nhanh nhé...

Anh bật cười:

- Em sợ anh “chiến đấu” không cân sức với yêu chứ gì? Yên tâm đi, Lính- Mà- Em! Chiến trường còn không ngán, ngán gì bọn lưu manh. Chưa nói người “nó” thích là em chứ có thích anh đâu mà... gặp anh.

Đã sợ, nghe anh nói tôi càng sợ hơn, tay tôi vẫn trong túi áo anh nhưng tôi thấy lạnh toát. Chợt có tiếng súng nổ đi đùng, Tôi run giọng hỏi anh:

- Pháo kích ở đâu hả anh?

- Không đâu! Chắc là ở đồn pháo binh, họ bắn vài quả cho đêm đỡ... tĩnh lặng ấy mà.

Anh huýt sáo một điệu nhạc, tôi nghe giống như “... Trời hôm ấy mười lăm hay mười sáu, tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba...”. Còn tôi thì đã mười lăm rồi, tôi cứ mong mình lớn nhanh lên một chút, vì tôi chúa ghét ai đó kêu tôi là cô bé, là cô bé thì chẳng được tự do làm gì theo ý mình. Tôi còn thường bị nghe câu “Con nít biết gì mà nói...”. Tôi mà hết là... cô bé thì có mà mơ nếu muốn nghe tôi nói. Anh Tiến dặn:

- Mai mốt tụi anh đi rồi, nếu em có phải đi đâu một mình trong đêm qua con đường này. Cứ nghĩ trong đầu rằng có anh đi bên cạnh như vậy cho đỡ sợ...

- Em chẳng đi đâu ban đêm là chắc nhất!

Tôi về tới thềm nhà, anh Tiến mới quay lưng. Tôi thấy anh bật lửa mời điều thuốc, đóm sáng lập lòe

trên môi anh hiu hắt trong bóng tối ngoài kia, xa dần...

oOo

Chị Trang và anh Trung cưới nhau, rồi chị về quê anh tận miền Tây làm dâu, có lúc tôi nghe chị theo anh đi dọc theo hành trình chinh chiến của anh. Tôi cũng được thêm vài tuổi nữa, để được hiểu hơn về cuộc sống không bình yên của những người tôi thân mến.

Từ ngày ấy, tôi không còn gặp lại anh Tiến. Tôi chỉ được nghe một ít tin về anh qua chị Trang trong một lần chị trở lại thăm ba má chị. Chị nói:

- Anh Tiến thường hỏi thăm em, khi thấy hình của em anh ấy ngạc nhiên lắm, anh ấy nói “Cô bé xinh hơn những gì anh hình dung, ngày ấy cô bé ngây thơ quá, nên những gì anh định nói lại không dám mở lời, nhưng nhất định một ngày nào anh trở lại, nếu còn cơ hội thì...”

Giờ thì tôi hiểu những lời nói ngập ngừng chưa thành câu, và chờ đợi...

Nhưng quyết định tất cả vẫn là định mệnh. Đến sau bốn mươi năm dài tôi mới gặp lại anh. Khi mọi hệ lụy trong cuộc đời của cả hai đã ngấm trải, và hoàng hôn của kiếp người lặng lẽ buông xuống dòng sông đang chảy, không biết về đâu...

Thành kính phân ưu

Chúng tôi nhận được tin buồn thân mẫu của ông Đinh Ngọc Hiền và là nhạc mẫu của bà Nguyễn Thị Thu Vân

Cụ bà Nguyễn Thị Lập

Từ trần vào ngày 29-4-2014 tại Việt Nam, hưởng thọ 89 tuổi

Thành kính chia buồn cùng ông bà Hiền&Vân

Nguyện cầu hương linh cụ bà Nguyễn Thị Lập sớm được siêu thoát.

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan

Ban Quản Trị Việt Nam Nguyệt San

Cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan

Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan

Ủy Ban Hỗ Trợ Đấu Tranh cho Tự Do Dân Chủ tại Việt Nam

Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân

Lm. Nguyễn đức Minh

Gđ. Phạm Văn Tách

Gđ. Nguyễn đức Trung

Gđ. Nguyễn Hồng Sơn

Gđ. Ngô Thụy Chương

Gđ. Hans & Tuyết Lê

Gđ. Nguyễn Hữu Phước

Gđ. Miên Thụy

Gđ. Đỗ Đức Hiền & Lê Thị Hồng Hoa

Gđ. Hồng Quốc Lộc

Gđ. Ngô Thụy Trúc Lâm

Gđ. Nguyễn Khai Trí

Gđ. Nguyễn đức Lễ

Gđ. Lê Thị Ngọc Anh

Gđ. Lê Quang Kế

Gđ. Nguyễn Quang Kế

Gđ. Trần Văn Trân

Gđ. Võ đức Tiến/ Như Tuyết

Gđ. Nguyễn Quyết Thắng

Gđ. Nguyễn Liên Hiệp

Gđ. Nguyễn Thanh Linh

Gđ. Nguyễn Thị Cẩm Vân

Gđ. Trần Văn Vinh

Vườn Thơ

Phật về

Quảng Từ Vân

Phật về mở cửa vô minh
 Khởi dòng suối ngọt nổi tình chúng sanh
 Phật về cho đất thêm lành
 Cho hoa thêm nhụy cho cành trở bông
 Phật về cá được về sông
 Cho chim về tổ cho đồng lúa reo
 Phật về tánh thiện nương theo
 Tham-sân-si bớt làm theo việc lành
 Phật về cho bớt chiến tranh
 Hoa sen nở khắp đất lành năm châu
 Phật về vui cả địa cầu
 Đông-Tây gắn lại tình người bao la
 Phật về ta lại thấy ta
 Thấy sông thấy núi thấy ra cội nguồn

Bên Trầm Hương

Tịnh Nghiêm

Trôi về đâu những cánh hoa
 Nhấp nhô ngọn sóng tới xa, xa vời
 Trôi về đâu những cuộc đời
 Giữa vô minh vướng ngậm ngùi trầm luân
 Trong thanh tịnh, hận sân dần bỏ
 Bên trầm hương sầu khổ sẽ tan
 Đường vui, chân bước nhẹ nhàng
 Gió vi vu, ánh đạo vàng sáng soi
 Trôi về đâu những áng mây
 Giữa mênh mông một trời đầy yêu thương
 Quanh ta, đời vẫn vô thường
 Trong ta cả một đại dương nhiệm màu

Về chùa

Thúy Vinh

Ngày bé
 Tôi thường hay vào chùa nghịch ngợm
 Gãi, cù hoài
 Phật chẳng nhột bàn chân
 Phật tọa thiền
 Tôi sục sạo lung tung
 Vẫn gặp Mẹ Quán Âm mắt nhìn êm ả
 Trộm bánh trái no nê
 Ngủ khoèo động đá
 Tiếng chuông rền đất giấc mơ đi chơi xa

Hôm nay
 Cuộn nửa đời mình
 Về trải sân chùa xưa
 Quỳ trước Mẫu Ni
 Gặp ánh nhìn reo lục lạc
 Tâm thái bình
 Chùa vút cong tiếng hát
 Mướt hồn tôi tròn trịa bước hạt lằn
 Thấp thoáng
 Hạc đội đèn nghếch nghếch cười

Nghếch nghếch ngó ra sân !

Phật về với chúng sinh

Hạnh Cơ

Đất trời rung chuyển
 Rực sáng hào quang
 Thế giới ba ngàn
 Kim thân chói lọi
 Ma vương lại lui vào bóng tối
 Phiền não đã tiêu tan dưới cội Bồ-Đề
 Ba mươi năm vượt thoát biển mê
 Ngài vừa đem mặt trời bình minh cho thế gian ngủ
 trọc
 Từ Lâm Tì Ni, Vô ưu bảy bước
 Rời trên lưng kiền trắc hùng dũng vượt thành
 Bờ A Nô Ma kiếm báu cắt mái tóc xanh
 Ròng rã sáu năm tuyết sơn khổ hạnh
 Thân xác héo mòn, lòng từ dũng mạnh
 Cho đến hôm nay bên bến Ni Liên
 Ngài ngồi đó bầy thất tham thiền
 Và Phật lại trở về từ sau thời Ca-Điếp

Phật về trong trước kiếp
 Phật về từ vô minh
 Phật về với chúng sanh
 Phật về như tính Phật

Thiên hoa rợp đất
 Thiên nhạc vang lừng
 Thiên vũ tung bùng
 Thiên hương ngào ngạt

Lộc đã sáng nay vừa in dấu chân Đại giác
 Hãy tới đây hỏi Kiều Trần Như
 Hãy là kẻ đầu tiên đại diện loài người
 Để Pháp luân chuyển vòng thứ nhất
 Thích Ca vừa thành Phật
 Và chúng sanh là Phật sẽ thành

Người không có đạo đức giống như con thú
 hoang bị thả rông vào thế giới.

A man without ethics is a wild beast loosed
 upon this world.

Albert Camus

CÂU CHUYỆN NHÂN QUẢ TẠI ĐẠI HỌC STANFORD

Đây là một câu chuyện có thật xảy ra vào năm 1892 tại trường đại học Stanford

Một sinh viên 18 tuổi đang cố xoay sở để trả học phí. Cậu mò côi và không biết nhờ cậy vào ai để xin tiền. Rồi cậu nghĩ ra một cách thật hay ho. Cậu và một người bạn quyết định tổ chức một buổi hoà nhạc tại trường để gây quỹ kiếm tiền trả học phí cho cả hai.

Họ tìm đến nhà dương cầm nổi tiếng Ignacy J. Paderewski để nhờ ông trình diễn cho buổi hòa nhạc này. Ông bầu của nhạc sĩ Paderewski yêu cầu hai cậu phải đảm bảo thanh toán một khoản thù lao là 2.000\$ cho buổi độc tấu dương cầm. Giao kèo được thoả thuận và hai cậu sinh viên bắt tay tổ chức để buổi trình tấu này.

Ngày trọng đại rồi cũng đến. Paderewski biểu diễn tại Stanford. Nhưng không may, hai bạn trẻ đã không bán hết số vé như dự trù. Tổng số tiền mà họ thu được chỉ vón vện 1.600 \$. Thất vọng, họ tìm đến nhà dương cầm để giải thích hoàn cảnh của họ. Hai cậu sinh viên trao hết 1.600 \$ cho Paderewski cùng tám chi phiếu 400 \$ cho khoản tiền còn thiếu với lời hứa rằng họ sẽ cố gắng thanh toán tám chi phiếu này trong thời gian sớm nhất.

Paderewski nói: “Không, việc này không thể chấp nhận được.” Ông xé tám chi phiếu và đưa lại 1.600 \$ cho hai cậu sinh viên và nói: “Đây là 1.600 \$. Hãy thanh toán mọi chi phí mà các bạn còn thiếu nợ, giữ số tiền mà các bạn cần để thanh toán học phí, tôi chỉ lấy phần tiền còn dư.” Hai cậu sinh viên ngạc nhiên và rối rít cảm ơn Paderewski.

Nó chỉ là một nghĩa cử nhỏ bé thể hiện một tấm lòng tử tế, nhưng rõ ràng cho thấy rằng Paderewski là một con người có nhân cách lớn.

Tại sao ông ta phải giúp hai thanh niên mà ông chẳng hề quen biết. Chúng ta ai cũng tình cờ gặp những tình huống như vậy trong đời mình. Và hầu hết chúng ta chỉ nghĩ: “Nếu giúp họ, chuyện gì sẽ xảy ra cho ta?” Nhưng những con người vĩ đại thì lại nghĩ rằng: “Nếu ta không giúp họ, điều gì sẽ xảy ra cho họ?” Họ giúp và không mong có sự đền đáp. Họ làm điều đó vì họ cảm thấy rằng đó là một việc đúng cần phải làm.

Paderewski sau đó trở thành Thủ tướng của nước Ba Lan. Ông là một nhà lãnh đạo tài ba nhưng không may, chiến tranh thế giới xảy ra, Ba Lan bị tàn phá. Hơn 1,5 triệu người dân trong nước lâm vào cảnh đói và không có tiền để mua thực phẩm cho chính họ. Paderewski không biết cầu cứu ở đâu, ông quyết định tìm đến Tổ chức Cứu Trợ

Lương Thực Hoa Kỳ để xin giúp đỡ. Lãnh đạo của tổ chức này lúc bấy giờ là Herbert Hoover, sau này trở thành Tổng thống Hoa Kỳ. Hoover đồng ý giúp và nhanh chóng gửi hàng tấn ngũ cốc để cứu đói cho người dân Ba Lan.

Thảm họa được đẩy lùi. Thủ Tướng Paderewski cảm thấy nhẹ nhõm. Ông quyết định sang Mỹ gặp Hoover để đích thân cảm ơn. Khi Paderewski bắt đầu nói lời cảm ơn Hoover vì nghĩa cử cao thượng của ông, thì Hoover vội cắt ngang và nói:

“Ngài không cần phải cảm ơn tôi, thưa thủ tướng. Có lẽ ngài không còn nhớ câu chuyện này, nhưng vài năm trước đây, ngài đã giúp hai cậu sinh viên trẻ tuổi tiếp tục học đại học tại Hoa Kỳ, và tôi là một trong hai sinh viên ấy.”

Herbert Hoover

J.Paderewski

The world is a wonderful place.
What goes around comes around!

THẾ GIỚI NÀY ĐÚNG THẬT LÀ TUYỆT VỜI, KHI BẠN CHO ĐI THỨ GÌ, BẠN SẼ NHẬN LẠI ĐƯỢC NHỮNG ĐIỀU TƯƠNG TỰ.

(Dịch từ The Tribune, Saturday, April 30, 2011)

Đức Nguyễn

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ
Tel: 077-4752391
Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Phép màu giá bao nhiêu?

Hình thật của cô bé- và em trai cùng vị bác sĩ giàu lòng nhân ái.

Một cô bé tám tuổi nghe cha mẹ mình nói chuyện về đứa em trai nhỏ. Cô bé chỉ hiểu rằng em mình đang bị bệnh rất nặng và gia đình cô không còn tiền. Chỉ có một cuộc phẫu thuật rất tốn kém mới cứu sống được em trai cô bé, và cha mẹ em không tìm ra ai để vay tiền. Do đó, gia đình em sẽ phải dọn đến một căn nhà nhỏ hơn vì họ không đủ khả năng tiếp tục ở căn nhà hiện tại sau khi trả tiền bác sĩ.

Cô bé nghe bố nói với mẹ bằng giọng thì thầm tuyệt vọng: “Chỉ có phép màu mới cứu sống được Andrew”. Thế là cô bé vào phòng mình, kéo ra một con heo đất được giấu kỹ trong tủ. Em dốc hết đồng tiền lẻ và đếm cẩn thận.

Rồi cô bé lên ra ngoài bằng cửa sau để đến tiệm thuốc gần đó. Em đặt toàn bộ số tiền mình có lên quầy.

Người bán thuốc hỏi: “Cháu cần gì?”

Cô bé trả lời: “Em trai của cháu bệnh rất nặng và cháu muốn mua phép màu.”

- Cháu bảo sao? – Người bán thuốc hỏi lại.

- Em cháu tên Andrew. Nó bị một căn bệnh gì đó trong đầu mà ba cháu nói chỉ có phép màu mới cứu được nó. Phép màu giá bao nhiêu ạ?

- Ở đây không bán phép màu, cháu à. Chú rất tiếc

– Người bán thuốc nở nụ cười buồn và tỏ vẻ cảm thông với cô bé.

- Cháu có tiền trả mà. Nếu không đủ, cháu sẽ cố tìm thêm. Chỉ cần cho cháu biết giá bao nhiêu?

Trong cửa hàng còn có một vị khách ăn mặc thanh lịch. Sau khi nghe câu chuyện, ông cúi xuống hỏi cô bé: “Em cháu cần loại phép màu gì?”

- Cháu cũng không biết nữa – Cô bé trả lời, rơm rớm nước mắt. “Nhưng em cháu rất cần phép màu đó. Nó bị bệnh nặng lắm, mẹ cháu nói rằng nó cần được phẫu thuật, và hình như phải có thêm loại phép màu gì đó nữa mới cứu được em cháu. Cháu đã lấy ra toàn bộ số tiền để dành của mình để đi tìm mua phép màu đó.”

- Cháu có bao nhiêu? – Vị khách hỏi. Cô bé trả lời vừa đủ nghe: “Một đô la mười một xu.”

Người đàn ông mỉm cười: “Ồ! Vừa đủ cho cái giá của phép màu”.

Một tay ông cầm tiền của cô bé, tay kia ông nắm tay em và nói: “Đ dẫn bác về nhà cháu nhé. Bác muốn gặp em trai và cha mẹ cháu. Để xem bác có loại phép màu mà em cháu cần không.”

Người đàn ông thanh lịch đó là Bác sĩ Carlton Armstrong, một phẫu thuật gia thần kinh tài năng. Ca mổ được hoàn thành mà không mất tiền, và không lâu sau Andrew đã có thể về nhà, khỏe mạnh. Mẹ cô bé thì thầm: “Mọi chuyện diễn ra kỳ lạ như có một phép màu. Thật không thể tưởng tượng nổi. Thật là vô giá!”. Cô bé mỉm cười. Em biết chính xác phép màu giá bao nhiêu. Một đô la mười một xu, cộng với niềm tin chân thành của một đứa trẻ, và lòng tốt của người bác sĩ.

Tuệ Nương theo The Perseverance

TA VẪN THẾ !

Ngọc Trân

*Ta vẫn đi về trên còn đường cũ !
 Vẫn cô đơn trong nỗi nhớ khôn nguôi ,
 Người đã xa xa mãi tận cuối trời .
 Nhưng sao mãi trong ta bao kỷ niệm ,
 Người đi rồi đã bao năm biệt biệt ,
 Bỏ sau lưng bao nỗi nhớ cuồng điên .
 Ta giờ đây mang nặng nỗi ưu phiền .
 Cho năm tháng hao gầy trong nhung nhớ ,
 Người chợt đến cho lòng ta ngỡ ngàng ,
 Nói làm chi chuyện cũ đã qua rồi .
 Ta quen rồi với cuộc sống đơn côi .
 Đừng nói nữa lòng ta thêm chua xót ,
 Đừng nói nữa đã không còn mơ ước .
 Hãy về đi với cuộc sống yên bình .
 Ta chúc người trọn kiếp vẫn bình yên ,
 Bao chuyện cũ xin đem vào dĩ vãng
 Ta vẫn thế dù đời nhiều cay đắng .....!!!!*

Trường tiểu học Phật pháp đầu tiên ở Âu Châu

Trường Tiểu học Phật pháp ở Brighton, Vương quốc Anh, cung cấp nền giáo dục trọn vẹn bắt nguồn từ chánh niệm - giúp trẻ em phát triển sự sáng tạo, sự đồng cảm, tự nhận thức và sự tự tin.

Trường Tiểu học Phật pháp ở Brighton là trường tiểu học duy nhất ở Anh cung cấp một nền giáo dục dựa trên giá trị Phật giáo. Ngôi trường tư thục này mở cửa cho trẻ em từ 3-11 tuổi thuộc tất cả các tín ngưỡng tôn giáo và các nền văn hóa, cung cấp một nền giáo dục chất lượng kết hợp với giáo lý Phật giáo nhằm hỗ trợ sự phát triển của chánh niệm, từ bi và trách nhiệm xã hội.

Mặc dù là một trường học cộng đồng nhỏ, nhưng Trường Tiểu học Phật pháp được dẫn dắt bởi đội ngũ nhân viên có tay nghề cao và tận tâm, trong đó trẻ được chuẩn bị chu đáo để phát triển trong một môi trường an toàn và chăm sóc.

Nhà trường cung cấp một nền giáo dục học tập chất lượng thông qua Chương trình Đào tạo Quốc gia, nhưng với sự linh hoạt và sáng tạo nhằm đáp ứng nhu cầu, tài năng và quyền lợi của trẻ em. Trẻ em phát triển sự tự tin, động lực và tình yêu học tập cho phép chúng học tốt và chuyển cấp thành công sang các trường trung học tư ở địa phương và nhà nước.

Thông qua Phật giáo dựa trên các đặc tính, thiền định hàng ngày và thực tập chánh niệm, giáo viên khuyến khích các em trau dồi sự tập trung, tự phản ánh, trí tuệ và từ bi. Phật giáo không dạy như một "đức tin" mà là một tập hợp các nguyên tắc và công cụ để sống một cuộc sống hữu ích và trọn vẹn.

Tại Trường Tiểu học Phật pháp, chánh niệm được tích hợp như một phần của cam kết rộng rãi hơn đối với nguyên lý Phật giáo. Các buổi thực tập thiền từ một đến hai phút, im lặng hoặc được hướng dẫn, vài lần trong một tuần được dạy cho trẻ, kết hợp chánh niệm với các hoạt động thường xuyên hàng ngày như ăn uống, làm việc và vui chơi.

Những hoạt động này đã được chứng minh là hữu ích trong việc phát triển sự kiên nhẫn, lòng từ bi và tự nhận thức. Trong thiền, trẻ nhận thức được suy

nghĩ của mình và nhận thức được làm thế nào mà tâm trí của chúng di chuyển nhanh từ một suy nghĩ này sang một suy nghĩ khác. Bằng cách này, trẻ em được hướng dẫn để hiểu được sức mạnh của tư tưởng và cảm giác và có cơ hội để quan sát và tìm hiểu cách mà chúng phản ứng với các tình huống và những người xung quanh.

Trong thiền hàng ngày, những trẻ lớn hơn được đưa ra hàng loạt các cơ hội để phản ánh và thảo luận về những kinh nghiệm đã ảnh hưởng đến thế giới nội tâm của các em. Những loại thiền như vậy có thể liên quan đến những tình huống không như ý muốn và những trải nghiệm tách biệt từ những người hoặc vật nuôi đặc biệt.

Trẻ em được dạy để phản ánh theo kinh nghiệm và cuộc trò chuyện sau đó trẻ thường bày tỏ một số trợ giúp hoặc sự hiểu biết. Điều này đòi hỏi việc nghe một cách tiếp nhận và không phán xét của giáo viên; đồng thời thường xuyên mang lại trải nghiệm tích cực và có ý nghĩa cho trẻ em, giáo viên và quan sát viên.

Giáo viên nhấn mạnh cách tiếp cận tích cực để sống chứ không phải là một sửa chữa nhanh cho các vấn đề. Để có hiệu quả, nó cần phải được tích hợp vào giáo dục trẻ em như là một đặc tính, một thực hành hàng ngày được khuyến khích trong dài hạn giống như việc ăn uống lành mạnh và tập thể dục.

Một số câu hỏi thường gặp khi tìm tới trường

Những câu hỏi này được trích ra từ website của nhà trường...

Phật giáo được dạy ở trường như thế nào?

Phật giáo không dạy như một đức tin, mà là một tập hợp các nguyên tắc và công cụ để sống một cuộc sống hữu ích và trọn vẹn. Trẻ không những tìm hiểu về Phật giáo, mà còn về các tôn giáo khác cũng như thế giới. Các nguyên tắc cơ bản của Phật giáo được dạy một cách thiết thực giúp trẻ hiểu cả thế giới xung quanh và xây dựng cảm xúc và tình cảm bên trong. Các em tìm hiểu về nhân và quả (trong Phật giáo gọi là nghiệp), hợp tác và sự thay đổi, sự phụ thuộc lẫn nhau và vô thường.

Ngũ giới Phật giáo tạo thành một quy tắc ứng xử cho phép trẻ cân nhắc hành động đúng đắn dẫn đến kết quả tích cực. Thiền và chánh niệm được dạy như một thực hành hàng ngày để giúp phát triển tự phản ánh, tập trung và chú ý; các buổi thiền ngắn có hiệu quả tốt nhất cho trẻ và có tác động mạnh mẽ và tích lũy. Sau khi thiền, trẻ được khuyến khích chia sẻ bất kỳ những hiểu biết hoặc cảm giác trải nghiệm trong việc thực hành.

Những học sinh lớn cho rằng những buổi thiền chánh niệm thường xuyên và ngắn gọn như là một phần tích cực trong sự phát triển của mình. Để tiếp

cận thiện về mặt thể chất chúng tôi giới thiệu trẻ thực hành yoga hay giáo dục thể chất nhằm phát triển sự nhận thức tâm sinh lí cũng như sự phối hợp, sự cân bằng và sức khỏe thể chất tốt.

Những gì được coi là lợi ích chính của một nền giáo dục tiêu học dựa trên nét đặc trưng của Phật giáo?

Chúng tôi tin rằng cùng với sự phát triển của sự tự tin, lòng tự trọng và kỹ năng xã hội của trẻ, thông qua việc phản ánh hàng ngày trẻ sẽ đạt được một ý thức trách nhiệm và cái nhìn sâu sắc. Với việc thực hành này trẻ sẽ hiểu rõ hơn về tình cảm và cảm xúc của mình và tự tin hơn trong việc thể hiện bản thân một cách hiệu quả.

Các nguyên tắc cơ bản như sự ân cần, chia sẻ, tập trung và kiên nhẫn được dạy như một ứng dụng thực tiễn của Phật giáo, cùng với một nền giáo dục chất lượng dựa trên chương trình giảng dạy quốc gia. Nghiên cứu chỉ ra rằng đặc điểm tính cách cốt lõi và phản ứng cảm xúc của trẻ em được hình thành ở giai đoạn 7 tuổi, cách mà các em học để liên kết bản thân và những người khác trong những năm học tiểu học là một chỉ số hành vi quan trọng của giai đoạn vị thành niên và người lớn.

Chúng tôi tin rằng phương pháp tiếp cận của chúng tôi sẽ trang bị cho trẻ những kỹ năng sống cốt lõi cũng như một nền giáo dục đúng đắn - trí tuệ cũng như kiến thức.

Con của tôi sẽ thích hợp với hệ thống giáo dục chính thống sau khi học xong trường Tiểu học Phật pháp?

Về mặt học tập và xã hội, trẻ em sẽ hòa nhập vào các trường trung học một cách rất thành công. Các em thường phấn khích khi được chuyển qua những thách thức và sự đa dạng của nền giáo dục trung học lớn hơn. Chúng tôi đã nhận được những phản hồi tích cực từ các giáo viên trung học, những người mô tả cựu học sinh trường Phật pháp là tự tin, biểu cảm và tập trung.

Theo lời của một học trò cũ: "Sự khác biệt chính giữa tôi và bạn bè của tôi ở trường trung học là tôi có nhiều khả năng để là con người của riêng tôi và hạnh phúc hơn trong chính bản thân tôi".

Phần lớn học sinh của chúng tôi tiếp tục học trung học ở khu vực nhà nước, tại các trường như Dorothy Stringer, Blatchington Mill và Varndean, mặc dù một số thì tiếp tục trong nền giáo dục tư nhân và đã đạt được học bổng của các trường Brighton College, Brighton and Hove Girls School, Lewes Old Grammar and Shoreham College.

Bọn trẻ có phải ăn chay không? Ăn chay có phải là điều mà nhà trường truyền bá như một phần của nét đặc trưng Phật giáo?

Trường của chúng tôi cung cấp các bữa ăn trưa chay như một lựa chọn, tuy nhiên chúng tôi không ép buộc trẻ hay gia đình phải ăn chay.

Chúng tôi dạy trẻ tôn trọng tất cả mọi thứ - người, động vật và hành tinh này, và có xem xét đến phúc lợi của tất cả chúng sinh, nhưng phải thừa nhận rằng ăn chay là một quyết định của cá nhân và gia đình.

Phật giáo được dạy ở trường như thế nào? Phật giáo không dạy như một đức tin, mà là một tập hợp các nguyên tắc và công cụ để sống một cuộc sống hữu ích và trọn vẹn. Trẻ không những tìm hiểu về Phật giáo, mà còn về các tôn giáo khác cũng như thế giới. Các nguyên tắc cơ bản của Phật giáo được dạy một cách thiết thực giúp trẻ hiểu cả thế giới xung quanh và xây dựng cảm xúc và tình cảm bên trong. Các em tìm hiểu về nhân và quả (trong Phật giáo gọi là nghiệp), hợp tác và sự thay đổi, sự phụ thuộc lẫn nhau và vô thường.

Ngũ giới Phật giáo tạo thành một quy tắc ứng xử cho phép trẻ cân nhắc hành động đúng đắn đến kết quả tích cực. Thiện và chánh niệm được dạy như một thực hành hàng ngày để giúp phát triển tự phản ánh, tập trung và chú ý; các buổi thiền ngắn có hiệu quả tốt nhất cho trẻ và có tác động mạnh mẽ và tích lũy. Sau khi thiền, trẻ được khuyến khích chia sẻ bất kỳ những hiểu biết hoặc cảm giác trải nghiệm trong việc thực hành.

Những học sinh lớn cho rằng những buổi thiền chánh niệm thường xuyên và ngắn gọn như là một phần tích cực trong sự phát triển của mình. Để tiếp cận thiện về mặt thể chất chúng tôi giới thiệu trẻ thực hành yoga hay giáo dục thể chất nhằm phát triển sự nhận thức tâm sinh lí cũng như sự phối hợp, sự cân bằng và sức khỏe thể chất tốt.

Văn Công Hưng (Theo The Buddhist Channel)

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

Bóng Tháp

(hồi ức văn chương)

Trần Hoài Thư

Không thể ngờ một ngày tôi lại có mặt giữa ba ngọn tháp buồn thiên cổ để cảm nhận thế nào là dấu vết của Điều Tàn trong thơ Chế Lan Viên. Có lẽ tôi may mắn hơn nhà thơ họ Chế, bởi vì ông chỉ nhìn tháp mà làm thơ, còn tôi, tôi sống với tháp, tôi ngủ trong lòng tháp, tôi được tháp che chở bảo bọc mà chắc chắn trong thời bình, tôi khó có thể có được cơ hội.

Đó là đồi Bà Gi, còn gọi là Tháp Bánh Ích, hậu cứ của đại đội 405 thám kích thuộc sư đoàn 22 BB, gồm một chùm ba ngọn. Phía đông dưới triền đồi là Tu Viện Nguyên Thiều, kế là Bộ Tư Lệnh Sư đoàn 22 BB. Phía Bắc là An Nhơn, Đập Đá. Phía Tây là cầu Bà Gi. Trên tháp có thể nhìn cả một vùng Tuy Phước, Gò Bồi, An Nhơn, và một dòng sông Côn uốn dưới chân đồi. Theo như người địa phương cho biết, ngọn tháp cao nhất là tháp Vàng. Ngọn ở lưng chừng đồi là tháp Bạc. Và ngọn ở dưới thấp nhất là tháp Đồng. Tháp Vàng là nơi đặt đài radar của quân đội Mỹ. Tháp Đồng là kho chứa đạn dược của đơn vị tôi. Chỉ có tháp Bạc là trống trải, nằm ngay ở bên sân doanh trại, ngay ở cổng gác của đơn vị.

Thật không thể ngờ có một ngày tôi lại nương nhờ dưới bóng ba ngọn tháp này. Có lẽ chúng là mái nhà của tôi cũng nên. Tôi đã nương nhờ dưới bóng tháp ấy suốt gần 4 năm (tháng 9-1966 - tháng 7 -1970). Bốn năm phải là quá quen thuộc, quá gần gũi. Bốn năm, tháp đã chứng kiến những ngày chúng tôi xuống đồi, lên đồi, những lần hành quân xa, những buổi trở về, thấy bóng tháp ẩn hiện từ xa, để biết mình đã về lại mái nhà xưa. Tháp không còn là những tầng gạch cũ gắn chặt ngàn năm một cách vô tri nữa. Mà đối với tôi, chúng có linh hồn. Chúng thiêng liêng. Chúng không phải là là một dấu vết của sự hưng phế của một triều đại, một cơ đồ, nhưng chúng là một cõi mờ của lịch sử. Mà có lẽ, đâu đó, trong đêm, gió hú than là lời hú than ai oán của một dân tộc bị diệt vong...

Cái ý niệm về tôn giáo siêu hình càng mạnh, khi mắt tôi chứng kiến cảnh sét đánh ngay vào ngọn tháp Vàng. Nghe nói, có người lính Mỹ bị thương hay chết. Có lẽ họ mang ô ướ vào tháp chẳng. Ngoài ra, những người lính thâm niên trong đơn vị vẫn hay kể là trước đây, cứ mỗi lần ông đơn vị trưởng mang gái lên đồi qua đêm, thì thế nào, sau đó, đơn vị cũng gặp rủi không ít thì nhiều.

Từ sự tin tưởng có tính cách tôn giáo ấy, cứ mỗi lần đơn vị xuống đồi để làm những chuyến tăng phái, hay đột kích, tiếp viện, hay thám sát, tôi vẫn đứng dưới tháp mà cầu nguyện. Như ngày nào tôi đã lên tháp Bà, ở Nha Trang để cầu khẩn cho mẹ tôi khỏi bị khổ nữa..

Chính vì nỗi tin tưởng ấy, tôi không thể chấp nhận việc mang ô ướ đến với tháp. Là người lính, tôi không thể làm gì hơn. Nhưng là nhà văn, thì tôi có quyền. Tôi đã viết truyện *Bóng Tháp*, lấy từ chất liệu sét đánh lên đài ra đa như là một sự trừng phạt của đấng quyền năng. Truyện đăng hai kỳ trên Bách Khoa. Sở kiểm duyệt đã kết tội bài viết có lợi cho địch là bêu xấu quân đội đồng minh. Chỉ tội nghiệp cho ông Lê Ngô Châu, phải khổ lắm, mới mang được về tòa soạn vài trăm tập và bôi đen một phần của bài văn.

oOo

Tôi vẫn còn nhớ, hình như vào khoảng năm 1969 thì phải, Bắc quân mang một lực lượng cấp tiểu đoàn tấn công vào thị trấn Đập Đá, cách đồi Bà Gi khoảng vài cây số về phía Bắc. Trong trận này, binh chủng thám kích được sự tiếp trợ của sư đoàn Mạnh hổ Đại Hàn đã tạo một chiến thắng lớn.

Lính phe Bắc chết nằm la liệt ở ruộng đồng gần Đập Đá. Đến nỗi sau trận đánh, xe ủi của quân đội Đại Hàn đã phải đào nguyên cả cái hố lớn và sâu để lấp chôn xác họ. Tôi nghe nói trên cả trăm người chết. Và hố này gần một tháp chàm gần khu vực giao tranh. Có hai người hạ sĩ quan mới ra trường đã tử trận. Một cái tang đau cho gia đình thám kích.

Chuyện đào hố chôn xác người đã làm trí óc tôi lóe lên một đề tài về một sự tái diễn của lịch sử. Và cái nhân quả trong triết lý nhà Phật.

Nhưng chưa có dịp để hoàn thành ý nghĩ này.

Đợi đến một lần dừng quân chờ xe sư đoàn đến rước về hậu cứ, tôi mới thật sự kê giấy để viết dưới ánh đèn pin quân đội. Đêm ấy, chúng tôi nghỉ chân bên một ngọn tháp sau một cuộc hành quân gian khổ. Điều Tàn của dân Hời bây giờ nương lại Điều tàn của dân tộc tôi. Đây là truyện thứ hai tôi viết về tháp, với tựa đề Đêm Chiêm Thành.

Đêm Chiêm Thành

Chúng tôi đã bắt đầu đốt lên những bếp lửa đầu tiên của một đêm về muộn.

Sau một ngày lội đến quy cả gối, tắm mình trong một dòng sông hẹp và sâu, vượt qua những xóm làng hoang vu không một bóng người, và thềm ghé góm một chỗ nằm, một giếng nước mát, một ngọn đèn dầu, và một bữa cơm nóng sốt, bây giờ chúng tôi lại ngồi ở đây, trước ngọn cỏ tháp. Lệnh cho biết, lát nữa, một đoàn xe của tiểu khu – đơn vị mà chúng tôi tăng phái – sẽ đến đón những đứa con của chiến trường trở về. Tin trên, được truyền từ một người lính truyền tin của bộ chỉ huy, đã như một tín hiệu rực rỡ nhất, vui mừng nhất. Không ai bảo ai, ngã lưng trên nền đất cỏ, tháo ba lô và súng đạn trên mình, và tùm năm, tùm ba, đốt thuốc, ngồi vây quanh những bếp lửa hồng.

Chiều đã tan biến từ lúc nào, bây giờ màn đêm đã dần buông, bằng một đôi cánh mỏng nhẹ. Hơi gió đã nghe thở xào xạc. Một vì sao đã hiện lên trên đỉnh tháp, xa vắng như con mắt tình nhân. Những gợn mây hồng ở cuối chân trời vẫn le lói chút đỉnh để kéo chút hơi ngày. Và đâu đây là tiếng vạc cầm canh đã vang lên từ cánh đồng ngập nước. Lạnh quá đi. Một người lính đã thốt lên và run rẩy. Nước bùn, nước sông, pha lẫn mồ hôi của một ngày đã còn dầm dề trên những bộ quần áo trận. Đó là kết quả của một ngày mệt mỏi và đầy căng thẳng. Buổi sáng với tuyến xuất phát từ chiếc cầu Bình Khê, và đền thờ của vua Tây Sơn, và buổi tối là ngọn tháp Chàm này. Từ tuyến xuất phát, chúng tôi được lệnh cùng một đơn vị bạn, tiếp tục lục soát một chiều dài non hai chục cây số. Chúng tôi phải chiếm lần lượt những ngôi làng bỏ hoang, và có thể, di tản một số dân còn lại về vùng an ninh. Chúng tôi đã vô sự. Điều này, chắc làm mấy ông sĩ quan cao cấp không bằng lòng tí nào. Nhưng đối với chúng tôi, chúng tôi chỉ mong như thế. Vô sự, hai chữ ấy như một sức hấp dẫn mãnh liệt. Đòi chiến binh chỉ mong bao nhiêu. Nhưng mấy ai thoát được trên trăm ngàn cuộc ra quân. Vì thế, lần dừng quân chiều nay, có lẽ chúng tôi là những kẻ sung sướng nhất. Một người đã huyết sáo nho nhỏ. Một người cố lục dưới đáy ba lô, tìm gói lương khô cuối cùng để chống cơn đói. Một người đang cởi áo hơi trên ngọn lửa. Trong thình không màu sậm tối, những cánh dơi từ trong lòng tháp vụt bay ra, lượn vờn trên đầu đám quân. Những tiếng reo giòn của lửa thật êm ái. Và chúng tôi mong vô cùng được nghe lại tiếng xe mành bánh bên đường. Người lính già thì mong chờ về gặp đàn cháu nội ngoại, hay hợp rượu thuốc. Người lính trẻ thì mong gặp người yêu trông đợi. Còn tôi, thú thật, thèm được chấp đôi cánh của một loài ó bay về thành phố. Rồi một góc tối trong một quán cà phê, đầy âm nhạc, đầy bạn hữu, đầy những sợi khói nồng nàn, lãng đãng của ngày thanh xuân. Rồi

rượu, đàn bà... Tôi đang dệt những cơn mơ rực rỡ ấy trong một buổi tối đầy bình an này.

oOo

Một tiếng nói đã cất lên giữa những đứa con ăn sương nằm đất: “Đây là thành Đồ Bàn. Tháp trước mặt là tháp Cảnh Tiên hay còn gọi là Tháp Đồng đẩu”. Một giọng nói khác phụ vào: “Thì ra bọn mình đang đóng đô trên kinh đô Chiêm Thành”. “Vâng, tháp này là nơi mà vua Chế Bồng Nga đóng đô. Tôi nghe một ông già trong vùng kể lại, đây là nơi vua Trần đã một lần chiếm đóng và tàn phá khủng khiếp...”

Tôi vẫn nằm dựa lưng vào ba lô, lắng nghe những lời trao đổi. Giọng nói buồn buồn của người lính ngồi bên cạnh đã làm tôi xúc động. Thì ra, bãi cỏ xanh mướt này, từng là một bãi chiến trường. Tôi đã đọc trong sách vở mô tả lại trận đánh ghê khiếp trong lần vua Trần viễn chinh. Vua Trần Duệ Tông đã bị phơi xác khi tìm cách thúc đoàn quân chiếm thành Đồ Bàn. Rồi những cuộc viễn chinh sau đó, sau khi vua Chế Bồng Nga qua đời, đã mỗi lúc mỗi xô đuổi người Chiêm Thành chạy về phía Nam. Thành Đồ Bàn bị thất thủ. Kinh đô Chiêm bị thiêu hủy. Giờ đây là những phế tích đau buồn bằng mấy ngọn tháp cô quạnh trong dòng vô tình của lịch sử. Chúng như biểu tượng một thời của đèn đài cung điện, của xe ngựa dập dìu. Chúng có mặt như là những hồn ma cô đơn nhất.

Một người bạn đã xin tôi một điếu thuốc lá đen. Tôi cười: bao thuốc xanh của tôi đã bị ướt nhào nhoẹt khi lội qua sông. Gió đã bắt đầu lạnh hơn. Những ngọn lửa đã bắt đầu yếu dần. Trăng đã lên cao, nằm lẻ loi trên một chòm cây khảnh khiu. Tiếng vạc lại nổi lên, đều đều từ phía đồng ruộng. Tôi vẫn nằm yên, lưng dựa vào ba lô, và tâm hồn tôi trải rộng như bóng đêm đang phủ. Có tiếng chửi thề: “Bộ xe để đưa rước ông bà lớn, các cô các cậu lớn hết sao bây giờ vẫn chưa thấy ló mặt đến”. Một giọng khác phụ họa: “Chắc mấy tay bán hết xăng rồi, giờ này xe nằm ụ”. Rồi tiếng ho khan nổi lên trong hàng quân, cùng tiếng cười la từ phía ban chỉ huy. Có lẽ, trong tâm trí của mỗi đứa con chiến trường đều hiện hiện những ngọn đèn thân yêu nhất của mình. Và vô tình giữa cõi trắng sáng trong vắt, tôi bỗng nhận ra một tấm bảng nổi lên trên một gò đất xanh um. Tôi đến nơi và đọc: “Mồ chôn tập thể địch quân”. Tôi hỏi người bạn, nguyên là dân địa phương. Anh ta trả lời: “Mồ chôn của cả tiểu đoàn V.C đấy. Cậu không nhớ lần bọn chúng về đánh Đập Đá, bị vây tứ phía, không còn để lọt một trụ sao?” “Vâng, tôi nhớ ra rồi. Đại Hàn nằm phía Bắc. Phía Đông Nam là mình. Phía Tây là trung đoàn. Vòng vây càng lúc càng siết chặt. Địch không một ai chạy thoát. Trận đánh suốt cả tuần. Nhưng tôi không thể ngờ, tại sao họ lại đào ngay tại đây để chôn xác người. Bi thiết quá” “Tại sao là bi thiết. Thì chôn ở đâu bây giờ? Cả trăm

mạng” “Tôi muốn nói cái oan khiên của lịch sử. Mấy trăm năm trước, bao nhiêu người chắc đã chết tại nơi này. Và mấy trăm năm sau, lại thêm bao nhiêu xác người khác nữa nằm tiếp thêm... Họ đòi nợ nhau. Và cuối cùng Bắc Nam Chiêm Thành cùng nằm chung dưới một gò huỵch”.

Giữa lúc ấy, từ phía xa, mờ ần một ánh đèn bão. ánh đèn càng lúc càng tiến lại gần phía chúng tôi. Chừng như người mang đèn không hề biết sự có mặt của đám con chiến trường. Giọng quát của người lính canh: “Ai đó đứng lại !” Ngọn đèn đứng yên. Tiếng nói mất còn trong sợ hãi vọng lại: “Tôi đây, xin các ông tha cho tôi, bởi tôi không biết...” Dưới ánh trăng sáng vắng vặc, tôi thấy mờ hình dáng của một bà lão. Tiếng cằn nhằn của người lính tiếp tục vang lên: “Bà già quả gan thật. Bà không biết giờ này giới nghiêm hay sao? Một mình bà lại đến khu vực này. Bà đi tiếp tế cho VC hay sao?” “Bẩm ông, tôi già rồi” “Bộ già không phải là VC sao?” Tôi đến bên bà lão. Bây giờ tôi mới thấy rõ hơn. Tóc bà bạc phơ. Gương mặt nhăn nhúm lại. Tôi bắt gặp bà mang một gói vải. Tôi nói lính lục soát. Kinh nghiệm cho chúng tôi biết đa số những người dân trong vùng đều có chồng con nhảy núi, và đêm đêm họ hay mang đồ tiếp tế. Có thể là thuốc tây, áo quần, hay lương khô. Người lính mở gói đồ. Một bó nhang, giấy vàng bạc, một nải chuối... Chỉ có bấy nhiêu. Tim tôi chột nhói. Vâng, tôi đã hiểu. Hiểu hơn ai hết, vì chính mẹ tôi cũng từng làm như vậy trong những đêm xa xưa, sau khi anh tôi vượt sông cái. Bà đã dám lặn lội đến bãi chiến để thấp nén nhang, đốt vàng bạc, với niềm tin là hương hồn của người chết được siêu thoát, không còn phải kêu gào thảm thiết giữa đàn âm binh chết trận. Tôi hỏi bà lão: “Chắc ngoại có thân nhân chết và bị chôn dập dưới hố phải không?” Bà lão ú ớ. Tôi nói tiếp: “Cháu không làm khó dễ gì ngoại đâu. Bởi mẹ cháu cũng thế, hầu hết những người mẹ có con chết trận đều như thế.” Bà lão tự nhiên òa khóc: “Đêm nay rằm tôi không thể để nó lạnh lẽo dưới đất. Tôi mong nó lên hưởng chút hương đèn...” “Dạ, ngoại nói đúng. Khi chết rồi ai cũng như ai, không còn là nguy cũng không còn là VC, không còn Bắc không còn Nam. Thừa ngoại, xin ngoại cho con một cây nhang, để con cùng cầu cho anh ấy, nghe ngoại.” Tôi nói mà lòng tôi rần rụa.

Danh ngôn lời Phật dạy

Ai đó cứ là ngưỡng mộ và thêm muốn hạnh phúc của người khác, quay đầu nhìn lại, phát hiện thì ra mình đang là con người được người khác ngưỡng mộ và thêm muốn. Thực ra, mỗi ai cũng đều hạnh phúc cả. Chỉ có là, hạnh phúc của bạn thường chứa đựng trong con mắt của người khác.

VỀ, MƯỜI MẢNH VỤN

Song Thao

1.

Buổi trưa chợ vắng người. Gọi là chợ chứ thực ra chỉ là hai dãy hàng quán bên con đường đất lổn nhổn làm chiếc xe gắn máy nảy lên từng chập. Xe phải tránh người, tránh những chiếc rổ chiếc mẹt của đám con nít bán rong vài mớ hành, ít trái chanh, dăm bó rau muống, và tránh những cục đá nằm rải rác trên con đường hẹp. Người Quảng nhồi lên nhồi xuống từng chập. Những miếng thịt tím bầm khô mặt làm bãi đáp cho đám ruồi xúm xít qua lại cũng nháy nhôm trước mặt Quảng. Bà bán hàng lười biếng cầm chiếc quạt tả tơi xua đuổi lũ ruồi cho có lệ. Chúng co cẳng bay là đà rồi thần nhiên đáp xuống lại như đám con nít rần mắt bõn cọt. Mấy con cá nằm thẳng cẳng giương những tròng mắt đục ngầu bốc mùi tanh tưởi. Nắng và nóng phả xuống về uể oải biếng nhác làm đờ đẫn những người bán hàng đang thềm giấc ngủ trưa.

Đường rày xe lửa nằm song song với con đường đất run lên bần bật. Đoàn tàu ngắn ngủn chỉ năm bảy toa rùng rùng đi ngang. Những toa tàu màu xanh mới được sơn lại què kệch diêm dúa. Diêm dúa như thành phố Quảng đã mười năm rời xa. Người ta đua nhau sơn phết nhà cửa, đua nhau dựng lên những bảng hiệu nhiều màu chói chang kích thước lớn hơn cần thiết. Đi trong thành phố thấy mệt con mắt. Nhịp thở xốn xang như lạc vào một khu chợ phiên náo nhiệt quay cuồng.

Nhà Vũ ở cạnh đường rày xe lửa. Ngày xưa Quảng vẫn nề Vũ hàng chục năm đánh bạn với những chuyến xe đêm gọi thức từng chập mà trước sau nhất định chỉ sản xuất một trai một gái. Vũ có khuôn mặt tròn thứ gì cũng hơi nhiều một chút. Môi, mũi, mắt, tai đều nhỉnh hơn bình thường. Chỉ có những nốt sẹo di chứng của căn bệnh đậu mùa là nhỏ. Nhỏ nhưng dày. Chúng nằm có lớp lang trên khuôn mặt được chúng bạn gọi đùa là mặt nguyệt. Một khuôn mặt như vậy chẳng có thể được cấm trên một cơ thể bình thường. Thân hình Vũ ô dề dề dàng. Khi Quảng đến chào Vũ để lên đường xuất ngoại Vũ chỉ dạn đi dạn lại có một điều. Nhớ gửi về cho "moa" quần áo lót hiệu Fruits of the Looms cỡ lớn nhất. Cười. Tây nó mặc cỡ nào thì "moa" mặc cỡ đó.

Cái thân thể người Việt gốc voi đó đổ vào người Quảng. Nấn tay nấn vai. Miệng bai bãi la. Thế này là thế nào nhỉ? Quảng âm thầm trở về chẳng báo cho ai biết nên Vũ luống cuống ngạc nhiên. Cặp kính trắng gọng đen có những đường nét cục mịch được Vũ kéo lên liên hồi. Cũng Việt Kiều đấy chứ nhỉ? Vào đây! Quảng bị lỗi xềnh xệch vào trong nhà. Mẹ nó đâu lên mà coi có lạ không này! Vợ Vũ từ dưới bếp chạy lên, hai tay chùi vào ống quần, kêu lên thảng thốt. Ủa, anh Quảng đấy à? Chúa ơi, ai ngờ được gặp lại anh!

Vũ ngồi đối diện với Quảng. Hai ly cà phê trên bàn bốc mùi thơm ngào ngạt. Vũ cười cười ngắm Quảng như ngắm một vật lạ bỗng nhiên bay vào nhà. Cậu mập ra đấy nhỉ? Dễ thương cũng vỡ được cả chục kí. Nghe này. *Việt Minh, Việt Cộng, Việt Kiều. Trong ba Việt ấy Đảng yêu Việt nào? Việt Minh thì tuổi đã cao. Việt Cộng đói rách xanh xao gầy mòn. Việt Kiều tuổi hãy còn son. Đảng yêu Đảng quý như con trong nhà.* Sướng nhé! Nhưng đây là thập niên 80. Qua thập niên 90, Việt Kiều các cậu nhiều tên bựa quá. Lừa tình, lừa tiền, nhăng nhặng nhít nhít chẳng ra làm sao cả. Bèn có thơ sửa sai. *Việt Minh, Việt Cộng, Việt Kiều. Có ba thằng ấy tiêu điều nước non!*

2.

Mẹ Quảng méo máo ôm chầm lấy con. Con về thật đấy hả con? Bàn tay xương xẩu trên tám chục tuổi nắn nắn tám lạng của đứa con đã mười năm xa cách. Mừng quá cũng khóc. Buồn quá cũng khóc. Tháng tư năm 1975 cả nhà chui rúc vào gầm chiếc cầu thang xi măng cốt sắt để tránh bom đạn. Chiếc máy thu thanh chạy pin từ trong góc tối ra rả vang lên tiếng đầu hàng của Dương Văn Minh. Mẹ Quảng méo máo ôm từng đứa con, xoa đầu từng đứa cháu lúc nhúc trong kẹt cầu thang. Rồi chúng mày sống ra sao bây giờ? Những khuôn mặt ngơ ngác thất thần nhìn nhau. Đôi mắt nào cũng đỏ hoe ngấn lệ. Cả nhà như những con thú vừa bị một chiếc lưới khổng lồ chụp xuống. Tê dại. Từng đứa con trai đeo túi xách vào trại cải tạo cùng một ngày. Mẹ Quảng khóc cạn nước mắt. Con mỗi đứa bị dồn vào một góc núi rừng. Mẹ đêm đêm chẳng rời tay khỏi chuỗi tràng hạt. Bao nhiêu nước mắt đã âm thầm trào ra. Rồi nước mắt tiễn đưa những đứa con trốn chạy ra nước ngoài. Nếu tính thêm những chuyến rời của tản cư, di cư, chạy loạn, chạy giặc, đời người có lẽ chỉ là những chuỗi nước mắt kết dính vào nhau.

Quảng lò mò xuống gầm cầu thang cũ. Nước vôi hai mươi năm trước vẫn còn nguyên vẹn. Vàng ó hơ. Trong góc kẹt nơi ngày xưa đặt chiếc máy thu thanh nay giăng kín mạng nhện. Cơn gió vô tình đong đưa những sợi tơ đan kết đều đặn. Sóng lưng Quảng bắt giắc lạnh căm. Ngực anh nóng ran hoảng hốt. Thời khắc kinh hoàng xưa như vẫn còn hằn vết trong Quảng.

Mười năm xa xứ chưa thể xóa nhòa được mười năm khắc khoải bất an với những người coi chữ tín như một thứ xa xỉ thừa thãi. Lúc nào trong người cũng chờ đón bất trắc. Ra đường nhìn trước ngó sau. Lên giường vẫn mường tượng tiếng đập cửa.

Tâm chẳng an, hồn chẳng thanh thoi, chẳng phải chỉ từ khi bước chân xuống phi trường mà hình như từ một ngày trước đó.

3.

Phi trường Charles de Gaulle sáng sớm ngày cuối năm vắng vẻ. Quảng kéo hành lý tới quầy Hàng Không Việt Nam làm thủ tục về nước. Chị cán bộ vất vèo ngồi trong quầy khó đăm đăm xăm sói xấp vé máy bay. Những hình ảnh chụp lại trong đầu Quảng. Chị công an phờng mạnh bạo dở từng trang cuốn sổ trình diện quản chế sau khi học tập cải tạo về. Đôi mắt khinh khỉnh dò hỏi. Những câu hỏi dăm dẩn cộc lốc. Chị cán bộ lạnh tanh với hành khách:

- Cho hành lý vào cân.

Quảng đẩy hai chiếc va ly vào. Chiếc bàn cân hiện lên số sáu mươi. Đôi mắt ranh mãnh, chiếc miệng cười gằn:

- Dư ba mươi ký!

Quảng thần nhiên:

- Tôi đi từ Canada được mang hai va ly mỗi chiếc nặng 32 ký.

- Anh qua đây bằng máy bay của hãng nào?

- Air France.

- Anh ở Paris bao nhiêu ngày?

- Năm ngày.

- Vậy thì anh mất ưu tiên từ Bắc Mỹ qua rồi. Anh chỉ được mang theo ba chục ký.

- Khi lấy vé tôi đã hỏi kỹ về số hành lý được mang theo trên suốt chặng đường bay. Họ có ghi vô giấy đăng hoàng đây.

Quảng đưa giấy của hãng du lịch bán vé máy bay cho anh ra. Chị cán bộ không đọc một chữ vứt trả lại cho Quảng:

- Chờ anh trưởng quầy tới giải quyết. Anh làm mất thời giờ của người khác!

Anh trưởng quầy đứng giữa đám hành khách chuyển tiếp máy bay qui cố hương. Anh vung tay vung chân miệng nói tía lia. Những âm thanh như những tiếng súng. Lỗn nhỗn. Chối chang. Quảng chờ anh bước về phía quầy vé. Mặt anh gân guốc dường như đã quên cười từ lâu lắm rồi. Mái tóc cắt cao có một vệt xéo trước trán trông như cánh của một con dơi xò ra mỗi mét. Chiếc áo len cụt tay choàng bên ngoài chiếc sơ mi trắng vải cứng. Chiếc quần đen thẳng nếp ống chặt. Quảng thấy phảng phất hình ảnh của thanh niên Hà Nội 1954.

Chị cán bộ nhìn Quảng hất hàm:

- Anh giải quyết trường hợp anh này. Tôi giải thích mà anh ấy không chịu.

Anh quay sang Quảng dăm dẩn:

- Sao?

Đầu Quảng chụp chòn bộ điệu của các cán bộ trong trại cải tạo. Mười năm ở ngoài nước làm khách hàng được chiều chuộng tập hư cho con người Quảng. Anh sững sờ trước cách đối xử với khách hàng như phong cách của một cán bộ chấp pháp đang hỏi cung. Anh bấm bụng trình bày rành mạch câu chuyện và đưa giấy tờ của văn phòng du lịch nơi anh lấy vé ra. Anh trưởng quầy giật mạnh tờ giấy, liếc mắt đọc rồi lên giọng quyền thế:

- Quy định của chúng tôi là ba mươi ký. Có khiếu nại gì thì về chỗ anh lấy vé mà khiếu nại. Anh muốn mang hết đồ đi thì trả tiền cước rồi về đòi tiền họ.

Quảng bực tức:

- Tôi phải trả thêm bao nhiêu tiền cước?

Anh trưởng quầy hất hàm hỏi chị cán bộ:

- Bao nhiêu?

Chị cán bộ loay hoay tính toán rồi ngẩng mặt lên:

- Năm trăm đô la!

Quảng lấy va ly ra để vứt bớt đồ. Bà khách đứng sau thì thào vào tai Quảng:

- Cậu giúp cho họ trăm đô là xong.

Quảng lắc đầu. Bụng anh cồn cào khó chịu. Như đang trườn người vào một đường hầm tăm tối chật chội.

4.

Người đàn bà đứng cạnh Quảng quay lại phía sau nói lớn:

- Nhảy nữa đi con!

Đứa bé gái khoảng sáu tuổi chừng như đã mệt nghe mẹ bảo lại tiếp tục co hai chân lên nhảy. Chiếc váy đầm nhỏ xíu bật lên bật xuống. Thấy Quảng ngơ ngác nhìn, người mẹ quay sang anh vừa cười vừa nói:

- Bắt cháu nhảy cho muỗi khỏi cắn!

Khu nhận hành lý của phi cảng Tân Sơn Nhất còn ngái ngủ vào sáng sớm ngày đầu năm dương lịch. Mấy ngọn đèn vàng ạch hắt xuống những vệt sáng thiếu hụt. Không khí ẩm ướt nặng nề. Bầy muỗi chẳng thấy vo ve bay lượn nhưng chúi đầu vào da thịt lúc nào không biết. Mặt đứa nhỏ đã bắt đầu nhăn. Về thăm quê hương cực dữ! Người mẹ quay qua phân bua với Quảng:

- Về thăm nhà mà chỉ sợ cháu bệnh thì khôn!

- Sao chị không thoa thuốc trừ muỗi cho cháu?

- Có thoa rồi đấy chứ! Nhưng muỗi ở đây nó lì lắm!

Thuốc trừ muỗi, thuốc đau bụng, thuốc ngừa sốt rét, thuốc cảm, thuốc trụ sinh... Hành lý về thăm nhà nặng những thuốc. Người đi trước mách người đi sau. Không ăn rau sống, không uống nước đá, không ăn hàng ngoài đường... Toàn những điều cấm kỵ. Tiếng thì là về nhưng cứ như không phải về. Ngày xưa Quảng bị thử mấy anh lính Mỹ đánh giặc theo kiểu nhà giàu tha theo cả nước uống. Ngày nay anh lúc nào cũng dính vào mấy chai nước suối, mấy lon coca hoặc pepsi. Phải là coca hoặc pepsi, mới nhấm thử một chút xá xíu bản xứ là bụng dạ đã luông tuông mất toi đi mấy ngày nằm nhà. Chỉ có một chuyện nhỏ nhỏ là miếng nước uống cũng đủ xa lạ với quê hương bản xứ. Anh tự hỏi. Có phải tôi về không nhỉ?

5.

Một đoàn người rách rưới rờn rần theo Quảng trong sân chùa Vĩnh Nghiêm. Đứa cháu làm hướng dẫn viên kiêm tài xế xe gắn máy chở anh đi thăm lại cảnh xưa người cũ cầu nhau:

- Cậu cho nó làm chi vậy?

Đứa nhỏ ăn may quần áo dơ dáy, mũi dãi thập thò, cầm chiếc lon nhôm lái nhải đi theo làm Quảng quên mất lời dặn dò. Phần vì thấy đứa nhỏ tội nghiệp,

phần vì muốn thoát khỏi cái phiền toái lẻo đẹo theo sau, Quảng đã đại dột bỏ tờ giấy bạc vào chiếc lon méo mó. Không, anh cũng không đến nỗi đại lắm. Anh đã nhìn chung quanh thấy đứa nhỏ đứng có một mình mới bày tỏ lòng từ bi. Ai ngờ đứa nhỏ như một con chim mồi. Thấy con chim viễn xứ đại dột là Quảng vừa sập bẫy là đoàn người từ khắp các hẻm hóc trong sân chùa túa ra bao vây. Đứa cháu phải nhờ một tu sĩ ra dẹp loạn Quảng mới thoát vòng vây ra khỏi chùa được.

Từ đó Quảng bao kín cái tủ tâm cất kỹ vào lòng. Nhìn những người đói khổ như nhìn những chiếc bóng bên đường. Anh về mà như xa lạ. Phải tập dừng dừng. Phải luyện cho coi lòng chai đá. Sống không phải là bày tỏ mà là che dấu. Quảng nghĩ tới những ngày sống trong trại cải tạo. Thu người lại. Lủi thủi. Một mình một bóng.

6.

Không hẳn là một điều cấm kỵ nhưng chẳng nên đại dột: lái xe ở Saigon. Ông bạn Quảng khoát tay lia lịa. Chớ đấy nhé! Nhìn những khối xe cộ - xe hơi, xe gắn máy, xe đạp, xích lô, tắc xi - trôi đi như những cơn sóng lũ sĩ khí trong người nhụt hẳn đi. Bôn ba sao được với các anh hùng anh thư bản xứ. Xe đi ngược chiều nhau lấn ép không chút nương tay. Đôi khi vui tay còn chạy còi rầm rộ luồn lách vùn vụt. Ngã tư không có đèn lưu thông mặc tình mà lấn. Xe dồn cục tượng như không có cách gì gỡ ra nổi. Ngã tư có đèn xanh đèn đỏ, xe cộ sắp hàng rú ga chờ đèn xanh là mạnh ai nấy vọt. Quẹo trái khỏi cần nhường xe trước mặt đang phóng tới. Tất cả cứ đường ta ta cứ đi. Mà đường của người ta cũng cứ chen. May nhờ rủi chịu. Bụng Quảng chẳng có một chướng nào lầy gì mà luồn lách trong cái bát quái trận đồ trên đường phố Saigon.

Vậy mà giữa dòng xe cộ ngổn ngang đó vẫn có những anh tây chị đầm mặt tươi rói bon chen với dân bản xứ trên những chiếc xe gắn máy, xe đạp. Đôi khi đạp cả xích lô nữa. Hai anh tây cời trần một anh đạp, một anh ngồi trên ghé đi dạo phố phường đảo mắt thích thú nhìn ngang nhìn dọc, tay đập đập chiếc thắng dưới yên xe nghe lách cách vui tai.

Dân Saigon kêu những anh tây chị đầm này là "tây ba lô". Họ là những thanh niên thiếu nữ ít tiền đi du lịch với mỗi một chiếc ba lô trên vai. Tới Saigon cơm đường, cháo chợ, ngủ nhà trọ, thuê xe đạp, đếm từng đô la. Họ tụ tập trên khu Phạm Ngũ Lão, nơi có những nhà trọ chỉ vài ba đơn một ngày.

Nhìn vẻ nhớn nhợ của đám người trẻ da trắng đang tham dự một cuộc chơi thích thú vừa với túi tiền Quảng thấy xốn xang trong lòng. Nổi bất an trong anh như phồng lên. Bụng anh cồn cào nóng nẩy. Cô đầm trẻ tóc ngắn ngồi nhún nhảy trên chiếc xích lô do một anh tây áo vạt vai phô một tảng lòng ngực đang thú vị đạp bổng quay sang Quảng cười. Hello! Quảng "hi" lại. Những người đang du lịch bao giờ cũng có cái hể hả dễ dai muốn san sẻ bớt những niềm vui đầy ắp trong bụng ra cho người khác. Quảng nhớ lại cái quảng cáo chữ lớn trong văn phòng du lịch anh tới lấy vé máy bay. Bốn chữ cỡ

lớn nằm chiếm một góc trên tường: Du lịch Việt Nam. Giỡn. Anh đâu có du lịch Việt Nam. Anh trở về. Anh không có niềm vui trong bụng như cô nhỏ da trắng tóc vàng nên chữ "hi" của anh chắc không phải là điệu nhạc. Đèn vàng của phía đường nằm ngang vừa sáng, chiếc xích lô đã vội vã lao nhanh với tiếng hô của anh tây lông ngực. Cô đắm la theo không quên quay lại gửi Quảng một chiếc hôn gió. Quảng chợt thấy đôi môi rực rỡ tươi như một đóa hoa vừa nhấp nước.

Những đôi môi của các cô gái Saigon quanh anh đều bị băng kín dưới những khẩu trang. Saigon là thành phố của bụi đường. Đi loanh quanh một chút áo quần đã phong trần rít rít, môi miệng ăn đất vàng lờm. Dân Saigon tự bảo vệ bằng những chiếc khăn tay quấn ngang mũi miệng. Cứ như những kiểm khách bịt mắt. Đám con buôn nhanh tay vợ tiền bằng cách sản xuất hàng loạt những khẩu trang tung ra bán khắp nơi. Một miếng vải đủ che kín miệng mũi với hai sợi thun mắc vào tai. Cả thành phố bịt miệng bịt mũi. Cũng có lý. Trăm tội từ cái miệng tuôn ra, ngàn uế khí từ cái mũi thu vào. Bịt quách đi là xong!

7.

Anh xích lô vui tính chỉ tay vào lè đường. Toàn ôm không đấy. Cả một dãy lè tối tăm chỉ được thấp sáng bằng những ngọn đèn tù mù treo ở trước cửa mỗi nhà. Những bóng người ra vô chập chờn như những bóng ma. Đường Nguyễn Bình Khiêm gần góc Sở Thú đây mà. Phải không anh? Dạ, đúng đấy. Họ bán gì ở đây vậy? Cà phê nhưng cà phê là phụ ôm là chính.

Chiếc xích lô chòng chành theo từng ổ gà. Quảng nắm chặt tay vào thành xe. Anh mỉm cười trước phản ứng tự nhiên của mình. Xe nhào thì thành xe đứng vững được sao? Khi leo lên chiếc xích lô anh đã có cảm giác không yên bụng. Chiếc xe cao nghều nghệu mà lại hẹp ngang khó mà thăng bằng nổi. Anh xích lô nói không sao. Bác cứ lên đi. Bảo đảm mà. Cứ liều vậy thôi chứ ngồi mà bụng thót từng hồi. Cả thân người Quảng được đưa phăng phăng vào dòng xe cộ với tiếng thảng, tiếng la của anh xích lô. Nhiều lúc Quảng phải nhắm mắt. Lại một phản ứng tức cười nữa. Nhắm mắt bộ dòng xe cộ tứ tán trước mặt biến mất hết sao?

Anh xích lô thông báo thêm. Thịt chó ôm đó. Rồi lẩu ôm, nhà hàng đặc sản ôm, karaoke ôm... Thời buổi mở cửa cứ bung ra hết tiền. Có gì bung đó. Làm lớn hết lớn, làm nhỏ hết nhỏ. Các cô gái còn trợ trợ thân mình cũng mở cửa kiếm ăn.

Chiếc xe hơi Toyota mới toanh ép xích lô vào lè đường. Anh xích lô buột miệng chửi thề. Quảng liếc thấy chiếc nón cối để trong phía kính sau xe. Tư bản đồ đầy bác. Giai cấp tiền tiến số một. Anh xích lô lại chửi thề. Tiền không đấy. Quảng vụt nhớ tới anh cán bộ giảng viên trong trại học tập cải tạo. Giọng anh gân lên. Trong chế độ Cộng sản hoàn thiện con người làm theo khả năng, hưởng theo nhu cầu. Chẳng ai cần thu vén của cải cho riêng mình. Vàng chỉ có giá ngang với những viên gạch xây cầu tiêu.

Quảng bỗng muốn nhìn mặt người cán bộ ngồi trong xe hơi. Biết đâu chính là anh giảng viên ngày cũ. Và anh đang ngồi nghĩ cách thu vén thật nhiều vàng. Chẳng phải để xây cầu tiêu. Vàng bây giờ là xe hơi, nhà lầu, đầu máy, tủ lạnh... Cái chế độ Cộng sản hoàn thiện trong sách vở muôn đời vẫn chỉ nằm trong sách vở. Thời buổi thị trường ai mà cộng nữa. Người ta mãi miết chia.

Những bức tường rào quanh các cơ quan, doanh trại ngày xưa nay chẳng còn dấu tích. Bức tường Bá Linh còn đổ hướng chỉ mấy bức tường èo uột mỏng dính này. Thế vào những bức tường là những căn nhà kiên cố chiếm kín hết những khu sân rộng xưa. Cửa công cứ việc chia đồng đều là xong tuốt. Những căn ở mặt tiền biến thành các cửa hàng tư doanh làm ăn nhộn nhịp. Quảng la cà vào một cửa hàng bán đồ sành sứ.

- Con trâu này bao nhiêu đây chị?

- Dạ, anh cho trăm ngàn.

Giọng Bắc lanh chanh nghe cứng cỏi. Cô bán hàng nâng con trâu bằng đất lên đứng sát vào người anh:

- Cả dãy này chỉ có em có đồ sắc sảo nhất. Anh xem kỹ cái mặt con trâu nhé. Trông cứ như trâu thật ấy! Anh là Việt Kiều phải không? Anh lựa con trâu này là có mắt tinh đời lắm. Em nhập bao nhiêu cũng hết. Toàn Việt Kiều mua không đấy. Chỗ anh em, em bớt cho anh chục ngàn đấy. Lấy anh giá vốn chín chục thôi. Để em gói nhé! Mang đi xa là phải gói cẩn thận kéo võ. Anh ngồi vào ghế này chờ em gói nghe! Chỉ một tí là xong thôi.

Con trâu giá vốn chín chục, sau khi trả giá, được bán với giá năm chục ngàn. Đúng qui luật thị trường! Cô bán hàng với bộ đồ màu tím nhạt có thêu hoa óng ả chẳng lẽ gì kể cả những tiếng "em" nũng nịu. Quảng đã gặp nhiều người từ Bắc vào, đàn ông cũng như đàn bà, họ xưng "em" ngọt sớt với bất cứ ai. Chẳng lẽ cái xã hội không giai cấp đã tạo nên những con người thu mình xuống thấp lè tè như vậy cả sao?

8.

Để dầu gì chú ơi! Chỗ nào ngon ăn thì cốt cán từ ngoài nở vô chiếm hết. Cha mẹ, anh em, họ hàng, bạn bè của cán bộ chức quyền xếp hàng chui vào cả. Đó là chỉ mới nói tới "thân", còn "thế", còn "ngân" nữa chú ơi. Chẳng ai khi không mà kiếm được việc làm tốt. Chú cứ thử vào các cơ quan mà coi, chỗ nào béo bở một chút là nói giọng Bắc không hề!

Cô cháu lí lắc của Quảng cười nhạt chấm dứt câu nói. Đầu óc Quảng điểu nhanh những khuôn mặt đã gặp. Chị cán bộ quày vé Việt Nam Hàng Không ở Paris, anh trưởng quầy dấm dản, anh phi công phụ, các cô tiếp viên trên máy bay, các nhân viên của trạm chuyển tiếp Việt Nam Hàng Không ở Dubai, Trung Đông... Dân chiến thắng không! Lại một bài tính chia nữa.

Ông bạn già của Quảng gật gù cái đầu trắng như bông điểu tuyết thêm một nụ cười gằn. Nay ông ạ, sức người ta chỉ cai trị nổi một làng mà giao cho cả một nước thì nó ra sao chắc ông cũng thừa biết đi rồi. Câu nói gọi cho Quảng nhớ lại vài chuyện mà

anh đã muốn quên đi. Chiếc máy bay Boeing 727 Việt Nam Hàng Không mới mua lại của Air France chở Quảng từ Paris về Việt Nam trông cũng còn mới lắm. Trong phòng vệ sinh có một thùng rác nằm kín đáo cạnh bồn rửa tay trên có gắn một tấm bảng đồng xanh xấn đề chữ "waste". Tất cả đều hài hoa, thẩm mỹ. Thế mà trên vách tường chống tiếng động trắng tinh sát đó người ta nở nguệch ngoạc viết bằng bút ni đen chữ "thùng rác" với một mũi tên xiêu vẹo chỉ xuống. Quảng cảm thấy vừa tức giận, vừa tiếc nuối, vừa ngượng ngùng. Như nhìn thấy một đứa trẻ vò nát một bông hoa đẹp trong công viên.

Nét ngượng ngùng còn lẫn quất trong anh khi anh nhìn những bộ mặt ngơ ngẩn của một vài người ngoại quốc hiếm hoi trên máy bay Việt Nam. Lúc đó máy bay sửa soạn cất cánh bay về Việt Nam sau khi đã lấy xăng và cho hành khách vào nghỉ ngơi tại phi cảng Dubai ở Trung Đông. Hành khách từ phi cảng đã trở về chỗ ngồi. Máy phóng thanh loan báo yêu cầu hành khách ngồi yên tại chỗ để kiểm soát. Các cô cậu tiếp viên chia nhau đi từng dãy ghế đếm đầu người. Anh trưởng trạm đứng ở đầu máy bay điều khiển. Những ngón tay chỉ lên từng đầu người với cái miệng lẩm nhẩm đếm số. Quay trở lại báo cáo anh trưởng trạm tổng số nhiều cô cười ngật nghẹo. Quên. Lại túa nhau đi đếm lại. Thiếu một người. Đếm lại nữa. Những khuôn mặt ngoại quốc bắt đầu khó chịu nhìn anh trưởng trạm và các cô các cậu loay hoay đuổi bắt những con số giữa những nụ cười, những cái đập vai, những lời nói bỡn cợt như chẳng có gì phải vội vàng cả. Máy bay cất cánh trở một tiếng.

9.

Chiếc bồn phun nước giữa ngã tư Nguyễn Huệ, Lê Lợi tung lên trời từng vốc nước trắng xóa. Ánh nắng đầu ngày hắt từng mảng ánh sáng xuyên qua những lá liễu éo lá làm long lanh những hạt nước đang đuổi bắt nhau rộn rã. Mắt Quảng mừng rỡ thấy Tín Nghĩa Ngân Hàng ở góc đường bên trái, kem Pôle Nord ở góc phải, đối diện là Rex một bên, Eden một phía. Cả một thời hò hẹn hiện về. Quảng cảm thấy cái mát mẻ thơm dịu trong Pôle Nord. Mắt anh. Mắt em. Những đuôi mắt móc vào nhau nóng bỏng. Ly kem ba màu trên bàn chảy ra thành một màu nhờ nhờ băng láng. Vía hè mòn gót những tình nhân đi lên đi xuống bát phố không biết mệt. Những mini jupe nhịp nhàng hóm hỉnh, những áo dài quanh quất nghịch ngợm, những đêm lễ lạc áo dạ hội thơm ngát phố phường. Và những bông hồng e ấp trao tay trước những quán hoa bằng bạc chất Paris.

Tiếng động vang vang khắp bốn phía kéo Quảng về với thực tại. Những quán hoa vừa bị đập phá nằm ngổn ngang một đồng xà bần. Những viên gạch vĩa hè đâm chân tình nhân đang được cạy lên từng mảng. Những khối gạch xanh vàng đỏ vô hồn đang được lát vội để kịp làm đẹp thành phố. Quảng thần thờ như chính tim anh đang bị cạy ra khỏi lồng ngực.

Đứa nhỏ có dáng dấp già trước tuổi khẽ khều tay Quảng. Mua không thầy? Bàn tay nhanh nhẹn rút từ

túi áo ra một xấp hình khỏa thân. Quảng lắc đầu. Chơi lịch đặc biệt không thầy? Quảng khoát tay thấy cho câu trả lời. Đứa nhỏ lúi nhanh như một con sóc vội đi kiếm mồi. Quảng nhìn theo cái dáng tội nghiệp tan biến vào hàng người lui tới trước rạp Rex. Mắt Quảng bỗng vương vịu ngạc nhiên. Một bóng người ăn mặc như lính lệ ngày xưa đang lui tới trên lề đường. Phía sau là một hàng cờ ngũ hành mới tinh. Anh lính lệ có phần diêm dúa với những màu sắc chói chang của áo quần còn xếp nếp. Chiếc nón trên đầu bóng lưỡng quang dầu. Triều đình dinh thự chi đây mà canh gác! Không, anh đang đứng đón khách nơi phố thị thời mở cửa. Nằm trên hàng cờ là hàng chữ bằng đồng bóng loáng. Nhà hàng Cung Đình. Cũng là một thứ cung đình! Người Quảng bừng bừng như lên cơn sốt. Truyền thống dân tộc đang vất vả cúi lạy những đồng tiền xanh.

10.

Tiệm phở chỉ có chừng dăm bảy chiếc bàn vuông vức nhỏ xíu. Chiếc ti vi để xéo trên góc quầy thu tiền. Henry Chúc và Dalena đang nhận nhịp ca hát. Quảng ngạc nhiên chăm chú vào màn ảnh nhỏ. Một show của Paris By Night. Thực khách vừa ăn phở vừa thưởng thức chương trình ca nhạc của những đồng hương vạn dặm xa xôi. Một số người ghé mắt coi. Một số chăm chú vào tô phở lèo tèo ít miếng thịt. Có lẽ họ đã coi đi coi lại rồi. Nhạc hải ngoại tràn lan khắp thành phố. Những video, CD, băng nhạc mới nhất vang vang trên từng ngõ hẻm. Những Tuấn Ngọc, Khánh Ly, Khánh Hà, Ý Lan, những Tuấn Vũ, Hương Lan, Duy Khánh thoải mái ca hát. Tại chợ Huỳnh Thúc Kháng, những băng nhạc hải ngoại nằm phơi dưới nắng. Giá cả có phần rẻ hơn ở Canada.

Chẳng cứ nhạc, các đài VOA, BBC...cũng là những khách hàng quen thuộc của dân chúng. Quảng đã có lần nghe trọn bản tin của VOA khi đi dọc theo các ngõ hẻm trong vùng Thị Nghè. Quảng cười thầm trong bụng. Nghe dễ chịu hơn những âm thanh chất chúa của những chiếc loa phường khóm mười năm trước đây nhiều.

Mười năm trước anh đã bỏ nước ra đi. Chẳng nghĩ tới chuyện sẽ có ngày về. Vậy mà hôm nay anh đang sống giữa những người thân trong thành phố cũ. Những khuôn mặt thân thương đã hằn thêm gió bụi mười năm. Anh đã về nhưng anh không có đời sống của những người ruột thịt đang sống. Cuộc sống của anh ở một nơi khác với những lo toan khác. Anh chỉ có thể chia xẻ chứ không sống được đời sống này. Cuộc sống của anh nơi đây là cuộc sống với chai nước suối. Rất vương vịu và bất an.

Vũ dúi cho anh một mẫu giấy nhỏ khi bắt tay từ giã anh tại phi cảng. Ông đọc ít câu thơ cho vui. Người ta nói là của Thế Lữ đấy. Đọc cho biết. Thế đó, bọn tôi, ở nhà.

Ở đâu? Ta ở chốn này,

Nằm trong hồ hững, gối tay vô tình

Nhỏ to bạn hữu quanh mình

Trông ra thì có mà hình như không.

Gởi những nhà lãnh đạo Việt Nam hiện nay

Tý nỗ

Trong tháng 04 năm 2014, nhận được nhiều tin thả tù chính trị mà xem ra biết được nhà cầm quyền Việt Nam bối rối vì những thành phần đối lập, những người có những ý kiến khác mình về xây dựng đất nước, rồi bị nhà nước chụp mũ cho là phản động, chống lại chế độ đương thời như: Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ, thả từ trại giam và tống khứ ra nước ngoài, thả Vi Đức Hồi, thạc sĩ Nguyễn Tiến Trung, thầy giáo Đinh Đăng Định, ông Nguyễn Hữu Cầu, những người tù chính trị đã làm xôn xao dư luận cả nước, và còn cầm tù rất nhiều người khác nữa vì lý do có những ý kiến, tư tưởng không hợp với nhà nước. Nếu cứ đà này thì đất nước ta không tiến lên được, chỉ có thụt lùi và mất nước về tay ngoại bang. Những nhà lãnh đạo hiện nay nên học hỏi ở những nước lân bang gần với chúng ta để đất nước thoát ra khỏi cảnh nghèo đói, chậm tiến, lạc hậu, nhất là về vấn đề chính trị, như tự do dân chủ và nhân quyền, để 90 triệu người dân có đủ cơm ăn áo mặc và thoát được cảnh cai trị quái đản như hiện nay.

Sau đệ nhị thế chiến, nước Nhật đã vươn lên trở thành một cường quốc kinh tế của thế giới. Một nước thua trận, một nước nằm trên quỹ đạo có nhiều thiên tai, lại không có tài nguyên khoáng sản và không được thiên nhiên ưu đãi. Nhưng đã trở thành một cường quốc kỹ nghệ, họ được như vậy là nhờ tinh thần học hỏi, sự kiên tâm làm việc, tôn trọng của công, không trộm cắp hối lộ. Họ thật là một tấm gương đối với chúng ta vì, cùng ở châu Á gần gũi với nếp sống dân tộc Việt. Chúng ta nên bắt chước những cái hay của người, không vì tự ái vật, anh hùng rơm. Hoàn cảnh của chúng ta cũng có một số người bị đẩy đi ra nước ngoài bắt đầu từ sau 30-04-1975, những tinh hoa đó, nhất là từ thế hệ thứ hai, đã có hàng trăm ngàn bạn trẻ, họ có cử nhân tiến sĩ thật, chứ không dummies như những nhà lãnh đạo đất nước hiện nay. Lắm người đã học hỏi được những điều vô cùng bổ ích hơn hẳn những người trẻ được gởi đến các nước văn minh để học tập của Nhật từ nhiều thập niên trước. Vì đã 39 năm sau khi hòa bình thống nhất không có chiến tranh mà đất nước quý vị lãnh đạo vẫn nghèo khó, thiếu thốn đủ thứ, cái gì cũng phải nhờ người ngoài viện trợ hoặc cho vay mượn mới có, thì thử hỏi ngày nào mới tiến lên. Hiện tại chứng minh, quý vị thiếu tài năng, thiếu đạo đức nên đã để dân tộc tụt hậu như hiện nay.

1-Tinh thần học hỏi.

Sau khi Nhật thua trận vì hai trái bom nguyên tử của Mỹ thả xuống ở Nagasaki và Hiroshima, nước Nhật tan hoang với số người chết và nạn nhân lên đến 220.000 ngàn. Người Nhật phải bắt tay xây dựng từ con số không. Nhà lãnh đạo của đất nước đã ý thức tầm quan trọng của giáo dục, vì giáo dục là yếu tố

cần thiết để phục vụ xã hội Nhật vươn lên, họ đã gởi rất nhiều người trẻ đến các quốc gia tiên tiến để du học, nhất là Mỹ. Để học hỏi những kỹ thuật hay của người về kỹ thuật, sản xuất, chất lượng, bảo quản, bảo trì để hàng hóa họ sản xuất ra có chất lượng cao, bảo quản tốt, lâu bị hư hỏng.

Trăm lần nghe không bằng một lần thấy. Nếu bạn đã có một lần đến Nhật bạn mới thấy tinh thần làm việc của họ, mới thấy dân Nhật sạch sẽ, làm việc chăm chỉ, cần cù và kiên nhẫn. Cái ấn tượng từ khi bước xuống phi trường Narita, đến nhà ga Tokyo rộng mênh mông và đầy người qua lại, nhưng sạch sẽ không có một cọng rác hay một mẩu kẹo Sô mi gum trên các nền gạch thì ta phải ngưỡng phục dân Nhật đến độ nào. Nếu đi sâu vào các cơ quan hành chính, các văn phòng, công sở, trung tâm thương mại, chỗ mua sắm nơi họ làm việc ta mới nhận ra sự cần cù chăm chỉ nhẫn nại của người dân Nhật. Những cửa hàng ăn, uống phục vụ rất sạch sẽ, ngăn nắp, những tiếp viên nhanh nhẹn và niềm nở. Đặc biệt là không bán giá cao với người nước ngoài, hay với người từ nước khác tới mà còn lóng ngóng với việc chi trả bằng đồng Jen khi mới đến Nhật. Đặt biệt ở Nhật các trung tâm về du lịch, giá hàng cũng không chênh lệch nhiều như ở các nước tiên tiến, hoặc các nước chậm tiến khác như Việt Nam ta. Chính vì lý do đó, đi du lịch ở Nhật, ta không lo lắng “*bị chặt chém*” như ở các nước khác trên thế giới, từ đồ uống, đồ ăn đến việc mua sắm.

2-Sự kiên tâm, nhẫn nại làm việc.

Trẻ em sinh ra trong nước Nhật được giáo dục rất thực tế, khác với người trẻ của nước Việt Nam ta. Những trẻ em Nhật sớm nhận ra rằng, họ được sinh ra trên một dải đất hẹp, hàng năm bị động đất và bão táp, không có khoáng sản, không có tài nguyên thiên nhiên, mọi cái cần phải đi mua của các nước khác, phải chờ từ xa về. Từ những bài học thực tế đó đã giúp cho những người trẻ từ sau khi chào đời và dần trưởng thành biết kiên tâm làm việc, biết nhẫn nại chịu đựng với những khó khăn, không bị chán nản mỗi khi gặp khó khăn.

Đến Nhật, điếm đầu tiên đập vào mắt người du khách là thấy những người trẻ ở ngoài đường, đi từng nhóm, từng đoàn mặc đồng phục, đẹp mắt, gọn ghẽ. Đến nổi nếu bạn là du khách, muốn bỏ một cọng rác bạn cũng tự động ngó trước, ngó sau, tìm chỗ (*thùng*) bỏ rác, chứ không dám vứt bừa xuống đường. Vì nếu một người trẻ thấy bạn xả rác bừa bãi xuống đường, em nào thấy được sẽ chạy đến lượm cái rác bạn vừa bỏ đem bỏ vào thùng rác công cộng, thì bạn đã tự cảm thấy xấu hổ rồi, vì ở Nhật mọi người đều tự trọng như thế.

Sự kiên tâm nhẫn nại mà bạn dễ thấy nếu bạn mới đến Nhật lần đầu, hoặc bạn là du khách, thì điếm đến là nhà bưu điện, ngân hàng và những trung tâm mua sắm, bạn sẽ nhìn thấy những người phục vụ của họ, họ tận tâm, hòa nhã làm bạn dễ chịu, không

mảy may khó khăn hay tìm cách làm tiền như nhiều nơi khác bạn đã đến.

3-Tôn trọng của công.

Ở Nhật thật khó mà tìm được những tin tức có liên quan đến tham ô hối lộ của các viên chức nhà nước trên báo chí, hay những công trình bị rút ruột như Vinalines của nước Việt Nam ta, hoặc những nhân viên cảnh sát đứng ở các ngã tư đèn đỏ, ở trên xa lộ, các cửa khẩu để làm tiền dân, như ở đất nước ta, nghe tin trên đài, đọc báo, hầu như ngày nào cũng có. Người Nhật biết tôn trọng của công, và coi trọng của người khác, đến nỗi một cái bóp của ai vô ý đánh rơi, hoặc bỏ quên trên xe bus, thì chỉ ngày hôm sau có cảnh sát đưa đến nhà cho họ, không hề mất mát những thứ ở bên trong, vì qua những giấy tờ đọc được ở trong bóp.

4-Hàng ngũ cán bộ không tham ô hối lộ.

Hàng ngũ cán bộ, có nghĩa người làm việc cho các công sở, lãnh lương hàng tháng của nhà nước, không quen đi trễ về sớm, mà họ bám thẻ đủ giờ mỗi ngày khi làm việc, không lấy trộm đồ nơi công sở, coi trọng của công, của người khác, không cầm làm lấy lộn của người, vì đồ của họ đắt giá hơn của mình. Họ coi những hành vi trộm cắp thật xấu xa, cho nên những vấn đề liên quan đến của công mà họ có liên hệ, hay bị mang tiếng là không trong sạch thì họ thường hay từ chức. Đây là văn hóa đặc trưng của người Nhật.

Họ khác với nhiều dân tộc trên thế giới. Mua quan bán tước, những nhiệm vụ dân cử như dân biểu, thủ tướng, tổng thống, hết nhiệm kỳ thì bày trò sửa đổi hiến pháp để ngồi lại, muốn làm thủ tướng tổng thống cả đời, gần chết thì trao quyền lại cho con, cháu, anh hay em. Chính vì vậy dân tộc, đất nước họ cứ lùi dần, không thể nào tiến lên. Không khác gì thừa xa xưa: đất nước là của Vua, có thời của người Tàu, có thời của người Pháp. Rồi đến nay nước Việt Nam là của Đảng. Vì vậy ruộng đất của cha ông để lại đã trở thành Hợp Tác Xã, thuộc về nhà nước. Đảng làm chủ, cho dân mượn tạm để canh tác, khi nào đảng cần thì lấy lại.

Chính bởi bất tài, cai trị đất nước không giống ai, nên đã ở vào thế kỷ 21 mà xã hội Việt Nam cứ từ từ đi xuống, trong khi dân số thì cứ từ từ tăng lên, tạo cho đất nước cứ mỗi ngày một nghèo khó thêm. Thiếu lương thực, thiếu việc làm, thiếu nhà ở, giáo dục thì chỉ chấp vá, bằng cấp sản sinh ra nhiều mà việc làm thì không, chưa kể văn bằng của những người học tại chức: bằng mua, bằng dõm, bằng giả. Những lao nô bán ra nước ngoài sau này phần lớn là đi lao động, ở đợ, nhiều nước ở lậu, làm nhiều điều bất hợp pháp như ăn cắp rồi tuồn về trong nước bán lậu thuế. Đây là những điều thực tế của những nhà lãnh đạo Việt Nam hiện nay phải chịu trách nhiệm, “*thượng bất chánh thì hạ tắc loạn*”.

Dân tộc Việt Nam đã quá thấm đờn khổ đau sau 1000 năm bị giặc Tàu đô độ, một trăm năm bị đế

quốc Pháp cai trị. Hai mươi năm nội chiến từng ngày vì ý thức hệ Cộng Sản và Tư Bản do các đế quốc tạo ra. 39 năm Đảng Cộng Sản cai trị cả nước. Đã làm cho Việt Nam hoàn toàn phá sản, đánh mất văn hóa, đạo đức của một dân tộc có tới 4000 ngàn năm văn hiến.

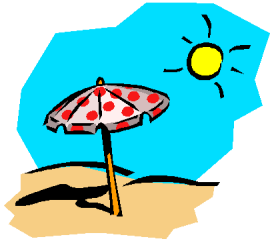
Thời sự những tháng qua về tình hình Ukraine, không hiểu đảng cộng sản Việt Nam có tình ngộ ra không?

Ukraine thuộc địa của Liên Xô cũ, cũng như Việt Nam thừa 1989 về trước, người dân muốn có tự do dân chủ. Nhưng lãnh tụ Poetin (*tổng thống nhiệm kỳ thứ ba, sau khi mãn hạn hai nhiệm kỳ làm tổng thống, đưa bạn mình là Medvedev lên thay, xuống làm thủ tướng một nhiệm kỳ để sửa đổi hiến pháp, rồi ra ứng cử lại, lên làm tổng thống nhiệm kỳ ba, rồi sẽ làm tổng thống nhiệm kỳ bốn*), thật là quái đản trong xã hội văn minh hiện nay. Quyền lực của nước lớn nằm kế bên không chịu cho Ukraine độc lập, hơn nữa phần đất này trước 1989 nằm trong quỹ đạo của Liên Xô, cho nên ngày nay tổng thống Poetin của Liên Xô muốn thuộc về họ, dù rằng Liên Xô đã phủ nhận chế độ Cộng Sản, theo tự do tư bản. Nhưng chỉ theo nửa vời thôi, óc thực dân, óc Cộng Sản, tính bá quyền lúc nào cũng còn nằm sẵn trong tư tưởng các nhà lãnh đạo những nước lớn, có quyền, có thế, có tài nguyên là dầu khí. Thật vậy, chẳng có đất nước nào, chẳng có đảng nào yêu dân tộc Việt Nam bằng chính người Việt Nam với nhau. Lịch sử đã chứng minh điều đó. Đừng đặt dân tộc Việt với 90 triệu dân dưới cái trướng của Xã Hội Chủ Nghĩa. Cái đảng quái dị này đã bị vứt vào sọt rác từ năm 1989 đến nay, sao cái đảng cộng sản Việt Nam vẫn còn nắm lấy, vẫn còn vin vào để gây bao khổ đau cho dân tộc Việt. 70 năm rồi chưa đủ sao ? Hay phải mượn lời họ Trịnh một ca sĩ rất được lòng đảng cộng sản Việt Nam của những năm trước 1975, để hát lại:

**“Một ngàn năm nô lệ giặc tàu,
Một trăm năm nô lệ giặc tây,
Bảy mươi năm cộng sản đọa đày.
Gia tài của mẹ để lại cho con,
Gia tài của mẹ là nước Việt buồn”.**

Thật đất nước Việt Nam ta xui xẻo bị một chủ thuyết được thế kỷ coi là quái vật cai trị, cho nên sản sinh ra những quái vật làm điều đứng cho Dân tộc. Vì quá đói, quá nghèo nên đến nơi đâu cũng trở tài “*ăn cắp vặt*”, chỉ ăn cắp vặt thôi chứ không dám đụng tới những bí mật quốc gia khác. Ở lậu, trốn bạch phiến, trốn thuế làm hoen ó người Việt Nam đang có mặt ở thật nhiều quốc gia tiên tiến trên thế giới. Họ vì ghê tởm chế độ cộng sản mà phải trốn đi sau 30-04-1975. Mong những nhà lãnh đạo Việt Nam hôm nay đừng gọi người Việt tỵ nạn chúng tôi là Việt Kiều, hãy dùng từ cho nó chính khi phải giao tiếp với Tổng Thống Obama hay các thủ tướng tổng thống khác trên thế giới./-

Du Lịch

Kinh đô ánh sáng Paris

Công trường Concorde

Công trường rộng lớn, giữa có ngọn tháp đá của Ai Cập gọi là tháp Obelisk và hai vòi phun nước nằm bên cạnh. Phía Nam công trường là dòng sông Seine với một cây cầu rộng bắc ngang, phía Đông là vườn hoa Tuileries với rừng cây mùa Xuân đang trở lộc xanh tươi thấp thoáng nhiều tượng đá cổ. Phía Tây công trường bắt đầu đại lộ Champs Élysées rộng lớn với hai hàng cây xanh dẫn đến cổng đài kỷ niệm Khải Hoàn Môn. Phía Bắc công trường là 2 tòa nhà xưa bằng đá như một kiến trúc song đôi, tòa nhà bên trái là khách sạn Crillon và tòa Đại Sứ Hoa Kỳ nằm phía sau đó. Tòa nhà đá bên trái là Bộ Hải Quân Pháp.

Công trường Concorde ở trung tâm Paris.

Công trường Concorde được thiết kế bởi Ange-Jacques Gabriel và được xây dựng năm 1755 trên nơi ngày xưa là một hồ nước hình bát giác. Công trường khởi đầu có tên là Place Louis XV nhằm vinh danh nhà vua đang cai trị. Trong Cách Mạng Pháp 1789 tượng nhà vua bị giật xuống và công trường được đổi tên thành công trường Cách Mạng (Place de la Révolution) và trở thành pháp trường chém đầu rất nhiều người quyền thế thời ấy. Máy chém được đặt giữa công trường và nhân vật cao nhất bị tử hình là vua Louis XVI vào ngày 21 tháng 1 năm 1793 trước sự chứng kiến reo hò của dân chúng. Kế đến chịu xử trảm là Hoàng Hậu Marie Antoinette và nhiều nhân vật khác nữa, trong vòng một tháng vào mùa Hè 1794 đã có tới 1,300 người bị chém đầu tại công trường này. Một năm sau khí thế cách mạng tan dần, máy chém được mang ra khỏi công trường. Để hòa giải dân tộc công trường được đổi tên thành công trường Concorde (Hòa Hảo) vào năm 1795.

Trong thế kỷ 19 công trường đã đổi tên nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn giữ tên Concorde.

Ngọn tháp Obelisk bằng đá hoa cương đỏ cao 23 mét (75 ft) ở giữa công trường có niên đại 3,300 năm được phó vương Ai Cập tên Mehemet Ali tặng cho nước Pháp năm 1831. Ngọn tháp nguyên thủy được đặt trước cổng vào đền Luxor ở Ai Cập được dùng như đồng hồ do bóng cây tháp in xuống mặt đất khi mặt trời di chuyển. Phó vương Ai Cập tặng Pháp 2 cây tháp nhưng vì quá nặng nên chỉ chở về Pháp được một, đến Paris vào cuối năm 1833, ba năm sau vua Louis Philippe cho đặt giữa công trường Concorde ngay nơi thời cách mạng đặt cỗ máy chém và người ta xây thêm 2 bồn phun nước ở hướng Bắc và Nam cạnh cây tháp đá.

Tháp còn lại ở Ai Cập vào thập niên 1990, Tổng Thống Francois Mitterrand tặng trở lại cho nước Ai Cập.

Đại lộ Champs E'lyées

Công trường Concorde là đầu phía Đông của đại lộ Champs Élysées (Avenue des Champs-Élysées) nên rời công trường là xe chúng tôi đi vào đại lộ Champs Élysées. Dọc theo đại lộ Champs Élysées là khu thương mại giải trí sang trọng và danh tiếng nhất Paris với những rạp chiếu bóng, quán cà phê, những cửa hàng thời trang nổi tiếng cũng là nơi mà giá bất động sản rất đắt có thể giá thuê lên đến 1.5 triệu USD một năm cho một cửa hàng rộng 1,000 feet vuông (92.9 mét vuông). Đại lộ nằm theo hướng Tây Bắc-Đông Nam dài 2 km (1.25 mile) nằm trong địa phận Quận 8, đầu phía Đông như chúng ta đã biết là Công trường Concorde và đầu phía Tây là Công trường Charles De Gaulle (trước kia là Place de l'Étoile) có Khải Hoàn Môn là một kiến trúc to lớn đồ sộ.

Hoàng cung Grand Palais nay là nhà trưng bày trên đại lộ Champs Élysées.

Về lịch sử Champs Élysées có nghĩa là “cánh đồng ruộng Élysan” một địa danh trong truyền thuyết Hy Lạp, sở dĩ có tên đó vùng đại lộ này cho tới Khải Hoàn Môn thời xưa kia là những ruộng rẫy trồng hoa màu và những chợ rau cải ngoại ô thành phố. Năm 1616, Hoàng Hậu Marie de Medici (công chúa nước Florence) vợ thứ hai của vua Pháp Henry IV cho xây

đại lộ hai bên trồng cây nối từ điện Tuileries đi về hướng Tây là phần đầu của đại lộ Champs Élysées sau này. Điện Tuileries xưa kia nằm trên vườn Tuileries hiện nay, bị phá hủy năm 1871 trong phong trào Paris Commune nổi dậy sau chiến tranh với Prussian (Đức). Năm 1724 người ta nối dài đại lộ tới công trường Place de l'Étoile và xây vườn hoa Tuileries trên nền cũ của điện Tuileries. Cuối những năm 1700, Champs Élysées trở thành con đường buôn bán quần áo thời trang, những tòa nhà đồ sộ bên trong là những thương xá sang trọng dành cho giới thượng lưu trong đó lộng lẫy nhất là cửa hàng Élysées Palace. Ngày nay khi chúng tôi ngang qua đây đại lộ rộng lớn có 10 làn xe với hai hàng cây cao bên trong là lối đi cho bộ hành rộng không thua con đường lớn bên ngoài. Cuối đại lộ là Khải Hoàn Môn vươn cao một cách lẫm liệt uy nghi. Đại lộ thanh thang hoành tráng nên những cuộc diễn hành trong ngày Quốc Khánh Pháp (14 tháng 7) hàng năm diễn ra trên con đường này. Đại lộ từng chứng kiến những biến cố lịch sử đến tối cũng như vinh quang của nước Pháp như cuộc diễn binh của quân Phát Xít Đức khi kéo vào chiếm đóng Paris ngày 14 tháng 6, 1940 và cuộc diễn hành của Tướng Charles De Gaulle dẫn đầu đoàn quân Đồng Minh giải phóng Paris ngày 25 tháng 8, 1944.

Khải Hoàn Môn

Cuối đại lộ Champs Élysées ở hướng Tây sừng sững một kiến trúc to lớn uy nghiêm, đó là Khải Hoàn Môn (Arc de Triomphe) do Hoàng Đế Napoléon cho xây dựng vào năm 1806 sau khi chiến thắng trận Austerlitz với nước Anh và liên minh do Anh thành lập. Giai đoạn này uy thế của Napoléon rạng ngời sau những chiến thắng lừng lẫy với Áo ở Ý Đại Lợi (trận Marengo 1800), 1806 thừa thắng xông lên ông chiếm luôn kinh đô Vienna của đế chế Áo Hung rất hùng mạnh thời bấy giờ, khiến Áo phải gả Công Chúa Marie Louise cho Napoléon để cầu hòa. Nước Pháp thời bấy giờ làm bá chủ một vùng Tây Âu rộng lớn, cô lập phong tỏa nhiều đường hàng hải khiến các nước Anh, Áo, Đức, Nga nuốt hận chờ cơ hội phục thù.

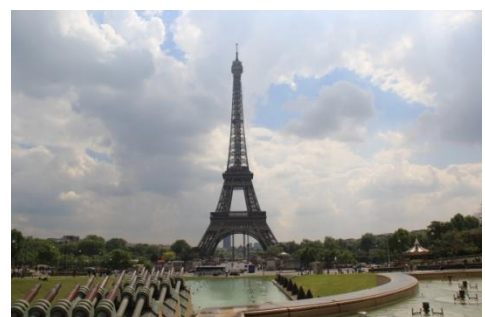
Khải Hoàn Môn là đài kỷ niệm nổi tiếng nhất Paris được làm bằng đá hoa cương trắng trên một trục đại lộ rộng lớn hoành tráng nhất ở Paris. Nó nằm ở tâm điểm của công trường Charles De Gaulle nơi hội tụ 12 đại lộ tỏa ra mọi phương hướng như vầng thái dương trên cờ Nhật Bản trước Đệ Nhị Thế Chiến. Khải Hoàn Môn là đài ăn mừng chiến thắng nhằm vinh danh những chiến sĩ chiến đấu cho nước Pháp, đặc biệt là những cuộc chiến dưới thời Napoléon. Khải Hoàn Môn được lấy theo kiểu Đài Titus của La Mã do ông Jean Chalgrin thiết kế và phụ trách xây dựng. Công tác xây dựng tiến hành rất chậm chạp ngay trên vị trí trước đây đã có một đài kỷ niệm hình con voi lớn. Nội việc đúc nền móng mất đến 2 năm, năm 1810 khi Napoléon kéo quân về Paris từ chiến

trường phía Tây với Công Chúa Áo Marie Louise bên cạnh duyệt qua Khải Hoàn Môn lúc ấy vẫn chưa xong, chằng chịt những giàn giá bằng gỗ. Năm 1811, kiến trúc sư Jean Chalgrin lại qua đời giao công trình dang dở cho Jean Nicolas Huyot. Công tác lại đình hoãn sau khi Napoléon thất trận Waterloo vào tháng 6 năm 1815 trước liên quân Anh, Đức, Hòa Lan và bị đày ra đảo St. Helena. Tại đây ông đã sống những chuỗi ngày còn lại cho đến ngày 5 tháng 5, 1821 vị hoàng đế từng đưa nước Pháp lên tột đỉnh vinh quang qua đời. Năm 1840, thi hài ông được vua nước Pháp Louis Philippe cho đem về Paris và duyệt qua Khải Hoàn Môn do ông ra lệnh xây dựng ngày trước. Lúc ấy Khải Hoàn Môn đã hoàn thành đứng giữa trời Paris sừng sững uy nghi hoành tráng, có lẽ nằm trong quan tài ông đã ngậm cười nơi chín suối. Rồi thi hài ông được đem về đền liệt sĩ Les Invalides để an nghỉ nghìn thu bên cạnh những chiến hữu của ông và những vị tướng anh hùng dân tộc cũng như một số người trong gia tộc như người anh là Joseph Bonaparte, em là Jérôme Bonaparte và con ông là Napoléon II.

Khải Hoàn Môn trên đại lộ Champs Élysées.

Khải Hoàn Môn đã từng chứng kiến những biến cố lịch sử nước Pháp vinh quang cũng như đau buồn trong đó có quân Đức năm 1871 (rút khỏi Paris sau cuộc chiến Prussian), quân Pháp thắng trận Đệ Nhất Thế Chiến năm 1918, quân Đức vào chiếm Paris năm 1940 và quân Pháp cùng Đồng Minh giải phóng Paris năm 1944. Charles De Gaulle đã từng thoát chết trong cuộc ám sát tại đây trong một cuộc duyệt binh.

Tháp Eiffel

Khải Hoàn Môn ngày nay là một trong những hình ảnh quen thuộc tượng trưng cho Paris, ngày đêm tấp nập du khách, trong những dịp lễ lớn đều tổ chức hoặc diễu hành ngang qua đây như ngày Quốc Khánh hàng năm. Ban đêm suốt đại lộ Champs Élysées giăng đèn rực rỡ và Khải Hoàn Môn được chiếu sáng rất đẹp.

Nhà thờ thánh tâm trên đồi Montmartre

Xe đậu trên đại lộ lớn Boulevard de Rochechouart gần ga Anvers phía Nam nhà thờ, từ đó chúng tôi theo con đường nhỏ hai bên là nhà hàng quán rượu để lên đồi Montmartre. Hôm nay buổi sáng tinh mơ các nhà hàng chưa mở cửa, chỉ có các tiệm bán đồ kỷ niệm, tạp hóa. Đi sâu vào khu nhà ở, nhà cửa trên đồi Montmartre này rất đẹp, kiến trúc xưa cũ cả trăm năm bằng đá cái cao cái thấp bên những cánh cổng sắt hoa văn mỹ thuật. Những con đường hẹp lát đá quanh co lên những con dốc, những nấc thang cho người đi bộ, tất cả tạo thành một nét đặc biệt cho khu Montmatre. Khu nghĩa địa Montmartre với những ngôi mộ kiến trúc cầu kỳ xưa cũ, có những nhà mồ to lớn xây tháp nhọn như nhà thờ. Có những ngôi mộ đá bỏ hoang lạnh lẽo không thân nhân. Nhiều mộ văn nhân nghệ sĩ tới giờ này vẫn còn những bó hoa tươi của người hâm mộ.

Vài trăm năm trước, đồi Montmartre là khu ngoại ô cho dân lao động Paris nhưng vào những năm đầu thế kỷ 19 một số họa sĩ, nhà văn, soạn nhạc về đây sinh sống tạo thành một khu sinh hoạt văn hóa phồn thịnh.

Xung quanh nhà thờ nhất là bên phía Tây nhiều phòng tranh, quán rượu, nhà hàng tấp nập khách văn nghệ tập trung bàn luận về văn chương, âm nhạc, nghệ thuật. Có một khoảng sân rộng tên Place du Tertre tập trung nhiều họa sĩ đường phố, bày giá vẽ tranh và họ vẽ chân dung cho du khách ngay tại chỗ. Khu dưới đồi gần đó là khu đèn đỏ gần công trường Pigalle nổi tiếng Paris là khu ăn chơi về đêm với những rạp hát, những sàn nhảy khỏa thân và nổi tiếng nhất là rạp Moulin Rouge hoạt động từ năm 1889 là nơi khai sinh ra điệu vũ đá chân cao (can can dance.)

Kiến trúc to lớn nổi bật nhất trên đồi Montmartre là nhà thờ Thánh Tâm (Sacré-Cœur) được bắt đầu khởi công từ năm 1875 và hoàn thành 1914 do Kiến Trúc Sư Paul Abadie vẽ họa đồ mô phỏng theo kiểu Romano-Byzantine của nhà thờ St. Front ở Périgueux và công trình do Giám Mục Guibert của giáo phận Paris chủ quản. Kinh phí xây cất do hai thương gia Alexandre Legentil và Hubert Rohault de Fleury tài trợ nhằm tạ ơn Thánh Tâm Chúa Jesus Christ đã phù hộ cho nước Pháp tồn tại trong cuộc chiến tranh xâm lăng của nước Prussia (Đức) vào năm 1870.

Nhà thờ bằng đá trắng có những ngọn tháp tròn mà ngọn tháp chính lớn là điểm cao thứ nhì ở Paris sau tháp Eiffel. Nhà thờ nằm trên đồi Montmartre ở về phía Bắc Paris và cửa chính nhà thờ nhìn xuống phía Nam tức trung tâm thành phố. Đứng ở sân trước nhà thờ nhìn xuống thành phố là một bức tranh vô cùng ngoạn mục nhất là những buổi hoàng hôn khi ánh nắng chiều dần tắt và thành phố bắt đầu lên đèn.

Nguyen - Truong

Administratiekantoor

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương

Particulier: belastingaangifte IB

- Ondernemers: overstapkorting 30%

Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

Y Học - Sức Khỏe

Vài điều cần biết về Thuốc Ngủ

Bác sĩ Nguyễn Ý-Đức

Mất ngủ có thể là khó đi vào giấc ngủ, không ngủ một mạch tới sáng hoặc giấc ngủ trằn trọc, nhiều mộng mị, không êm dịu bình an.

Mất ngủ chỉ là dấu hiệu chứ không phải là một bệnh. Nguyên nhân thông thường gây ra mất ngủ gồm có tác dụng phụ của một số dược phẩm trị bệnh, thay đổi hoàn cảnh, thay đổi môi trường và căng thẳng tinh thần.

Mất ngủ có thể tự điều chỉnh bằng cách thay đổi nếp sống, dùng thuốc trợ ngủ mua tự do hoặc thuốc cần bác sĩ biên toa.

Thuốc ngủ

Thuốc ngủ có thể là do bác sĩ biên toa hoặc mua tự do không cần toa.

a-Thuốc bác sĩ biên toa

Trước khi biên toa, bác sĩ thường hỏi những rủi ro đưa tới mất ngủ đồng thời cũng thực hiện một số xét nghiệm để biết rõ nguyên nhân. Thường thường bác sĩ biên toa cho dùng từ 2 tới 4 tuần lễ rồi khám lại xem thuốc có công hiệu như ý muốn. Nếu cần, bác sĩ sẽ thay toa.

Thuốc ngủ có 2 tác dụng: giúp dễ dàng đi vào giấc ngủ và giúp ngủ lâu hơn hoặc có cả 2 tác dụng.

Tác dụng phụ của thuốc ngủ có thể là cảm giác lâng lâng, ngầy ngất, tiêu chảy, buồn nôn, dị ứng hoặc vừa lái xe, ăn uống vừa buồn ngủ.

Thuốc ngủ không phải là đáp số cuối cùng cho sự mất ngủ. Ta có thể uống tạm vài ba đêm, nhiều lắm là 1 tuần lễ trong khi tìm nguyên nhân gây ra mất ngủ rồi điều trị tới nơi tới chốn.

Thuốc ngủ không cho ta giấc ngủ mà óc não cần. Nó làm giảm thời gian ngủ nghịch thường với mắt chớp đều và mộng mị. Mà khoa học cho mộng mị là để giải tỏa những căng thẳng xảy ra trong ngày, làm tâm hồn thư thái hơn. Nếu tình trạng rối loạn này xảy ra thường xuyên, con người sẽ có những ảo giác và kém tập trung.

Thuốc ngủ có thể giúp ta đi vào giấc ngủ dễ dàng hơn nhưng ta phải trả một cái giá là chuốc lấy cảm giác ngầy ngất, bải hoải, trì trệ, mơ màng, nửa tỉnh nửa mê và khó lòng nhớ những sự việc vừa mới xảy ra. Ấy là chưa kể nếu dùng thường xuyên, mỗi đêm, với phân lượng cao ta còn bị phụ thuộc, bị ghiền, khó mà dứt được.

Tiến sĩ Donald Bliwise, Đại học Y khoa Emory, Atlanta, đã nhắc nhở về việc dùng thuốc ngủ như sau : “Thuốc ngủ chỉ nên thỉnh thoảng mới dùng. Người ta thường không cần thuốc để ngủ. Nếu quý vị bị chứng mất ngủ kinh niên thì nên tham khảo bác sĩ chuyên khoa ngay”.

b-Thuốc Trợ Ngủ mua tự do

Với những mất ngủ ngắn hạn, có thể mua thuốc trợ ngủ không cần toa bác sĩ nhưng không nên dùng quá 2 tuần lễ.

Có 2 loại thường dùng là:

-Thuốc có chất chống dị ứng diphenhydramine như Benadryl, Somnex, Nytol

-Thuốc có chất chống dị ứng Doxylamine như Unisom

Ngoài ra, còn Melatonine là một loại hormone do não bộ tiết ra. Hormon này điều hòa giấc ngủ theo ngày và đêm có thể giúp ta rơi vào giấc ngủ dễ dàng hơn.

Vài điều cần lưu ý:

a-Trước khi dùng, nên hỏi ý kiến bác sĩ để coi xem các thuốc trợ ngủ này có phản ứng với các thuốc khác mà ta đang dùng hay không.

b- Thuốc trợ ngủ nhóm chống dị ứng có thể tăng tính cách trầm trọng của người đang bị bệnh suyễn, bệnh nghẹt thở kinh niên, suy gan trầm trọng, bí tiểu tiện, cao áp xuất mắt. Cần hỏi ý kiến bác sĩ trước khi dùng, kể cả phụ nữ đang có thai hoặc cho con bú sữa mẹ. Thuốc có thể làm giảm sản xuất sữa và chuyển sang sữa khiến cho bé bị ngầy ngất lây.

c-Không nên uống rượu khi đang dùng thuốc ngủ vì tình trạng ngầy ngất sẽ tăng

d-Không nên lái xe khi đang dùng thuốc trợ ngủ để tránh rủi ro tai nạn khi đang ở trong tình trạng ngầy ngất, buồn ngủ.

e-Khi giấc ngủ trở lại bình thường, nên ngưng thuốc ngủ từ từ. Đột nhiên ngưng có thể đưa tới hoàn cảnh mất ngủ trở lại.

Trước khi dùng thuốc trợ ngủ, nên lưu ý mấy điều như sau:

-Có uống nhiều hơn thường lệ nước uống có chất caffeine như cà phê, trà, cola hay không?. Với nhiều người cà phê gây mất ngủ.

-Có đang dùng các chất có tác dụng kích thích hệ thần kinh như Ritalin

-Có ngủ trưa quá lâu và tối không muốn ngủ;

-Có thay đổi việc làm từ ngày sang đêm hoặc thay đổi giờ giấc ngủ. Lý do là cơ thể phải thay đổi ngủ nghỉ theo thời khóa biểu miếu của công việc;

-Có bị các cơn nhức đầu đau xương khớp quấy rầy khiến cho không ngủ được

Thuốc ngủ với người tuổi cao

Quý vị tuổi cao thường là hay bị rối loạn giấc ngủ. Vì thay đổi sinh học của cơ thể. Vì thay đổi nếp sống. Vì lý do tình cảm, . Vì các bệnh kinh niên. Do đó, các cụ rất hay dùng thuốc ngủ.

Sau đây là mấy điều nên nhớ về thuốc ngủ xin được nhấn mạnh để quý vị tuổi cao lưu ý:

1- Thuốc ngủ bào chế trong phòng thí nghiệm thường được thử trước ở lớp người trẻ tuổi và không áp dụng cho người tuổi cao .

2- Người cao tuổi thường đã uống nhiều loại thuốc, nay lại thêm thuốc ngủ, sẽ có nhiều tác dụng phụ bất lợi như ngầy ngất, hay quên, chóng mặt, dễ bị té ngã gây thương tích .

3- Sự biến hóa, hấp thụ cũng như bài tiết dược phẩm ở người cao tuổi thường rất chậm, nhất là thuốc ngủ, gây ra sự tích tụ trong cơ thể, đôi khi có hại.

Gia chánh

Cách làm tàu hũ ngon không chứa thạch cao

Thay vì mua tàu hũ non bán sẵn ngoài chợ, bạn có thể tự tay chế biến món này vừa đảm bảo an toàn vệ sinh cho cả nhà vừa thơm ngon miệng.

Nguyên liệu:

- 200g đậu nành.
- 4 thìa canh giấm; 1 muỗng cà phê muối.

Cách chế biến:

- Đậu nành ngâm nước lạnh trong khoảng 6 tiếng, đãi sạch vỏ, rửa lại nhiều lần bằng nước sạch.

- Cho đậu nành vào máy sinh tố và xay nhuyễn với 0,5 lít nước lọc. Sau đó lọc lấy sữa đậu nành, làm nhiều lần để lọc bỏ hết xác đậu.

- Cho sữa đậu lên bếp rồi đun với lửa nhỏ. Trong quá trình nấu, nhớ khuấy nhẹ sữa liên tục vì đậu nành rất dễ cháy ở đáy nồi. Khi thấy đậu nành sôi nhẹ thì vớt bỏ bọt, tắt bếp.

- Hòa tan 4 thìa canh giấm với 1 thìa cà phê muối. Cho vào nồi đậu nành và khuấy đều để đậu nành kết tủa lại.

- Lấy một chiếc rổ nhựa, lót lên một tấm khăn bằng vải mịn, đổ hết đậu nành đã nấu vào. Xếp khăn gọn lại, lấy một vật nặng vừa phải đè lên bề mặt để phần nước dư chảy hết ra bên ngoài.

- Phần đậu phụ non còn lại trắng tinh, mềm và béo. Bạn có thể dùng để chế biến thành nhiều món chiên, xào, nấu canh... đều rất ngon miệng và bổ dưỡng.

Cười chút chơi

Chờ đến bảy năm

Cô gái kia ưng 1 ông già ế vợ. Lấy nhau được 7 năm thì cụ già mất.

Vài hôm sau cô được mời đến cơ quan để lo việc thừa kế di sản.

Khách đông, chờ hơn 1 tiếng đồng hồ mới được vào.

Nhân viên ôn tồn an ủi:

- Xin lỗi cô, cô chờ lâu lắm rồi hả?
- Vâng, tôi đã chờ đến 7 năm rồi ạ !

Tặng quà

Ngày đầu tiên hò hẹn, chàng tặng cho nàng quyển sách.

Nàng: - Wow, lần đầu tiên trong đời em được tặng sách.

Chàng nghe quá thương tâm, ôn tồn hỏi:

- Thế mấy người yêu cũ của em chưa bao giờ tặng em sao?
- Có chứ anh, họ toàn là tặng hột xoàn với xe hơi không hà!

Chỗ cất tiền

Trước khi đi ngủ, bà cụ dặn chồng:

- Ông nhớ xem chừng cửa nẻo, kéo trộm nó vào thì khổ đấy
- Bà khéo lo! Ngay cả tôi còn không biết chỗ bà cất tiền, huống chi người dưng.

Tôi chưa chết

Nhân viên kế hoạch hóa gia đình hỏi một người mẹ đang bồng một cháu bé trên tay:

- Bà bảo chồng bà đã chết 6 năm rồi, sao lại có cháu bé này?
- Chồng chết, nhưng tôi chưa chết...

Bị lừa

Một ông 55 tuổi tâm sự với bạn:

- Mình định lấy vợ, nhưng cô ấy còn chưa học xong trung học. Không biết mọi người có nói gì về mình không?
- Có lẽ về cậu thì không. Nhưng họ sẽ nói về cô ấy là: "... chắc bị lừa."

Cùng nhau ra ngoài

Hai bà hàng xóm nói chuyện với nhau:

- Suốt 10 năm kể từ ngày cưới, tôi và chồng tôi chỉ ra ngoài cùng nhau có mỗi một lần...
- Chắc là đi nhà hát hả?
- Không, khi nhà chúng tôi bị cháy...

Đòi cả hai

Một gã độc thân nói với bạn:

- Đàn bà ấy à, còn tệ hơn bọn cướp.
- Sao cậu nghĩ thế?
- Thì như cậu biết đấy, bọn cướp khi bắt được mình chúng chỉ đòi cái bóp hoặc mạng sống còn đàn bà... đòi cả hai !

Thích bóng tròn

Hai anh bạn tri kỷ tâm sự với nhau:

- Tí à, cậu thích mục nào trong ti vi nhất?
- Mục bóng tròn !
- Cậu bắt đầu mê bóng tròn từ bao giờ thế?
- Mê cái con ma gì, tại tới mục đó thì vợ tớ mới chịu tắt đèn đi ngủ!

Hét ra lửa

Hai anh hàng xóm tâm sự:

- Vợ của tớ làm trong đoàn xiếc, bà ấy mới học mà đã biết phun được lửa, tài thiệt !
- Vậy mà hay ho gì, vợ tớ có học hành gì đâu mà đã hét ra lửa, mửa ra khói từ lâu rồi!

Có gì của anh đâu

Hai vợ chồng đang ngắm nghía cái TV đắt tiền mới mua:

- Em nói đấy nhé, nếu mai này mình mà li dị cái TV này là của em.
- Rồi nhìn dáo dác quanh nhà, tiếp:
- Cái đàn piano cũng của em, cái bộ sofa này của em đem từ nhà mẹ, cái ....
- Thế có cái gì của anh không ?
- Đò trên lầu của anh
- Nửa đêm nghe tiếng sột soạt dưới nhà, vợ khều chồng:
- Anh à!, em nghĩ có trộm vào nhà, anh xuống dưới xem.
- Xuống làm gì, dưới đó có gì là của anh đâu!

Bà xã tôi ghen

Xếp thông báo với nữ nhân viên:

- Cô bị thôi việc, vì sự ghen tuông dữ dội quá ....
- Thừa xếp, em chưa có chồng, và cũng đâu có ghen với ai ?
- Cô không ghen, nhưng bà xã tôi ghen!

Giết nhiều thứ

- Mấy bà hàng xóm thật độc mồm, anh đã nói rõ với họ là em hát chỉ để giết thời gian mà họ không tin, họ lại đi nói linh tinh ....
- Họ nói gì thế ?
- Họ bảo hát hò như em là giết nhiều thứ chứ đâu phải chỉ giết thời gian !

Vẫn tốt như xưa

Có cô vợ nhìn vào kiếng rồi buồn bã :

- 20 năm rồi, bây giờ mặt xệ, ngực chảy, da nhăn, cái gì nhìn cũng ớn thần hồn. Anh à, có thấy cái nào còn nguyên vẹn không nói cho em mừng.
- ... Anh thấy mắt em vẫn TỐT như xưa !

SỔ VÀNG TƯỢNG ĐÀI THUYỀN NHÂN

Ngày	Tên	Đóng góp	
		Số Tiền	Hiện vật
7-4-2014	Ngô thị Ngoan - Paris	€ 200,00	
22-4-2014	VN Tran/TTM Nguyen	€ 20,00	
24-4-2014	Bùi tổ Nga/Nguyễn thanh Hùng	€ 50,00	
10-5-2014	Lân Ngô - Cali USA	€ 30,00	
10-5-2014	Nguyễn đăng Chương - Canada	€ 30,00	
12-5-2014	Fam. Pham Phuc Tien - 's Gravezande	€ 50,00	
12-5-2014	T.H. Le	€ 100,00	
Tổng kết kỳ này		€ 480,00	
Đóng góp các kỳ trước		€ 20.719,00	
Tổng cộng		€ 21.199,00	

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 8-4-2014 đến 16-5-2014

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	10-4-2014	Nguyen Hoan Nguyen	Kampen	839	€ 30,00	
2	16-4-2014	Nguyen V.V.	Maastricht	347	€ 30,00	
3	22-4-2014	V.T. Hoang	Oss	285	€ 30,00	
4	22-4-2014	Mac Thanh Van	Uden	291	€ 30,00	
5	24-4-2014	Huynh Tich Anh	Leeuwarden	455	€ 30,00	
6	28-4-2014	Nguyen Hong Son	Schijndel	296	€ 30,00	
7	29-4-2014	Tu Xuan Tan	Eijsden	351	€ 30,00	
8	29-4-2014	Le Phu	's-Hertogenbosch	272	€ 30,00	
9	30-4-2014	Ho Van Phu	Bergen op Zoom	241	€ 30,00	
10	2-5-2014	A. Vo	?	?	€ 30,00	*
11	2-5-2014	Nguyen T. T.	?	?	€ 30,00	*
12	5-5-2014	Nguyen Tan Vinh	Hoofddorp	705	€ 60,00	2 năm báo
13	5-5-2014	Phan T.T.U.	Nijmegen	381	€ 30,00	
14	5-5-2014	Truong T.N.	Leiden	118	€ 30,00	
15	6-5-2014	T.D. Nguyen/ K.C.Dao	?	?	€ 40,00	*
16	6-5-2014	Ta Viet Tham	Nieuwegein	199	€ 30,00	
17	7-5-2014	T.D. Nguyen	?	?	€ 30,00	*
18	7-5-2014	Hoang Van Thanh	Hoorn	790	€ 30,00	
19	9-5-2014	Tran Khac Viet	Ridderkerk	161	€ 60,00	
20	10-5-2014	Nguyễn đăng Chương	Calgary (Canada)	862	€ 40,00	
21	12-5-2014	Nguyen Xuan Ngon	Ridderkerk	724	€ 30,00	
22	12-5-2014	Nguyen T.S.	Uitgeest	94	€ 30,00	
23	12-5-2014	Nguyen Huu Ben	Lelystad	443	€ 30,00	
24	12-5-2014	Lm. Nguyen Duc Minh	Vlijmen	817	€ 34,00	
25	13-5-2014	Tran Van Chan	Bergen op Zoom	238	€ 30,00	
26	15-5-2014	Nguyen Bergsma CJ	Purmerend	30	€ 50,00	
27	16-5-2014	Nguyen Phu Giao	Houten	622	€ 30,00	

* độc giả: A. Vo, Nguyen T. T., T.D. Nguyen/ K.C. Dao và T.D. Nguyen xin liên lạc gấp về toà soạn để xác nhận. Cảm ơn

Lá thư toà soạn

Thời gian vừa qua, tình hình Việt Nam bỗng trở nên sôi động với việc công nhân Việt Nam ở Bình Dương bất ngờ đình công và biểu tình rầm rộ phản đối Trung Cộng đặt giàn khoan trên thềm lục địa Việt Nam. Cuộc biểu tình đó lan ra toàn nước: từ Sài Gòn, Cần Thơ đến Hà Nội, Hải Phòng, Hà Tĩnh. Trước ý đồ tàn độc của Trung Cộng, nhân dân ta không dễ dàng bị khuất phục. Những tiếng hét “Trường Sa, Hoàng Sa là của Việt Nam” đang vang dội trên toàn đất nước, những cánh tay đang giơ cao thẻ quyết chiến với kẻ thù phương bắc.

Tại Hòa Lan, để bày tỏ sự hậu thuẫn với đồng bào trong nước và cùng hòa nhịp với khí thế đấu tranh của đồng bào trên khắp thế giới, cộng đồng chúng ta cũng tổ chức một cuộc biểu tình trước tòa đại sứ Trung Cộng vào chiều ngày thứ bảy 24/5/2014 để phản đối sự hiếu chiến của Trung Cộng đối với Việt Nam.

Trong khi nhân dân cả nước đang sôi sục ý chí đấu tranh thì sự im lặng hoàn toàn của thành phần lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam trước hành động xâm lăng của Trung Quốc là một sỉ nhục lớn cho dân tộc Việt Nam. Người cộng sản Việt Nam một lần nữa hiện nguyên hình một một Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống năm xưa, chỉ biết bán nước cầu vinh, lại ác với dân nhưng hèn với giặc. Đây là một vết nhơ lớn trong lịch sử chống ngoại xâm của dân tộc Việt Nam.

Về sinh hoạt cộng đồng tại Hòa Lan. Nhiệm kỳ của Ban chấp hành cộng đồng đương nhiệm sẽ chấm dứt vào tháng 9 năm nay, chúng ta hy vọng đồng hương và nhất là các bạn trẻ, hưởng ứng lời kêu gọi của Hội đồng bầu cử, mạnh dạn ghi tên ứng cử để chúng ta có một Ban Chấp Hành Cộng Đồng mới cho nhiệm kỳ sắp tới.

Số báo 266 tới đây mang chủ đề “**Hè về**” sẽ được phát hành vào cuối tháng 6 năm 2014. VNNS mong mọi tiếp tục đón nhận các đóng góp của quý văn hữu. Bài viết xin gửi về tòa soạn trước ngày 14-6-2014 theo địa chỉ email sau đây: ngothuychuong@gmail.com.

Trân trọng,

Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

